

Henry Ford

MEZINÁRODNÍ ŽID

2. díl

**Židé ve Spojených státech
amerických**

Deaborn 1920

Henry Ford:
MEZINÁRODNÍ ŽID

2. díl:

Židé ve Spojených státech amerických

Obsah:

1. Židé skrývají ve Spojených státech své množství a svou moc	5
2. Jsou židé národ?	8
3. Židé proti ne-židům v newyorském finančnictví	11
4. Nárůst židovské peněžní moci	16
5. Americký Disraeli: nad-žid	20
6. Ovládání divadla	26
7. První židovský divadelní trust	29
8. Židovská stránka problému kinoprůmyslu	31
9. Židovská převaha ve filmovém průmyslu	35
10. New York pod kahalem	38
11. Požadovaná „práva“	42
12. Světový řád B'nai B'rith	47
13. Jak Disraeli líčí židy	50
14. Jistá státní hlava se musela pokořit	55
15. Příběh nezávislého novinářského nakladatele	59
16. Morgenthauova zpráva o Polsku	62
17. Spoutání Polska mírovou konferencí	68
18. Přítomný stav židovské otázky	72
19. O současné americké hudební tvorbě	76
20. Bolševická pařeniště ve Spojených státech	77
21. Vlastní doznání vůdce řádu B'nai B'rith	81
22. Kuhn, Loeb & Co., New York M.M. Warburg & Co., Hamburk ...	84
23. Americký peněžní hlad pod židovskou finanční kontrolou	90

Do

THE INTERNATIONAL JEW

THE WORLD'S FOREMOST PROBLEM

*Being a Reprint of a Series of Articles
Appearing in The Dearborn Independent
from May 22 to October 2, 1920*

NOVEMBER, 1920

2. DÍL:

ŽIDÉ VE SPOJENÝCH STÁTECH AMERICKÝCH

Výňatek z předmluvy k americkému vydání

První svazek se zabýval hlavně židovským světovým programem. Druhý svazek podává doklady, objasňující a potvrzující tento program. Hory látky jsou po ruce. Je tudíž naší metodou srovnat skutečnosti, které může dennodenně pozorovat každý člověk, s programem, abychom viděli, jestli si vzájemně odpovídají. Zbude pak dost času k rozhodnutí o pravosti „Protokolů“, bude-li ukázána souběžnost mezi nimi a židovským počínáním.

Dosavadním odhalením se nedostalo odpovědi. Byly sice učiněny denunce a zkomoleniny, avšak žádná vyvrácení. Je oblíbenou námitkou židovských mluvčích a spisovatelů, že tvrzení o židech lze použít stejně pro každou jinou rasu a že žádná rasa nemohla by vyvrátit taková tvrzení skutečnostmi. Avšak: taková tvrzení nejsou činěna proti jiným rasám - a jak by mohla? Kdyby byla činěna na příklad proti Maďarům, Polákům, Čechům, Rumunům, Italům, Angličanům, Skotům, Irčanům, Rusům nebo Syřanům žijícím v Americe - nedalo by se jim čelit?... Musela by padnout, protože by nebylo možné podat o nich důkazy. Pověst a doslechy, podobně jako nadávky a předsudky, nedokazují nic. Jsou-li zjištění obsažená v této knize, falešná, bylo by možné je vyvrátit. Není-li mezi programem jak je obsažen v „Protokolech“ a mezi programem, jak je prováděn židovskými vůdci, žádné souběžnosti, muselo by to být dokázáno. Dosud to nebylo dokázáno, protože tato souběžnost existuje a protože o tom židovští vůdcové vědí.

1. Židé skrývají ve Spojených státech své množství a svou moc

The Deaborn Independent, issue of 9 October 1920

Kolik je židů ve Spojených státech? Nikdo to neví. Čísla o tom jsou známa výhradně židovským vrchnostem. Vláda Spojených států může podávat statistiky skoro o všech věcech, vztahujících se k obyvatelstvu. Jakmile se však pokouší zjišťovat systematicky přistěhovalecké a usedlé židy, zakročuje židovská vedlejší vláda ve Washingtonu a zabrání tomu. Tak se tomu děje více než 20 let; dosud se osvědčila vedlejší vláda jako silnější.

Nynější přírůstek židovského přistěhovalectví znepokojuje veřejnou pozornost. Poprvé v dějinách Spojených států zaujímá celý národ stanovisko k této otázce. Zprávy z Evropy hlásí nesmírné hromadění židů v určitých střediscích. Staví se tam velká baráková ležení. Jistý počet vycvičených lidí odešel tam ze Spojených států na rozkaz tajných židovských společností, aby „uspořádal pasové záležitosti“. Přistěhovalectví do

Spojených států stalo se zvláštním židovským obchodem. Z některých evropských zemí nebývá v přítomné době připouštěn žádný nežidovský státní příslušník. Z Německa, Ruska, Polska na příklad mohou dokonce i jednotlivé osoby docílit přistěhovaleckého povolení s největší obtíží. Avšak z týchž zemí přichází sem na tisíce židů, ve zřejmém porušování zákonů a přihlášek v zájmu veřejného zdravotnictví. Podobá se to přesku- pení milionového vojska, jež, vykonavší v Evropě svou povinnost, je převáděno nyní do Ameriky.

Když se stalo zřejmé, že toto přestěhování se dělo pomocí židovských svazů, zašu- měl - poprvé - americkým časopiseckým lesem tón znepokojení - tento vývoj byl přece jen příliš nápadný, než aby se byl mohl dále přehlížet. Také úředníkům přistěhovalec- kého úřadu na ostrově Ellis se stala nápadnou silná změna v povaze přistěhovaleckého proudu:

Sestával pouze z židů. Skuteční Ukrajinci, Rusové, Němci nebyli sem vpuštěni, zato však tamní židé jsou ze všech ostatních zemí. Proč tato přednost?

Nepřicházeli jako běženci před hladem a pronásledováním, nýbrž tak samozřejmě, jakoby byli zvláště pozvanými hosty. Tak jako na oné straně byly „uspořádány“ pasové záležitosti, tak i zde je již vstup „uspořádán“. Na místo amerických státních úředníků vycházejí vstříc zřízenci tajných židovských společností, a židovští přistěhovalci shle- dávají židovský naddozor právě tak mocným a rozsáhlým jako v Rusku. Jaký div, že se okamžitě cítí jako doma. Vždyť ne bez důvodu nazývá se Amerika malými evropskými národy „Židovskou“.

Zvláštní organizace je činná, aby obcházela nařízení proti vpouštění známých revo- lučních židů. Evropští židé nesou v sobě ducha převratného; jsou revolucionáři v Itálii, Německu, Rusku, Polsku. Oni jsou ve Spojených státech vůdci rudých a mezinárodních dělnických organizací. Přejde-li Hebrejec, známý jako takový revolucionář, na ostrov Ellis, je úřady zadržen. Okamžitě letí telegramy všemi směry poslancům, časopisům, státním a obecním úředníkům a rozhodným tónem požadují ujmouti se pana X na ostro- vě Ellis. Bez průtahů zaručují se tito pánové ve svých telegramech do Washingtonu za bezvadný charakter dotyčného pána a žádají jeho okamžité propuštění. Někdy zúčastní se toho obchodu také takzvané ruské vyslanectví.

Nechybí ani přívěsek sentimentálního pláštíku na tento masový vpád:

„Tito nebozí prchají před útiskem a pronásledováním“.)*

Světelné obrazy ukazují skupiny žen a dětí zoufalého vzezření; na těchto světelných obrazech neukazují se však typy mladých židovských revolucionářů, právě tak hoto- vých vyplnit Spojené státy, jako to učinili v Rusku.

Tento jev má své předchůdce. Tito předchůdci dali podnět v Anglii roku 1902 k důkladnému bádání „britskou královskou komisí pro přistěhovalectví cizinecké“. Před ní učinil sionistický vůdce Theodor Herzl některá pozoruhodná přiznání, jak pro žida nejsou žádné překážky, které by nedovedl obejít nebo prolomit. Byl tázán ne jeho názor o přistěhovaleckých omezeních ve Spojených státech (mezi jiným i průkaz peněžního minima), která již tenkrát platila, vyjádřil se takto:

*) Viz poznámka ve 2. sešitu 1. dílu na str. 140.

„Je přece tak snadným obejít takováto omezení. Semkne-li se například malá společnost, půjčí každému přistěhovalci potřebný peněz. Tento se jím vykáže, je vpuštěn, a vrátí jej pak“.

Mnoho je také řečeno tím, co k tomu pak dodává:

„Francouzské přísloví říká - Toto zvíře je velice zlé; brání se, útočíme-li na ně. Útočí-li se na židy, budou se bránit; mohli bychom zažít něco podobného vnitřním nepokojům.“

Že se dobře vyznal v ceně a charakteru svých rasových soudruhů, ukazuje jeho projev na jiném místě:

„Amerika, ve které židé, jakmile dosáhnou určitého množství, stanou se nepokojů a břemenem pro tuto zem.“

Před rokem 1880 znamenal záznam „narozen v Rusku“, že dotyčný je Rus. Pro příští dobu však platí zjištění jistého úředníka:

„Z Ruska přišlo do Spojených států tolik Hebrejců, že všeobecně značí ‚narozen v Rusku‘ právě tolik jako ‚ruský žid‘.

Dle údajů téhož úředníka přišlo za deset let 666.561 židů z Ruska, vedle toho také Poláci, Finové, Němci a Litevci. Statistika těchto přistěhovalců pod názvem „Rusové“ vedla by tudíž naprosto v omyl a byla by bezcenná. Zjištění rasy by se při tom ztratilo. Proto statistický úřad žádal po Kongresu zmocnění, aby mohl určovat obyvatelstvo jak co do rasy, tak i co do rodné země. Roku 1909 byla tato věc projednávána v jednom senátním výboru. Senátoři La Follete a Lodge uznali správnost a nutnost sčítání na základě rasové příslušnosti, senátor Guggenheim a Simon Wolf - nanejvýše zajímavá osobnost, jež dovedla udržovat nejužší styk se všemi presidenty, od Lincolna až po Wilsona - si to nepřáli. Z těchto okolností vysvítá:

- židé se brání každému ustanovení, které by omezovalo jejich přistěhovalectví do některé země,
- brání se po svém přistěhování každému zjišťování své rasy.

Místo toho pokoušejí se vstřípit úřadům názor, že netvoří obce rasové, nýbrž náboženskou obec, zatímco mezi sebou uplatňují toto rasové stanovisko. Židovská vůle byla uplatněna. ve spojených státech není statistika o židech. V seznamech se rozeznávají severní a jižní Italové, moravští a čeští Slované, Skotové a Angličané, američtí a evropští Španělé, západní Indové a Mexičané; celkem 46 rozdílů dle ras - židé se zvláště nevedou. Výbor přiznal se k tomu v protokolové větě:

„Pokud výbor mohl zjistit; je účelnější rozlišovat v cizině narozené lidi dle rasy nebo národnosti než podle rodné země - s jednou výjimkou.“

Pokus, uchopit s vědeckou přesností rasové složení ve Spojených státech ztroskotat. Statistiky poskytují přesné zprávy, kolik je v zemi Francouzů, Poláků, Afričanů atd.; na otázku, kolik je židů? - mlčí. Odpověď mohli by dát nanejvýše úředníci nebo zástupci židovských vlád ve Spojených státech.

2. Jsou židé národ?

The Deaborn Independent, issue of 16 October 1920

„Chci vám připomenout, co míním slovem národ, a vy můžete připojit přívlastek ‚židovský‘. Národ je, dle mého názoru, dějinnou skupinou lidí neomylného souhlasu, udržovanou pohromadě společným nepřítelem. Připojte k tomu slovo ‚židovským‘ a máte, co míním židovským národem.“

Theodor Herzl

„Chceme zjistit, že my židé jsme zvláštním národem, kterého příslušníkem je bezpodmínečně každý žid, ať má jakékoliv bydliště, jakékoliv povolání nebo jakoukoliv víru.“

Louis Brandeis

Další výroky objasní, co si žid sám myslí o sobě, pokud se týká rasy, náboženství, státního občanství¹:

Rabín Morris Joseph, Londýn:

„*Izrael je velkým národem... Žádná pouhá sekta nebo náboženská obec nemohla by oprávněně nést toto jméno... Popírat židovskou národnost značí popírat existenci židů.*“

(Izrael jeden národ)

Arthur Lewis:

„*Praví-li někteří židé, že spatřují v židech náboženskou sektu, jako katolíky nebo protestanty, neopisují tím přesně své city a postavení... Dá-li se žid pokřtít nebo se upřímně obrátí na křesťanství - což však nutně není totéž (!) - bude málo těch, kteří jej nebudou potom považovat za žida. Jeho krev, jeho temperament a jeho duševní zvláštnost zůstanou nezměněny.*“

(Židé jeden národ)

Advokát Bertram B. Benas:

„*Židovská podstata je národní.*“

(Sionismus, národně židovské hnutí)

Leon Simon:

„*Myšlenka, že židé jsou náboženskou sektou jako katolíci a protestanti, je omyl.*“

(Studie o židovském nacionalismu)

Prof. Graetz:

„*Dějiny židů, i když ztratili židovský stát, mají ještě národnostní povahu; nejsou pouhými dějinami víry nebo církve.*“

Moses Hess:

„*Židovské náboženství je především židovským patriotismem... Rozluštění problému spočívá ve skutečnosti, že židé jsou více než pouhými přívrženci jistého*

¹ O mýtu „židovského národa“ viz Editorial: Pozn. ke gramatice.

náboženství: jsou rasovým bratrstvem, národem... Žid patří ke své rase a tudíž k židovstvu, přes skutečnost, že on nebo jeho předkové odpadli od víry.“

(Řím a Jerusalema)

Všichni tito spisovatelé - a jejich počet by se dal libovolně rozmnožit mezi starými i mezi novými - tvrdí souhlasně, byť i nepopírali židovského náboženského společenství, že žid, ať chce nebo nechce, je členem jednoho národa. Mnozí jdou dále a nazývají tuto sounáležitost rasovou. Výrazu „rasa“ je používáno předními židovskými spisovateli výhradně, zatímco se jiní spokojují pojmem „národ“. Je souhlasným židovským míněním, že: židé jsou zvláštním národem, rozdílným od ostatních ras charakteristickými tělesnými a duchovními znaky; mají jak národní dějiny, tak i národní život a záměry.

V příštích výročích vystupuje do popředí souhrn rasy a národnosti, tak jako ve výročích předcházejících spojení národností s náboženstvím.

Brandeis, vůdce sionistů a soudce u nejvyššího soudního dvora Spojených států:

„Není popřením národnostní skutečnosti, řekne-li se, že židé nejsou absolutně čistou rasou. V oněch třech tisících letech našeho dějinného vývoje došlo přirozeně k přimísení cizí krve. Ale sňatky s ne-židy vedly jen k tomu, aby byli mnozí odpoutáni od židovského společenství, ne však, aby je rozmnožili. Proto je dnes procento cizí krve v židovstvu velice nízké. Pravděpodobně žádná z důležitých evropských ras není právě tak čistá.“

Arthur Lewis:

„Židé byli nejprve národem, mají však, více než většina národů, prvek národnostní ve zvýšené míře - prvek rasový... Na židovi je snáze vidět, že je židem, než na Angličanu jeho anglosaství.“

(Židé jeden národ)

Moses Hess:

„Židovský nos nedá se přeformovat, černé, vlnité vlasy židovské nezjasní se křtem, jeho kučer nelze vytrvalým česáním uhladit. Židovská rasa je prastarou rasou, která si zachovala přes nepřetržité změny okolí svou zvláštnost; židovský typ podržel svou čistotu staletími.“

Jessie E. Sampter v „Průvodci k sionismu“:

„Toto břemeno bylo ve cti snášeno, částečně díky znamenitému vedení mužů jako Louis Brandeis, Julián W. Mark, rabín Stephan S. Wilse, díky oddané obrovské práci ve výborech, práci sionistů pyšných na minulost jako: Jakob de Haas, Louis Lipsky, Henriette Szold, a částečně díky probuzenému rasovému vědomí masy amerických židů.“

Disraeli používá u židů ve své krátké Předmluvě k pátému vydání „Coningsby“ čtyřikrát výrazu „rasa“. Sám byl pyšný na to, že je rasovým židem, ačkoliv byl pokřtěn.

Dr. Cyrus Adler píše v Předmluvě k „Židovské Encyklopedii“:

„Protože toto dílo pojednává o židech jako o rase, bylo nemožné vyloučit ty, kteří k této rase patří, nehledíc k jejich konfesijní příslušnosti.“

Tyto skutečnosti nepřipouštějí pochybností o dvojjazyčnosti židovských politických vůdců, kteří, místo aby se přiznali poctivě k židovskému problému, snaží se uvést zmatenými údaji ne-židy v omyl.

Takzvaní reformní židé by mohli poukázat na to, že uvedení svědkové jsou většinou sionisty. To je možné; je i velice pravděpodobné, že jsou dva židovské programy ve světě: jeden pro židy a jeden pro ne-židy. Aby bylo jasné, který je pravý, je třeba zjistit, podle kterého se židé řídí: je to program sionistický. Byl uznán Spojenci, mírovou konferencí, nyní Svazem národů. To by se nebylo stalo, kdyby vlády nebyly bývaly přesvědčené, že tak poslouchají rozkazů skutečných knížat Judy. A tito zastávají rasovou a národnostní zvláštnost židovskou.

Idea, že židé tvoří jeden národ je - mezi nimi - nejzřejmější. CÍTÍ SE národností, jíž nepatří pouze minulost, nýbrž i budoucnost. Ještě více: cítí se nejen národem, nýbrž i NADNÁRODEM. Na základě nepopíratelných židovských svědectví je možno jít dokonce ještě o krok dál a říci: Budoucí formou židovského národa bude království.

Israel Friedlander dokazuje rasovou a národnostní odloučenost židovstva od nejstarších dob a podává o ní mezi jiným dva příklady z dějin. Předně Samaritány, „kteří podle rasy byli položidy a toužili po tom, aby se stali úplnými židy - náboženstvím“, byli však odmítnuti židy, „kteří úzkostlivě dbali, aby ochránili svou rasovou čistotu“.

Za druhé podle knihy Esra, deskový požadavek předků a rozluka smíšených sňatků. Dle Friedlandera byla v pobiblických dobách „ještě více zdůrazněna židovská rasová odluka“.

„Přestoupení k židovství nebylo nikdy, jako u jiných náboženských obcí, pouhou otázkou víry. Velice zřídka bývali získáváni proselyté; byli-li v nejkrajnějším případě připuštěni, dávalo se tak pouze se zřetelným určením, že se musí vzdát své rasové zvláštnosti.“

„Pro přítomné zkoumání postav, víme-li,“ praví Friedlander, „že židé se vždy cítili jako zvláštní, od ostatního lidstva ostře se lišící rasa. Kdo ze strany židovské popírá rasové určení židovstva na minulosti, nezná buď skutečnosti židovských dějin nebo je líčí úmyslně falešně.“

Na budoucí židovskou politickou moc narážel Moses Hess, když psal - roku 1862! - v knize „Řím a Jeruzalém“:

„Žádná národnost by neměla být lhostejná vůči skutečnosti, že v nastávajícím evropském osvobozeneckém boji může jiný národ být přítelem nebo nepřitelem.“

Míní se tím zřejmě pod pláštíkem „politická svoboda“ provozování emancipace židů a „demokratizace“ států, aby se staly zralými pro židovstvo.

Sir Samuel Montagu, britský žid, určený za palestinského guvernéra, používá často výraz „znovuzřízení židovského království“.

Achad Ha-Am, který co nejrozhodněji vypracoval a rozvinul židovskou ideu tak, jak vždy existovala, a kterého vliv nesmí být podceňován, byť i bylo jeho jméno málo známé mezi ne-židy, zastává se zvláště důrazně zvláštního postavení židů jako nadnároda. Leon Simon podává přesný názor velkého mistra takto:

„Ač je židovské myšlení seznámené s ideou nadčlověka, nejběžnější a nejvýznačnější použití této ideje nesmí se vztahovat k jednotlivci, nýbrž spíše k národu - k Izraeli, jako nadnárodu nebo vyvolenému národu.“

Moses Hess:

„V pohraničních zemích mezi Orientem a Okcidentem, v Rusku, v Polsku a Rakousku žijí miliony našich bratří, kteří vroucně věří ve znovuzřízení židovského království, kteří prosí za ně vášnivě ve svých denních modlitbách.“

Podle těchto úsudků s různých stran a dob již nemůže být pochybnost o tom, jak a co žid o sobě myslí: pokládá se za příslušníka židovského národa, jsa s ním spjat krevními pouty, které nemůže rozvázat žádná změna víry, cítí se dědicem minulosti tohoto lidu, bojovníkem za jeho politickou budoucnost. Patří jedné rase a jednomu národu; touží proto po království na zemi, které má vládnout nade všemi říšemi, s Jeruzalémem jako hlavním světovým městem.

Výtka náboženského předsudku se dotýká vždy citlivého místa příslušníků civilizovaných národů. V jasném poznání této okolnosti zdůrazňují židovští mluvčí, obracejíce se k ne-židům, vždy obzvláště význačně bod náboženského předsudku. Bude tudíž úlevou něžným a neobeznámeným myslím, zvědí-li, že židovští zmocněnci sami veřejně připouštějí, že židovské obavy nemají nikdy původ v jejich náboženství, že nejsou pro následování pro své náboženství. Pokus, krýt židy štítem jejich náboženství, je nepoctivost - se ohledem ke skutečnosti a k jejich vlastnímu přiznání.

I kdyby chyběly tyto doklady z židovských úst a per, zůstal by přece ještě jeden nepopíratelný důkaz židovského rasového a národnostního souručenství: bezpodmínečné zastání se všech židů jednoho žida při každé příležitosti. Zabýváme-li se kriticky židovskými kapitalisty, ihned pozvednou se na obranu židé i z nejnižších tříd. Mluv o Rothschildovi, a revoluční žid ghetta pocítí tuto kritickou úvahu jako osobní urážku a bude hlučně protestovat. Poukažme na některého žida, zneužívajícího svého státního úřadu výhradně k užítku svých rasových soudruhů a ke škodě všeobecných zájmů - ihned spěchají mu ku pomoci socialističtí a vládě nepřátelští židé. Většina jich snad ztratila živou souvislost s naukami a zvyky svého náboženství, ale svou národnostní soudržností ukazují, co je jejich pravým náboženstvím.

3. Židé proti ne-židům v newyorském finančnictví

The Deaborn Independent, issue of 13 November 1920

Židovský problém ve Spojených státech je v podstatě městské povahy. Je příznačné pro židy, že se scházejí ne tam, kde je země volná nebo kde se dobývají suroviny, nýbrž tam, kde žije pohromadě největší množství lidí. To je nutno mít na zřeteli vzhledem k židovské stíznosti, že jsou všude vylučováni - a přece táhnou převážně tam, kde jsou nejméně vítáni. Nejčastější vysvětlení je takové: spočívá v jejich podstatě žiti z jiných lidí a na jiných lidech; ne z půdy, ne ze zpracování surovin k životní potřebě, nýbrž bezprostředně z lidí. Necht' jiní obdělávají půdu, necht' se jiní trápí v řemesle a živnosti: žid dává přednost tomu, že si присvojuje plody jejich práce. Tento příživnický sklon tedy musí spočívat v jeho podstatě.

V žádném městě Spojených států nelze studovat s takovým úspěchem židovský problém jako v New Yorku. Zde žije více židů než v celé Palestině. Obecní registratura židovského obecního úřadu (kahalu) udává počet židů asi na 1.528.000. Nejbližší největší židovská obec - varšavská, čítá 300-330.000 členů, tedy pětinu newyorských. Odhaduje-li se počet všech židů na 14 milionů, žije každý desátý žid v New Yorku.

Jako skupina obyvatelstva židé tohoto města projevují více moci, než na kterémkoliv jiném místě křesťanského letopočtu, vyjma přítomné Rusko. Židovský převrat v Rusku

byl připraven a vyzbrojen z New Yorku. Současná ruská vláda byla skoro úplně dodána ze spodních východních newyorských částí. Newyorské ghetto již dávno překročilo hranice své městské části. Brownsville, Brooklyn je jedno židovské město, s vlastní mlouvou, tiskem a divadly. I horní východní část je již větším dílem židovským ghettem. Bohatý západ a střední městská část severně od Ústředního parku jsou židovské.

S výjimkou velkého obchodního domu a několika malých krámků veškeré obchody jsou v židovských rukách. Pánské a dámské oděvy, prádlo, koželužství, veškerý obchod potravinami jsou židovským monopolem. Právníkový stav je převážně židovský. Z 27 tisíc časopiseckých prodejen, obstarávajících rozdělení četby města, je kolem 25 tisíc v židovských rukách. Jen 360 synagóg stojí ve východní části města.

Newyorský kahal je mocnou organizací; počet jeho členů není přesně známý. Možno jej nazvat židovskou městskou vládou. Podle zjištění tehdejšího policejního presidenta byl kahal zřízen roku 1908, podle tehdejšího policejního presidenta něhož dodávalo 600 tisíc hlav čítající židovské obyvatelstvo polovinu všech zločinců města. Státní úřady se musejí obracet na kahal ve všech věcech, které se týkají židovského živlu. Jeho moc je velice značná, a jeho působení sahá daleko.

Všeobecně se věří, že Tammany Hall ovládá newyorský politický život. Avšak lidé nevědí, že Tammany ovládají židé.

Držení moci není důvod k pohoršení; běží o to, jak se jí používá nebo zneužívá. Nejde-li o zneužití, možno dokonce držení moci doporučit. Kdyby se židé proudící do New Yorku stali Američany, a kdyby se neustále nesnažili znetvořit Američanství, kdyby pomáhali upevňovat zásady a dobré tradice země a ne jedny zfalšovat a druhé odstraňovat - musel by být úsudek o nich příznivý.

Chceme-li zjistit stupeň židovské moci, nesmíme se omezit na ghetto, ani na obchodní čtvrti. Jsou ještě širší a vyšší oblasti činností.

Na Wall-Streetu je židovský živel hojný a mocný, jak se dá očekávat od rasy, která od nejranějších časů hrála důležitou roli ve všech finančních světových záležitostech. Tím však není řečeno, že v americkém finančním životě převládá židovský vliv. Hrozil se stát jednoho dne převládajícím, avšak americký finanční svět si dal pozor na mezinárodní židovské finančníky a zkřížil jejich hráčské plány. Někdy se zdálo, jakoby se boj obracel ve prospěch židů, avšak v nastavších bojových přestávkách se ukázalo, že americké finančnictví uhájilo své postavení, třebaže jen v malém stupni. Tak byli srazeni Rothschildové jako průbojníci židovsko-mezinárodní peněžní moci na americkou půdu; nicméně dějiny jejich skryté ruky v americkém finančnictví a diplomacii jsou rozsáhlé. Avšak ani jejich finesy nezmohly nic proti solidní hodnotě amerického obchodního smyslu - ani ono americké „business“ dnes světově proslulé, kde tisíce židů v celém světě se vydávají za americké obchodníky, ačkoliv dovedou mluvit sotva anglicky - nýbrž americký obchodní duch, který se projevuje jako spojení americké důkladnosti a svědomitosti. Utrpěla-li pověst tohoto ducha, tož pouze proto, že se pod americkým štítem roztahovalo něco zcela jiného.

V newyorském finančním okrese je židovské finančnictví význačné v privátních bankovních obchodech, pracujících na rozdíl od velkých trustových ústavů a depozitních bank se svým vlastním kapitálem, to je kapitálem svých obchodních společníků a přátel.

Zásadně liší se židovský finanční obchod od nežidovského tím, že židovští bankéři jsou vesměs peněžními půjčovatelé. Zajisté přebírají velké půjčky železničním společ-

nostem a průmyslovým podnikům od vlád a obcí; ale pouze potud, aby je ihned prodali dále. Vše je vypočteno na nejrychlejší obrat. Obecenstvo převezme papíry a židovský bankéř má opět své peníze doma. Zřídka má trvalý zájem na podnicích, jež financuje. Nežidovští bankéři považují obyčejně za svou povinnost zůstat ve styku s podnikem, který financovali, aby zajistili odběratelům a majitelům papíru řádné zpracování fondu; pokládají za svou povinnost přispívat k úspěchu vkladů, které spravují za své zákazníky. Židovský bankéř se stará především o uvolnění svého kapitálu. Má vždy k dispozici hotové peníze - toť podstatný předpoklad pro bohatého peněžního obchodníka. Dostaví-li se nevyhnutelně časy finančního napětí, vyzíská z potomní zvýšené ceny volného kapitálu tím větší profit.

Jeden z předních bankovních domů na Wall-Streetu je dům Kuhn, Loeb a Co. Hlavou této velké firmy byl zemřelý Jakub Schiff, společníky byli jeho syn Mortimer, Otto H. Kahn, Paul M. Warburg a jiní, kteří měli významnou účast na veřejném životě a na obrovských finančních obchodech. Jiné soukromé židovské bankovní domy jsou: Speyer a Co., J. A. W. Seligmann a Co., bratři Lazardové, Ledenburg, Thalmenn a Co., Knauth, Nachod a Kuhne, Goldmann, Sachs a Co., a jiné, poměrně menšího významu. Tyto firmy požívají dobré pověsti pro svou finanční bezúhonnost. Jsou to opatrní finančníci, obratní ve svých podnicích, někdy znamenití v přípravách a provedení svých plánů. Židy zastoupená finanční moc na Wall-Streetu vykoná mocný vliv na průmysl; na mnohých trzích kovů má výhradní postavení. Velké kvetoucí makléřské firmy najdeme všude. Čím dále jdeme ve směru spekulativního podnikání, tím hojnější a činnější se stává židovský živel, zvláště v podnicích společností a v obchodu s naftovými a důlními ceninami.

Avšak nápadný je jeden jev: mezi prezidenty veřejných depozitních bank ve Wall-Streetu není jediný žid. Jediná ze všech těchto bank, a finančních společností, ohromných trustových společností, jejichž vlastní peníze vykazují se často na 400 milionů dolarů a které shrnuty činí mnoho miliard, nemá židovského ředitele nebo zřizovatele.

Proč je tomu tak? Proč se obklopily mocné bankéřské rodiny Wall-Streetu tak pečlivě nežidovskými společníky? Proč je vytyčena tak ostrá rozhraničující čára mezi členy židovské a nežidovské rasy na finančním poli, jež má v rukou peněžnictví veškeré země? Odpověď je dána bdělostí silnějších a zdravějších finančních vůdců. Jen místy v ředitelstvích menších bankovních ústavů najdeme žida jako ředitele.

Snad se dá tento zjev vysvětlit také pouhým pocitovým chováním obecenstva. Zda právem či neprávem - obecenstvo nerado svěřuje své peníze bankovním ústavům pod židovským vedením. V některých okresech newyorských je několik bank místního rázu, které jsou židovsky vedeny. Avšak i židé dávají svá depozita raději do bank bez židovské hlavy. Možná také, že hrají v tom roli špatné zkušenosti, které získalo obecenstvo dříve u židovských bank. Více velkých bankovních úpadků učinilo je nedůvěřivými židovskému živelu. Ještě nebylo zapomenuto velkého úpadku Josefa G. Robina, vlastně Robinoviče. Pocházeje z Oděsy, zřídil vbrzku čtyři velké depozitní banky. Všechny učinily úpadek. Tento bankrot vzbudil velké vzrušení a přivodil nescíslné ztráty. Případ Robinovičův osvětlil nejen pronikavé schopnosti a energii ruských židů, postavit na podvodu velké podniky, nýbrž i jejich nesevědomitost a padoušství při nezdaru. Životní dráha tohoto bankéře končila v kobce káznice.

Tak pociťuje obecenstvo uklidnění, že mužové, jimž je svěřena těžká úloha, správně založit a spravovat finanční prostředky Spojených států, obklopili se pevnou a trvanlivou nežidovskou zdí.

Zajímavou historii tvoří židovské úsilí pro dosažení vlády nad burzou. Byť i se zdál pokrok k tomuto cíli pomalý, jsou zde přece známky svědčící o tom, že konečně zvítězí známá nepřetržitá židovská houževnatost, předpokládající, že burzovní hra i v budoucnu bude lákat jako pramen bohatství.

Kdyby židé získali jistý vliv na burzu, dosáhli by tím moc odejmout veřejné bankovníctví z rukou nežidovské skupiny.

Jako v bankovním světě Wall-Streetu, tak i na burze panuje vlivem nepsaného zákona nevyslovený odpor proti židům.

Povstávající z malých začátků, byla založena newyorská burza roku 1818 asi v téže podobě, jakou má dnes. Bylo to soukromé společenství, jistý druh klubu komisionářů, a nemá práva veřejného spolku. Počet jejího členstva je omezen na 1100. Vně stojící může dosáhnout pouze dvěma cestami místa na burze: buď vykonavatelem závěti některého zemřelého člena nebo koupí od odstupujícího nebo upadlého člena. Takové místo stojí 100 tisíc dolarů. Správní výbor skládá se ze 40 členů. Dlouho žádný žid nepatřil tomuto výboru.

Meze, která brání hromadnému vniknutí židů, jsou: 1. Mlčky uzavřená dohoda a odpor nežidovských členů, který se dá sledovat až k zakladatelům burzy, 2. Omezení, obsažená v obchodní ústavě pro připouštění členů.

Avšak do oči bijící vlastností židovské rasy je její houževnatost. Čeho nedosáhne toto pokolení, vymůže příští. Dnes poražena, nemusí podlehnout zítra. Vítězové nad nimi zemřou a židovstvo neomylně kráčí svou cestou dále, nikdy nezapomíná a nikdy neodpouští, nikdy se neodchýlí od svého Starého cíle - světovlády v té nebo oné formě. Zdá-li se při platnosti nynějších nařízení nemožné, aby byl počet židovských burzovních členů rozmnožen - je skutečností, že se množí pomalu ale jistě. Jakým způsobem? Ve špatných časech, kdy klesá cena míst, židovští uchazeči nabídnou vyšší sazbu. Nebo některý člen musí vystoupit pro bankovní úpadek. Správce konkursu musí hledět burzovní místo zpeněžit pokud možné nejvýše. Také zde nabídne žid vždy nejvyšší cenu. Ještě jeden prostředek se nabízí, třebaže zákeřnického druhu. Spočívá ve změně jména nebo jen křtu. Zástěrkové jméno hraje v politice sebeukrytí velkou roli. V oznámeních, na kupeckých štítech, v novinářských nadpisech a časopiseckých článcích slouží jména jako Smith, Adams, Robins znamenitě k rozptýlení nedůvěry. Divadelní jeviště jsou zaplavena židovskými herci a herečkami, avšak jejich jména jsou vznešeně anglosaská. Mnohý ne-žid užasl by při bližším nahlédnutí, do jaké míry má být při bližším nahlédnutí, do jaké míry má obchodně co činit se židy, jejichž jména neprozrazují nic židovského. Tento systém jim vynesl také již několik členských míst na burze. Roku 1872 se čítalo na 1009 členů 60 židů. Za dnešní doby je jejich 276 přes nezměněné přísně přijímací podmínky. Dle těchto příznaků je jejich vláda nad burzou jen otázkou času - bude-li jejich počet stoupat v stejném tempu.

Naproti tomu přesahuje v newyorském finančním světě značný počet židovských spekulantů nežidovské. Spekulace a burzovní hra jsou pevně historicky zjištěny jako pronikavé znaky židovské rasy. Zatímco mnozí židé dávají přednost nežidovským bankovním firmám, velká masa sleduje ve spekulaci vůdce své rasy. V Evropě, kde je jejich peněžní moc již silněji upevněna a delšího trvání, zasáhne židy při spekulaci

zřídka nehoda. Někdy jsou zapleteni do spekuláčních skandálů, ale zřídka v takovém, který by jim snad přinášel ztráty.

Opusťme oblast Wall-Streetu a jeho bank s jeho bankéřskou a makléřskou činností a odeberme se na tržiště Curb v Brodway; spatříme kvetoucí židovský jobberský obchod naftovými, důlními a akciovými ceninami; jsou tak četní, že dodávají této končině svůj ráz, jako by to byla čtvrt' nějakého cizího města. Mnoho obchodů se sice provozuje pod nežidovským jménem, ale jen proto, protože si je žid vědom toho, že by se mohlo na něho v peněžních věcech pohlížet s nedůvěrou.

Dále pak v temněších ulicích a polozastrčených kancelářích se setkáváme s četnými příslušníky židovské rasy, provozujícími své obchody ve všemožných pro burzu neschopných papírech. Jsou to praví příživníci Wall-Streetské končiny, praví maroděři!. Zabývají se podvodným obchodem a efekty s takovou horlivostí a takovou energií, kterou nic nedovede odradit. Jejich cílem je shrabovat peníze bez práce a bez protivýkonu, v čemž mají úžasné úspěchy. Je nepochopitelné, jak mohou mnozí z nich docílit touto cestou největšího jmění; právě tak je nepochopitelné stále vzrůstající množství neopatrných, neznalých a nich zlého netušících ne-židů, posílajících ze všech dílů Spojených států své peníze za bezcenné hadry papírové, jimiž obchodují židovští podvodníci. Je to bídácký obchod. Dokonce ani zchytralost nevězí za tímto d'ábelským počínáním. Pracují prostřednictvím pošty nebo telefonu, vydávají „burzovní zprávy“, jejich pomocí se hledí zbavit svých shnilých papírů za ceny pokud možné hodně vysoké, pod záminkou nezištné rady pro ukládající hledače. Tyto burzovní zprávy jsou neškodné pro znalce, ale osudné pro desetitisíce nic netušících lidí bez vlastního úsudku.

Tento druh židovských podvodníků, pronásledovaných detektivy, stále hlídaných tajnou službou Spojených států, pranýřovaných novinami, poháněných k soudu a vrhaných do vězení, tento druh židů je nevyhubitelný. Jiní pociťovali by takovéto tresty po celý svůj život jako hanbu; tento typ setřese je jako žertovnou příhodu, asi jako námořník, spadnuvší přes palubu, setřásaje se smíchem vodu.

Jsou ještě temnější hlubiny, kde se provádí pouhé zlodějství a lupičství. Lidé tam přebývající, jsou náhončími nejnižšího druhů spekulantů. Zločinecké historky wall-streetské, dlouhá to a děsná řada, všechny se zvláštním rasovým a banditským nátěrem, vzbudily již často pozornost veškerého světa, ale jak tomu obyčejně bývá při reprodukci takovýchto historek v tisku, bývají vynechány body, které jedině mohly by celek objasnit!

Zmíněný mlčky prováděný odpor amerického finančního světa proti své semitské vládě je snad jedinou nežidovskou dohodovou formou v Americe. Je protismyslná americkému cítění, leč byla mu vnucena proti útočnému semitskému počínání jako obrana. V tomto tichém boji nepřevyšuje ještě židovský svaz nežidovského protivníka, boj stojí. Nahlédne-li se všeobecně, oč jde, bude snad navždy zastaven.

Boj živlů a nepřátelských pořádků proti kapitálu pod prolhaným heslem „pokrok a svoboda“ směřuje výhradně proti nežidovskému kapitálu. Finančníci, na než se útočí ve Spojených státech, jsou ne-židé. V Anglii je tomu právě tak. Čtenář novin ví, jaké nepřetržitě úsilí tam bylo vynakládáno, aby byly dráhy a doly přivedeny ke zhroucení řadou stávek. Co však neví, je, že železnice a doly jsou tam ještě v nežidovských rukách, a že stávky, rozdmýchávané bolševiky, jsou židovskou zbraní k rozrušení této formy nežidovského majetku, aby se mohl pak stát lehkou kořistí židů.

4. Nárůst židovské peněžní moci

The Deaborn Independent, issue of 20 November 1920

Židovské vysoké finančnictví přišlo poprvé ve styk se Spojenými státy skrze Rothschildy. Možno dokonce říci, že Spojené státy položily základ k Rothschildovskému jmění a sice, jak je tomu tak zhusta u židovského bohatství, válkami. Prvních 20 milionů dolarů, které Rothschild získal k volnému použití, tvořilo nákupní peníze pro hessenská vojska, nucená bojovat proti americkým koloniím.

Od tohoto prvního prostřednického navázání na věci americké dosáhli ještě často, byť vždy jen agenty, vliv na finance naší země. Žádný z Rothschildů se zde neusadil. Amschel zůstal ve Frankfurtu, Salomon se odebral do Vídně, Nathan Mayer do Londýna, Charles do Neapole, James do Paříže. Byli svého času skutečnými vrchními vojévůdci evropskými a jejich dynastie je vedena dále jejich potomky.

První židovský agent Rothschildů ve Spojených státech byl August Belmont; přišel sem roku 1827 a stal se při vypuknutí občanské války předsedou demokratického národního výboru. Belmontové se hlásili ke křesťanství a v New Yorku stojí dokonce belmontská pamětní kaple.

Moc Rothschildů dosáhla přílivem jiných bankéřských rodin takového zesílení, že celek se již nedá označit jménem jedné rodiny, nýbrž představuje rasovou mocnost. V tomto smyslu mluví se o židovsko-mezinárodní peněžní moci.

Zatím spadl částečně tajuplný závoj ze jména Rothschildova; hlas lidu nazývá válečné finančnictví zcela správně „krvavými penězi“ a mnoho obchodů, jejichž pomocí se vyšinuli peněžně mocní na skutečné panovníky národů, je nyní rozestřeno v plné nahotě na denním světle. Leč stará rothschildovská metoda zpletení židovských bank všech zemí dohromady byla podržena, protože se osvědčila. Vztahy newyorských firem k Frankfurtu, k Hamburku a k Drážďanům, jakož i k Londýnu a Paříži jsou lehce poznatelné již na štítech firem: tvoří jednotu.

K této vlastnosti mezinárodního finančníka se hodí židovští peněžníci obzvláště s ohledem na svůj „nedostatek národnostních nebo vlasteneckých iluzí“, jak praví jistý spisovatel. Pro mezinárodního finančníka znamenají válečné a mírové události mezi národy pouze změny na finančním světovém trhu.

Právě skončená válka byla, jak známo, několikrát odložena na žádost mezinárodních peněžníků. Kdyby byla vypukla dříve, mohlo se snad stát, že by bývaly některé státy, které měly být zataženy do války, zůstaly stranou. Proto bylo nutno aby mezinárodní finančníci častěji tlumili bojovný entusiasmus, rozdmýchaný jejich vlastní propagandou. Může snad být pravda, že Rothschild psal roku 1911 psaní německému císaři proti válce: 1911 bylo ještě brzy. V r. 1914 nenapsal již žádný dopis.

Je nesporná souvislost mezi židovsko-mezinárodním finančnictvím a válečnými a revolučními událostmi. Pro minulost je tato souvislost zcela zřejmá očividná a jasná; pro přítomnost platí neméně. Liga proti Napoleonovi byla například židovským dílem. Její hlavní stan byl v Holandsku. Když Napoleon vpadl do této země, byl hlavní stan přeložen do Frankfurtu nad Mohanem. Je pozoruhodné, kolik židovských mezinárodních peněžníků přišlo z tohoto města: Rothschildové, Schiffové, Speyerové - jmenujeme namátkou jen několik.

Tato mezinárodní spojení směřují nejen k ovládnutí čistého peněžního trhu, nýbrž i průmyslových odvětví, obzvláště úzce spjatých s finančním oborem. Jako pravidlo platí: Je-li dosaženo vlády, budou vytlačeny všechny nežidovské zájmy. „Židovská Encyklopedie“ píše o tom:

„Zřídka kdy byly židovské finanční zájmy spjaty s průmyslovými, vyjímajíc drahokamy a kovy. Tak kontrolují Rothschildové rtuť, Bratři Barnatové a Warner, Brett a Co. Diamanty, firmy Bratři Lewisohnové a Guggenheim měď a do jisté míry stříbro.“

K tomu třeba připojit ještě „kontrolu“ nad kořalkou, bezdrátovou telegrafií, divadlem, nad evropským a zčásti americkým tiskem a jiné.

„Židovská Encyklopedie“ pokračuje:

„Zatím působila zřetelná převaha židovských peněžníků v oboru státních půjček. To dalo se, jak již řečeno, v důsledku mezinárodních vztahů větších židovských firem.“

Proti nesmyslnému zalhávání židovského tisku budiž konstatováno, že ani židovské autority nepopírají bažení po mezinárodní peněžní vládě: tvrdí pouze, že toto bažení není dnes tak veliké jako bylo dříve.

„V posledních letech naučili se nežidovští peněžníci týmž kosmopolitním metodám a celkem je dnes kontrola v židovských rukou spíše menší než větší.“

(Žid. encyklopedie)

Pokud se týká Spojených států, je tomu tak. Před válkou byl stav židovských finančních firem ve Wall Streetu silnější než je dnes. Válka vytvořila poměry, které vrhly nové světlo na internacionalismus židovského finančnictví. Za doby americké neutrality bylo možné pozorovat rozsah zahraničních spojení jistých lidí a také až do jaké míry se řídily národní povinnosti mezinárodními peněžními obchody. Válka nutně vsadila veškerý nežidovský kapitál na jednu stranu proti jistým skupinám židovského kapitalismu, jež vsadily na obě strany. Rothschildovo napomenutí: „Nedávej všech svých vajec do jednoho koše“ stává se úplně jasným, vztahujeme-li je k národním a mezinárodním výkonům. Židovské finančnictví zachází stejně s politickými stranami a opozicemi, sází na obě a neztrácí tak nikdy. V důsledku téhož jednání tudíž židovské finančnictví neprohrává také žádnou válku. Stojící na obou stranách, musí vždy dosíci výherní stránky a jeho mírové podmínky budou takové, aby jimi byly uhrazeny zálohy jeho lidí na straně prohrávající. To byl význam a účel přílivu židů k mírové konferenci.

Mnohé židovské bankovní domy ve Wall Streetu byly dříve pobočními závody starých obchodů v Německu a Rakousku. Tyto mezinárodní firmy vypomohly si kapitálem a udržovaly i jinak úzké vztahy. Některé byly mezi sebou spojeny sňatky. Ale nejsilnější pouto bylo rasové. Většina z nich utrpěla za války těžké ztráty, protože jejich zámožtější přátelé nevsadili na správnou stranu. Leč to platí jen jako zjev přechodný a brzy budou stát židovští finančníci pohotově, aby zahájili boj o úplnou finanční vládu ve Spojených státech. Zda s úspěchem, rozhodne budoucnost, avšak zdá se, že na všech židovských snahách po ovládnutí lpí zvláštní neblahá věc. Právě když má být vsazen poslední kamen do triumfální brány, přihodí se nějaká nehoda a budova se zhroutí. To opakovalo se v židovských dějinách již častokrát; židé to věděli a pátrali po vysvětlení. V mnohých případech skýtá „antisemitismus“ nejpřípadnější omluvu, ale ne vždy. I

tentokrát, kdy válečný požár osvětlil tak mnoho, co mohlo být dříve ukryto ve stínu, nazývá se probuzení všeobecné pozornosti antisemitismem a vysvětluje se tím, že po každé válce učinili žida kozlem za hříchy. Nevstává se tu otázka: proč?

Heslo „antisemitismus“ nedostačuje k vysvětlení nezdaru židovských finančních mocností v jejich snaze po neomezené vládě v zemi, jako jsou Spojené státy. Antisemitismus nezasahuje ty, kteří jsou dobře ohrazeni za násy své peněžní moci. Například mlčky prováděný odpor nežidovského finančního světa na Wall Streetu a odpor newyorské burzy nejsou „antisemitské“. Tento odpor nebrání židům v provozování jejich obchodů, obrací se pouze proti zjevnému programu neomezené vlády ne ve prospěch všeobecného blaha, nýbrž rasového sobectví.

Ještě před několika lety měl obchodní dům Khun, Loeb a Co. Dle všeobecného mínění vyhlídku na brzké zaujetí prvního místa jako emisní a půjčovný ústav. Mnoho důvodů svědčí o tom, mimo jiné skutečnost, že tato firma poskytovala peníze Harrimanovi v jeho boji o železnici proti J. Hillovi. A přece nesplnila tohoto očekávání. Nastaly nepředvídané příhody, jež se sice nedotýkaly obchodního tvoření firmy, zato však vystavily ji v jisté nefinanční věci světlu nežádoucí veřejnosti.

V domě Khun, Loeb a Co. dosáhla židovská peněžní moc stavu podobného zátopě. Hlavou firmy byl zemřelý Jakub Schiff, narozený ve Frankfurtu nad Mohanem, kde byl jeho otec jedním z Rothschildových makléřů. Jeden společník, Otto Kahn, rodák manheimský, byl záhy obchodně spojen se Speyery, kteří taktéž pocházeli z Frankfurtu. Jiný společník, Felix Warburg, přiznal se do rodiny Jakuba Schiffa.

Výše než v této firmě židovské finančnictví nestouplo. Přece však v poslední době bylo podniknuto poboční hnutí, jež snad přiblíží židovskou ctižádost více k cíli. Zastavení na Wall Streetu, vrhli se židovští peněžníci na jiná americká, ba i zahraniční střediska, jejichž budoucí vliv na americké věci slibuje stát se značným. První pobočné hnutí cílí k střední a jižní Americe. Finanční podpora a rady, kterých se dostalo Mexiku v poslední době choulostivých vztahů ke Spojeným státům, pocházely od židovských finančních skupin. Zdá se, že pokus, dosáhnout vlivu na Japonsko, neskončil tak zcela hladce. Jak známo, Jakob Schiff podporoval peněžně Japonsko ve válce s Ruskem. To se dá vysvětlit: Byl to dobrý obchod a současně příležitost pomstít se na Rusku za špatné zacházení s židy. Schiff použil současně příležitosti k seznámení ruských válečných zajatců v japonských táborech s názory, jež později vzrostly v bolševismus. Leč zdá se, že hlavním cílem bylo připojení vzrůstající japonské moci k řetězu židovských finančních područí jako nového článku. Židovské finančnictví zakotvilo již v Japonsku; zdá se však, že se v tomto směru zcela nesplnily naděje páně Schiffovy. Japonci vědí zřejmě více o „Židovském nebezpečí“, než Američané; mimo to jsou navysost nedůvěřiví. Pojímal obchod přísně obchodně, což prý se panu Schiffovi velice nelíbilo. To je pozoruhodné v přítomné době a vzhledem k propagandě, která hledí stále vyvolávat třenice mezi Spojenými Státy a Japonskem.

Jižní Amerika je asi jejich příštím cílem. Židovstvo používá dvou prostředků, aby dosáhlo světovlády: peněz a lidí. Žádná vláda, žádná církev nedovedla by převést 250 tisíc, půl, ba celý milion lidí z jednoho světadílu do jiného, přeložit je, jako vojevůdce překládá své vojsko; židovstvo to dovede a provádí to nyní. Je to pouze otázka lodního prostoru. V Polsku - kde všemocná mírové konference nadiktovala do státní ústavy zvláštní židovské výsady, kde by tedy měli židé mít všechny důvody zůstat - se připravuje velké přesunutí v západním směru. Část mas je dirigována do Jižní Ameriky. Část

těch, kteří se přistěhovali do Spojených států, má být po jisté přípravné době taktéž přepravena na jih.

Jako druhý prostředek k světovládě bylo jmenováno vedení a význam zlata. Aniž bychom chtěli objasňovat účel, jedno je jisté: velké pohyb židovského lidu a židovského zlata se v přítomné době svádí do Jižní Ameriky. Vedle toho i doprava jiného materiálu, což znamená, použijeme-li k objasnění „Protokolů“, pouze zcela určitý záměr.

Příští pokus o zmocnění se celé Ameriky přijde snad z Jihu, kde židovská moc je již silnější, než dává tušit její počet, kde se stávají patrnými židovské revoluční pikle ve sporných událostech mezi různými státy.

Nejdříve musíme uvést pozornost zpět na New York a jeho finanční okresy. Ukázali jsme již záplavu židovské peněžní moci. Další známka židovského vlivu na americké finančnictví je pro tuto rasu méně lichotivá. Nemůže-li svou finanční působností stoupat výše, klesá do temných průlivů hlouběji, než kterákoliv jiná činnost finanční.

Bylo by špinavou historkou podávat zprávu o darebáctvích Robinů, Lamarů, Arnsteinů a jiných, kteří přispěli svým dílem k dlouhé řadě zločinců, jejichž bídácká činnost odehrávala se v temných koutech Wall Streetu. Hlavní bod těchto historek by spočíval v tom, že tento způsob zločinnosti je převážně židovský. Nemůžeme říci, že by s ním souhlasila židovská obec; za to však zachovávala tato a její vůdcové vždy mlčení vůči těmto finančním zločincům, místo aby jim dala pocítit své rozhořčení. Každý státní návladní zná slepou horlivost židů v obhajování každého příslušníka své rasy, bez ohledu na stupeň a tíhu jeho viny. Při vyšetřování, konaných před několika lety, jejichž výsledek prokázal, že obchodně provozovaná neřest byla židy monopolizována, pomáhali sice také poctivě smýšlející židé. To však nemohlo zabránit, aby nebyl kladen nejprudší odpor uveřejnění této skutečnosti v tisku.

Nedávno byla země překvapena zprávou, že efekty a půjčky svobody v ceně 12 milionů dolarů se ztratily plánovitě provedenou krádeží banditů z Wall Streetu. Vyšetřováním vyšlo najevo: Cenné papíry, jimiž se obchodovalo mezi burzou a bankovními závody, byly donášeny spolehlivě mladými posly (mesenger boys), kteří často nosili ceniny o 250.000 dolarech, pokladna od pokladny. Tato frekvence odehrávala se v prostorově úzce omezené bankovní čtvrti Wall Streetské. V lete 1918 byli tito mesenger boys povoláni k vojenské službě. Museli být přijati jiní poslové. Brzy se ukázaly znepokojující zjevy. Posel za poslem zmizel tajuplným způsobem, nikdy již se o něm neslyšelo. Byla učiněna všechna bezpečnostní opatření. Poslové museli chodit po dvou, hlídky byly všude rozestavěny, nejzkušenější detektivové přibráni - poslové mizeli stejně jako dříve. Tak tomu bylo až do jara 1920. Částky do té doby zmizelé, činily 12 milionů dolarů. Konečně se zdařila některá zatčení. Z přiznání vyšla najevo existence daleko rozvětvené židovské loupežnické bandy. Sestávala z jistého počtu zámožných židů ve spolku s řemeslnými židovskými zločinci. Tento generální štáb používal mladých, hlavně z Ruska přistěhovalých židů, kteří se ucházeli pod prostými anglosaskými jmény o místa poslů ve Wall Streetu, aby pak zmizeli se svěřenými hodnotami. Tyto byly pak náčelníky v jiných městech podlouně prodávány dále.

Věc vyšla najevo skrze nežidovského posla - jehož peněžní tísně využítkovali, aby jej učinili spoluvíníkem - ačkoliv mu hrozili smrtí. Jistý počet poslů se dostal do vězení, strůjci ušli trestu útekem nebo pomocí mocných tajných vlivů. Chování se židovského tisku a židovského obyvatelstva vůči nim stojí ve znamení sympatie a obdivu. Proč by

ne? Obětmi těchto loupeží byli jen gójové a hlavní obětí nežidovský kapitalismus. Newyorský kahal přešel tento případ mlčením. Při úzké souvislosti všech živilů ve městě mohl tento případ vysvětlit společný pokus a mnohou jinak neobyčejnou událost. Rasový instinkt očividně chrání trestně stíhané rasové soudruhy, byť i zasloužili v hojně míře trest.

5. Americký Disraeli: nad-žid

The Deaborn Independent, issue of 27 November 1920

Válka snad na čas přerušila vztahy židovských bankovních domů ve Wall Streetu k jejich zámořským obchodním přátelům, avšak značně rozmnožila židovské bohatství ve Spojených státech. Dle židovského pramene je ve městě New Yorku ze sta válečných milionářů 73 židů; židovstvo vyšlo ve Spojených státech z války mocnější, než bylo dříve, jeho vzestup je znatelný v celém ostatním světě. Žid je prezidentem Svazu Národů, francouzský prezident je žid; právě jeden stál v čele komitétu pro zjištění otázky válečných dluhů - za jeho předsednictví se událo zmizení důležitých dokumentů.

Ve Francii, Německu a Anglii přibyla jejich finanční moc, jakož i vliv jejich podvratné propagandy.

Je zvláštní skutečností, že v zemích, které mohou být právem nazvány antisemitickými, spočívá ruka Judova tíživěji než kdekoliv jinde. Čím větší odpor je proti nim, tím větší je židovské mocenské rozvinutí. Německo je dnes antisemitské. Přes všechny námahy německého lidu osvobodit se z viditelné židovské moci, židovstvo zahnízdilo se ještě pevněji než dříve, nezasažitelnou lidovou vůlí. Francie stává se postupně antisemitskou; se stoupaním tohoto proudu se objevuje židovský prezident. Rusko je až do kořene antisemitské a přece úpí pod židovskou tyraní. A v okamžiku - jak nás ujišťují mluvčí židovstva - kdy celým světem probíhá vlna antisemitismu - tímto slovem označuje se probuzení národů k vědomí své situace - žid se stává hlavou Svazu Národů, který by tvořil světovládu, kdyby Amerika k němu přistoupila. Nikdo neví správně proč, nikdo si to nedovede vysvětlit. Ani jeho schopností, ani vůle všeobecnosti neurčily ho k tomu, ale - žid je zde!

U nás ve Spojených státech máme za sebou čtyřletou židovskou vládu skoro právě tak absolutní, jako v Rusku. Tato věta zní nepravděpodobně, avšak pokulhává daleko ještě za zaručenými skutečnostmi. Tyto skutečnosti nepocházejí snad z doslechu, nejsou výrazem stranického úsudku; jsou výsledkem bádání zákonného úřadu a pro všechny časy jsou obsaženy v úředních Protokolech Spojených států.

V této době židé dokázali, že i bez Wall Streetu ovládají americký lid. Muž, který poslal tento důkaz, náleží však do Wall Streetu. Byl nazýván „prokonsulem Judy v Americe“, sám se prý označuje jako Disraeli Spojených států. Před jistým zvláštním výborem kongresu prohlásil: „Měl jsem ve válce pravděpodobně více moci, než kdokoli jiný; to je bezpochyby pravdivé.“ Těmito slovy nepřeháněl: měl více moci - ne vždy a zcela zákonnou a ústavní moc - to přiznal. Vztahovala se na každý dům, všechny obchody, továrny, banky, železnice. Obsáhla armády a vlády! Moc, bezmezná a - nezodpovědná. Přinutila nežidovské obyvatelstvo, aby se dalo vysvléci tímto mužem a jeho pomocníky do košile a poskytlo jí vědomosti a tím i výhody, jaké nemohly vyvážit miliardy.

Sotva jeden mezi 50.000 Američany slyšel o něm před rokem 1917, a nebude jejich více, kteří o něm nyní vědí něco bližšího. Vynořil se z temnoty, která zůstala neosvětlena jakýmkoliv činy pro obecné blaho, aby zaujal panovnické místo nad národem ve stavu válečném. Ústavní vláda při něm měla málo práce mimo uvolňování peněz a výkon jeho nařízení. Domníval se však, že bylo možné se přes jeho hlavu obrátit na prezidenta Wilsona, o což se nepokusil žádný znalec poměrů.

Kdo je tento muž s tak neobyčejnou životní drahou, tak poučnou pro pohotovost Judy jak uchvacovat žezlo, když se domnívá, že tento čas přišel?

Jeho jméno je BERNARD M. BARUCH.

Syn lékaře, narodil se roku 1870, navštěvoval universitu v New Yorku a opustil ji v 19 letech. Za to použil „mnohých let“ zvláště k „ekonomickým studiím“. Bližšího o něm nemožno se dozvědět. Asi v 26 letech vstoupil jako společník k firmě Housma a Co., roku 1902 zase vystoupil, když dosáhnul místa v newyorské burze. O své obchodní praxi praví: „Neuzavíral jsem jiného obchodu, než pro sebe. Studoval jsem zařízení jistých výrobních a fabrikací, a lidi v nich činných.“ Obchodoval v efektech a podnicích. Tyto nekupoval, aby v nich pracoval, nýbrž aby je opět prodával při vhodné příležitosti; žádný podnikatel, žádný kupec - čistě kapitalistický typ obchodníka. Zabýval se tabákovými továrnami, slévárnami, kaučukem, ocelí. „Byl jsem interesován na koncernech.“ Svou hlavní pozornost věnoval obchodu mědí. Tím dostal se do spojení s oběma monopolními firmami Guggenheimem a Lewisohnem. Význam tohoto spojení se ještě ukáže.

Již v mladých letech byl velmi zámožným, aniž bylo něco známo o nějakém velkém dědictví. Učinila-li jej válka ještě bohatším, nedá se s určitostí říci. Přátelé a nejbližší obchodní společníci zbohatli.

Vyhýbal se otázkám, jaká byla jeho vlastní a hlavní obchodní činnost bezprostředně před válkou: měl prý úmysl vzdálit se pokud možno obchodu. Proč? Aby připravoval ještě větší?! Jeho úmysl odejít do ústraní -

„... byl přerušen mým jmenováním členem poradního výboru (Advisory Commission), aniž bych byl měl před tím o tom tušení nebo aniž bych se byl o to ucházel.“

Byl tedy objeven. - Proč? - Kým?

Jak se stalo, že právě žid byl jediným mužem, který byl k dispozici pro místo nejvyšší všemohoucnosti?

Tento poradní výbor se ustavil roku 1915, kdy země pokládala svou neutralitu ještě za samozřejmou. Tenkrát by byly pokusy nebo pouhá zmínka o zapletení Spojených států do války smetly přímluvce s obzoru.

V této době mírové vůle veškerého amerického lidu se ustavil poradní výbor - aby připravoval válku! - pod Wilsonem, který roku 1916 děkoval za své znovuzvolení lži, že chce uchránit zemi od války.

Odpovědi na otázky ve věci jeho známosti a osobního vztahu k prezidentovi jsou vyhýbavé. Neodpověděl, přestože vyjednával před svým jmenováním ve válečném poradním výboru naposledy s prezidentem. To je nápadné: rozmluva s prvním mužem republiky nemohla tak lehce vymizet z paměti, leč by se takové rozhovory týkaly obyčejných věcí, což by znamenalo, že se konaly zhusta. - Ve vztahu k tomuto prohlásil:

„Ovšem že bylo dlužno pamatovat na mobilizaci průmyslu země, neboť lidé nebojují pouze svými armádami, je jim třeba také zbraní.“

„Věřil jsem, že válka přijde, dávno před tím, než přišla.“

To bylo roku 1915! Tenkrát, když americký národ pohlížel na válku jako divák a chtěl v této úloze setrvat - již tenkrát Baruch byl přesvědčen o zasáhnutí Ameriky do války, která vypukla o dva roky později, a připravoval ji! A vláda Wilsonova, která se zavázala, „nezatáhnout zemi do války“ již tenkrát se radila s Baruchem, který teprve vytvořil atmosféru pro válku! Kdo vzpomene na rok 1915 a připojí k obrazu dodatečné tahy, které mu tenkrát byly neznámé, totiž činnosti Baruchovy, uzná, že tenkrát nevěděl nic o nejdůležitějších událostech, třebaže četl velice pozorně denně své noviny.

Baruch věděl v roce 1915: „že budeme do války zapleteni“. Když si takto představoval vývoj, nastoupil „dlouhou cestu“.

„Na této cestě jsem cítil, že je třeba učinit něco pro průmyslovou mobilizaci a vymyslel jsem plán, jak byl potom proveden, když jsem se stal předsedou poradního výboru.“

Tento plán přednesl Wilsonovi, tento pozorně naslouchal a schválil jej. Wilson činil, co Baruch chtěl, a Baruch chtěl položit svou panovačnou ruku na veškerou americkou produkci, což se mu také podařilo. Podařilo se mu to dokonce úplněji než Leninovi v Rusku. Neboť ve Spojených státech neviděl národ nic, než vlasteneckou stránku; židovskou vládu nad sebou neviděl.

Byla dosazena „Rada národní obrany“ - roku 1915! Nebyl to ústavní sbor složený z Američanů, nýbrž samovolný výtvar s židem v popředí - a taktéž židé na všech důležitých místech. Patřilo mu šest státních sekretářů a podřízen mu byl „poradní výbor“ sedmi osob, z nichž byly tři židé; Baruch byl jedním z nich. Tento výbor měl opět pod sebou stovky zřízenců a mnoho podvýborů. Jedním z nich byla „Válečná průmyslová rada“. V této byl Baruch nejprve členem, pak neomezeným vládcem. Tato „Válečná průmyslová rada“ potlačila během času všechna ostatní zařízení a ovládala veškerý život Spojených států ve všech odvětvích. Baruch byl v tom strůjcem celku.

Proč to byl právě žid, který si získal a vykonával tuto absolutní všemohoucnost nad stomilionovým národem?

Všechna zařízení, vytvořená židy, měla přísně autokratickou povahu pod vývěsním štítem demokracie. Tak měl příležitost každý žid v čele některé válečné organizace, ať malý nebo velký, vycvičit se v úloze neomezené, rozkazy vydávající osobnosti.

V čem prožíval rozsah moci této „válečné průmyslové rady“?

Na otázku poslance Jefferise:

„Vy jste tedy určoval, co měl každý dostat?“,

- odpovědět Baruch:

„Tak jest, nepochybně. Převzal jsem zodpovědnost a konečné rozhodnutí spočívalo na mne - zdali nebo co má udržovat vojsko a námořnictvo, mají-li dostat železniční správu, spojenci to nebo ono nebo má-li generál Allenby dostat lokomotivy, či má-li se jich použít v Rusku nebo Francii.“

Toto sotva představitelné množství moci spočívalo v ruce jednoho muže:

„Tedy veškeré nitky moci sbíhaly se ve vašich rukou?“ tázal se Jefferis.

„Ano, měl jsem ve válce pravděpodobně více moci než snad kdokoliv jiný, to je naprostá pravda.“

A na jiném místě:

„*Konečné rozhodnutí záviselo na mě.*“

Mlyný je názor, všeobecně rozšířený, že prezident Wilson jednal samovolně; tento názor přehlíží židovskou vládu, která stále radila prezidentovi ve všech věcech. Kdo jej nazývá autokratem, je slepý vůči neobyčejnému množství moci, kterou přenesl na členy židovské válečné rady. Nestaral se ani o ústavu ani o Kongres; vyřadil Senát, ba i členy kabinetu. Není však pravda, že nepřijal žádnou radu. Ani při vedení války ani při mírovém vyjednávání nejednal na vlastní pěst. Idea, přivést Ameriku do války nebyla jeho myšlenkou, právě tak způsob válčení a uzavření míru. Vzadu za ním stál Baruch; doprovázel jej do Paříže a opustil teprve s ním evropskou pevninu na lodi „George Washington“, když bylo vše odbyto tak, jak si přál Baruch a jeho lidé, kteří utvořili kolem Wilsona pevný kruh. Jediný žurnalista, který měl během války stálý přístup k prezidentovi, jeho oficiální hlásná trouba, byl žid David Laurence.

(Americké židovstvo stálo při demokratické straně, pokud se dalo ještě něco vytlouci z Wilsona, pak jej opustilo s rychlostí, s jakou krysy opouštějí tonoucí loď - a stalo se republikánským. Před posledními volbami tato strana prováděla živou propagandu pro vyšetření válečných výloh. Od té doby se o věci mlčí: ne nadarmo se židé hrnuli k republikánské straně.)

Jedno slovo označuje plně a důkladně Baruchův rozsah moci - DIKTATURA. On sám se vyslovil, že by to byla již v míru nejlepší vládní forma pro Spojené státy; snáze se ovšem dá provést v době válečné - z důvodu všeobecného vlasteneckého hnutí.

Válka stála Spojené státy třicet miliard dolarů, deset miliard z toho bylo poskytnuto Dohodě. Použití veškerých těchto peněz podléhalo uznání páně Baruchovu. On rozhodoval o:

- použití kapitálí v hospodářském životě,
- všech materiáliích,
- veškerém průmyslu, o jeho omezení, zastavení, rozšíření, znovuzákladání,
- použití lidí, buď pro bezprostřední nebo pomocnou službu válečnou,
- způsobu zaměstnání dělníků, o cenách a mzdách.

Organizace použití kapitálu náležela dle jména „Výboru pro použití kapitálu“; jeho předsedou byl žid Eugene Meyer jun. Také jeden neznámý, až byl objeven pro toto snad nejdůležitější místo. Každý, kdo potřeboval během války peníze pro hospodářské podniky, musel položit své otevřené karty před Meyera a Barucha. Tato organizace v rukou několika židů se tak stala nejdokonalejším vyzvědačským systémem, jaký si lze představit, a jaký kdy existoval v obchodním životě. Obnos 8 milionů dolarů, které potřebovalo město New York pro školní účely, byl zamítnut. Jistý židovský divadelní podnikatel dostal peníze a prostředky k novostavbě obrovského divadla. Ne-židům zamítli prostředky k produktivním účelům; po nějakém čase dostali židé povolení pro týž účel.

Byla to děsná moc, jaká neměla být nikdy svěřena jednomu muži, tím méně židovské klice.

Jak se mohlo přece stát, že na místech, kde bylo potřeba taktu a mlčenlivosti, stál právě žid - a sice vždy s neomezenou rozkazovací mocí?! Čím hlouběji vnikáme do problému, tím se stává záhadnějším.

V použití materiálů měl Baruch v celé řadě své osobní odborné znalosti. Jak je použil, na kterých průmyslových odvětvích byl za války osobně účasten, nevyšlo nikdy jasně najevo. Kde sám nebyl odborníkem, tam měl své poradce. Tak byl J. Rosenwald poradcem pro životní potřeby včetně oděvů; jeho zástupcem byl Eisenmann. Řídil opatřování stejnokrojů, určoval kvalitu a ceny látek továrníkům, většinou židům. Rozhodování o upotřebení mědi měl zřízenec měděného monopolisty Guggenheima a tato firma měla největší válečné dodávky mědi. Bez povolení „Válečné průmyslové rady“; to je Baruchovy, nemohl nikdo stavět dům v ceně přesahující 2.500 dolarů; nikdo nemohl obdržet sud cementu, ani nejmenší množství zinku.

Baruch zjistil, že stálo asi 350 průmyslových druhů pod jeho kontrolou a že tato kontrola uzavírala vpravdě veškeré suroviny světa.

„Měl jsem konečné rozhodování.“

„Ze služebních důvodů jsem byl v každém z výborů; mým úkolem bylo ohlédnout se ve všem po pravém a udržovat se všemi spojení.“

Určoval, kam má být posíláno uhlí, komu se směla prodávat ocel, kde se měly zřizovat průmyslové závody, anebo kde se zastavily. S kontrolou k tomu potřebných kapitálů měl současně v ruce veškeré suroviny. Tato kontrola byla halena do umělého výrazu „priorit“; jež představovaly, dle vlastních slov Baruchových, „největší moc ve válce“.

Tím však stále není ještě popsán plný rozsah moci, kterou Baruch vykonával. Srdcem průmyslu je lidská síla. On panoval i nad ní. Zlý sen o trustu nad lidskou silou byl poprvé uskutečněn tímto jediným individuem:

„Dosadili jsme prioritu i pro lidskou sílu.“

„My“ značí zde vždy buď Barucha nebo „my židé“, nikoho jiného.

Určil americkému válečnému sekretariátu třídy lidí, které měly být zařazeny do vojenská.

„Stanovili jsme, aby méně důležité průmyslové závody byly zastaveny, a lidské síly takto uvolněné byly dodány vojsku.“

Rozhodování o životě a smrti celých industrií a o statisících amerických dělníků měl tento jeden muž - žid. Určil ceny zboží a mzdy; ceny všech životních potřeb, bavlny, vlny a jiných surovin, pro 354 industrií - jednotné ceny.

73 ze sta válečných milionářů ze samotného New Yorku byli - jak židovské prameny potvrzují - židé.

A opět se vtírá otázka: Jak se dostal právě Baruch k této roli? Kdo mu ji přidělil? Čí nástroj byl? Ani jeho minulost, ani jeho dosud poznaná činnost nevysvětlují a neospravedlňují jeho postavení. Kdyby byl jedním z většího počtu odborníků, kteří by se přeskupili za vedení ústavních mocností země a národohospodářství, bylo by to vysvětlitelné. Nevysvětlitelným však zůstává, že on byl mužem, který se učinil ohníkem válečné rady a podřídil vlastní vládu svým diktátům.

Šel s Wilsonem do Paříže a zůstal tam až do 28. června jako „hospodářský odborník při mírové misi“. Na otázku poslance Grahama:

„Radil jste se tam často s panem prezidentem?“

- zněla odpověď:

„Kdykoliv mne žádal o radu, poskytl jsem mu ji. Měl jsem také co činit s udobřovací náladou. Byl jsem úředním zástupcem v takzvaném hospodářském oddělení, jakož i v nejvyšší hospodářské radě pro suroviny.“

Graham:

„Seděl jste v radě s pány, kteří se radili o míru?“

Baruch:

„Ano, někdy...“

Graham:

„Tedy ve všech výborech mimo Radu pěti.“ (Nejvyšší instance).

Baruch:

„Často i v této.“

Židovský světový program byl jediný, který prošel ve Versailles bez jediného škrtnu. Francouzi, kteří pozorovali s úžasem, jak se tisíce židů ze všech světadílů hrnou do Paříže a spolupůsobí jako vyvolení poradcové státních hlav, nazvali mírovou konferenci „košer konferencí“. Zvláště v mírovém americkém poselství byl počet židů tak nápadný, že to vzbudilo všude pozornost. Angličan Dillon píše ve své knize „Vnitřní děj mírové konference“ toto:

„Mnohému čtenáři se to bude zdát podivným: je však nesporné, že značný počet vyslanců konference věřil ve skutečnost semitských vlivů na anglosaské národy.“

Líčí, že pro Wilsonovy návrhy ve věci tak zvaných „práv menšin“ byly směrodatné pouze židovské požadavky, že tato práva hluboce a těžce zasahovala do vrchnostenského práva států jimi postižených a že byla tato práva formulována židy, „... kteří byli shromáždění v Paříži, aby uplatnili svůj pečlivě promyšlený program, což se jim také plně zdařilo“.

Všechny tyto události ukazují zarážející shodu s řádky, které jsou obsaženy v sionistických Protokolech. Viz 1. svazek - Světový problém. Vyslanci států, podrobených těmto požadavkům, říkali:

„Od nynějška bude svět ovládán Anglosasy (Anglie a Amerika) a tito budou ovládáni svými židovskými živly.“

Ještě ke „kapitálu mědi“. Dle vlastní výpovědi „interesoval se“ Baruch o obchody mědi. Guggenheimové a Lewisonové jsou „měděnými králi“ světa. Před vypuknutím války Baruch „navštívil“ tyto pány. Za války rozdělili se o obchod; konkurence byla vyřazena, pan Baruch jako zástupce vlády ji o to prosil! Lewisonové - viceprezident jejich společnosti se nazýval Wolfson - dostali americký trh, Guggenheimové zahraniční. Vláda Spojených států sama koupila za války asi 600 milionů liber mědi. Vláda, to je Baruch, usnesla se vyjednávat o mědi pouze s Lewisonovou společností. Menší měďářské společnosti tudíž, chtěly-li se zbavit své mědi, musely se obrátit na své velkokonkurenty - na rozkaz vlády zastupované Eugenem Meyerem, který zastupoval Mr.

Barucha. Také E. Meyer byl značně „interesován“ o měď. Porady měďařských producentů v New Yorku se zúčastnili: Roseristamm, Vogelstein, J. Loeb; Wolfson, Drucker a E. Meyer; zástupci vojska a námořnictva nebyli přizváni. Ve Washingtonu byl u vlády společný zástupce Lewisonů a Guggenheimů Mr. Moschauer.

„Vládní“ výbor, který dosadil Baruch, aby vyjednával s měďařskými producenty sestával ze tří osob: těmito byli zřízenci firmy Guggenheim!

„Ano, ti měďařští velkoproducenti byli ve výboru. Zvolil jsem je, protože byli vynikajícími muži.“

Tak „vysvětlil“ Baruch toto zvláštní jednání. Židovský měďařský monopol byl na obou stranách Atlantického oceánu bez mezery.

Šušovalo se o tom všelicos. Musel se tudíž stát spásný čin. Lewisonové prohlásili, že by dodali vládě (prosím za pozornost!) jakékoli požadované množství mědi za každou ustanovenou cenu. Aby došlo ke shodě ve věci ceny, vzali jsme průměrnou cenu posledních let: 16 - 34 centů. V době vyjednávání se obchodovalo mědí s 32-35 centy za libru. Dostala tedy vláda svou měď za polovinu platné ceny? Tak bylo alespoň současnému světu hlasitě oznamováno a tento svět byl dojat, Baruch vyjádřil to takto:

„Nabídka ukázala, že bylo přáním, zřici se uplatňování vlastního prospěchu, pokud se týká potřeb vlády. Dejte nám co chcete - bylo stanoviskem producentů.“

Nejdříve obdržela vláda tolik mědi, kolik chtěla; cena - nezávazná. Nyní se opět radili, jakou cenu mají platit soukromníci; sjednotili se na 27 centech. Protože však (prosím opět za pozornost) Baruch postavil jako nejvyšší zákon jednotnou cenu pro všechno zboží, ať jsou kupci soukromníci nebo vláda, musela vláda z ohledu k tomuto principu zaplatit také 27 centů! Tato „malá změna“ však jaksi nedošla veřejné pozornosti.

Po ukončení války zadržela vláda 16,5 milionů liber mědi. Firma Lewison nasadila šlechetnosti korunu a odkoupila měď, kterou prodala za 27 centů, za - 15 centů!

Baruch je pouze příkladem židovského sepětí s veškerým válečným aparátem. Kdyby byli pouze židé schopni spravovat všechna důležitá místa - dobrá. Ne-li, jak se mohlo stát, že obsadili tak výhradně a systematicky veškerý kontrolní aparát? Toto je dějinnou skutečností - jak si ji máme vysvětlit?

6. Ovládání divadla

The Deaborn Independent, issue of 1 January 1921

Divadlo je odedávna hlavním prostředkem k vykonávání vlivu na vkus a veřejné mínění. Je neúnavným spojencem, který rozšiřuje den za dnem všechny názory, které chtějí mužové za kulisami vstřípit lidem. Není to náhodou: v Rusku, kde sotva mají něco jiného, bolševici podporují divadlo vedené v jejich smyslu; vědí, že jeho účinek v hnětení a utváření „veřejného mínění“ je právě tak silný a hluboký jako účinek tisku.

Že je divadlo pod židovským vlivem, je všeobecně známo. Každý cítí, že americký duch z něj vyprchal; za to do něj pronikla dusná orientální atmosféra.

Nejen vlastní jeviště, ale i kino - kterého aparát zabírá průmysl na pátém místě! - je úplně zežidovštělé. Přirozeným následkem je, že celá země se pozdvihuje proti zploš-

tělým a znemravňujícím účinkům, vycházejícím z těchto „chrámů umění“. Čeho se chopí žid, ať je to alkohol nebo divadelní obchod, okamžitě se vyvine v mravní (či lépe řečeno nemravní) problém.

Každého večera obětují statisíce lidí čas a peníze divadlu. Miliony lidí proudí do kin. To znamená, že den co den jsou podrobeny miliony Američanu židovskému názoru na život, lásku, práci a vstřebávají do sebe sotva zastřenou propagandu židů pro jejich cíle - což je postup, pro židovského maséra „veřejného mínění“ přímo ideální. Jeho jediným zármutkem je, že tím jeho veřejné poznání jako takového, mu budoucně ztíží poněkud jeho obchod.

Divadlo je židovské nejen ve vedení, nýbrž také v literární látce a v představení. Stále více a více kusů přichází na jeviště, jejichž spisovateli, režiséry a hlavními nebo vedlejšími interprety jsou židé. Nejsou to umělecká díla a nemají trvalý úspěch. To je zcela přirozené: židovský divadelní zájem nesměruje k dobytí uměleckých úspěchů aby udržel na výši americkou scénu nebo aby připoutal význačné herce starého druhu. Naprosto ne: židovské zájmy jsou finančního a rasového druhu - aby vylákaly z nežidovských kapes peníze a nad to, aby zežidovštily vkus a smýšlení. Chlubivé články v časopisech skýtají pevný doklad, jak dalece jsou již tyto snahy korunovány úspěchem.

Až asi do roku 1885 bylo americké divadlo ještě v nežidovských rukou. Tenkrát se stal první židovský průlom. Změnou majitelů počal také úpadek scény jako uměleckého a morálního ústavu a byl uspíšen v té míře, v jaké se rozšiřoval židovský vliv. Význam tohoto vlivu je: vše bylo pečlivě a promyšleně odstraněno z amerického divadla - mimo méněcenné - a to postoupilo na první místo.

Velká doba amerického divadla minula. Velcí představitelé zemřeli, nenašli rovnocenné nástupce. Vysoký, šlechtný Duch z dřívějšíka již nebyl oblíben. „Shakespeare kazí obchod“, řekl jeden židovský ředitel. „Mravnůstkářství“ je jiný vtíp, kterým se chce zesměšnit povznášející tendence staré scény. Oba tyto výroky mají být vsazeny jako náhrobní kameny na zaniklé divadelní umění.

Potřebovali bychom duchovní výše třinácti až osmnáctiletého chlapce, aby chom chápali dnešní představení. Nutno prý potěšit „unaveného obchodníka“ - tím se odůvodňuje úplná nepřítomnost ducha. Vše je přistřiženo na duchovní stav a mysl bezcharakterních lidí, dávajících se nejsnáze zlákat režisérskými triky. Dává-li se tu a tam pěkný zdravý kus, vyhovuje se přání zanikajícího pokolení divadelních návštěvníků; přítomné pokolení divadelních návštěvníků je obmyšleno jinou stravou; představy charakteru s hlubším obsahem, než jej může pochopit dětská hlava, jsou vyňaty z oběhu. Komická opera stala se zrudou zmatků světelných efektů a vykloubení údů; hudba, chlípné šílení. Senzační, hloupé a sprosté - to je heslem. Souložení je hlavním tématem. Výstavy nahého masa ve výstupech mámičích smysly. Roje ženských těl - toť moderní umění za židovské režie.

V mnohých amerických městech projevuje se vzepření těch, kdož touží po pravém umění tím, že se zakládají ochotnická divadla. Dramatické umění, zahnané z veřejných jevišť, nalézá přístřeší v tisících divadelních a čtenářských spolcích. Protože nelze již spatřit dobré kusy, čtou se. Tak shromažďují se obce ctitelů pravého umění v malých dramatických kroužcích ve městech a na venkově, scházejí se ve stodolách a kostelích, ve školách a ve spolkových sálech.

Změny, které způsobil žid v divadle a které může potvrdit každý soudný návštěvník divadla z vlastní zkušenosti, jsou čtverého druhu:

Předně vypracovat mechanickou stránku, zatlačující lidskou hru a talent. Místo aby scéna podporovala, dostává vlastní, realistický význam. Velcí interpreti nepotřebovali scénických mašinérií. Samečkové a samičky, hrající role židovských kusů, jsou ztraceni bez scénického aparátu. Scéna utlačuje vkus. Žid ví: dobří herci stávají se stále vzácnějšími, protože židovská divadelní politika znamená smrt talentů; navíc oni také mnoho stojí. Proto vloží raději své peníze do dřeva, plátna, barvy látek a cetek. Tyto věci se nemohou také zardít studem a zlostí nad jeho ideály mazala a jeho zradou na umění.

Tak žid učinil z divadla chlípnu podívanou; za to vypověděl z něho všechny hlubší ideje. Kdo navštěvuje divadlo, může si snad později vzpomenout na název kusu, nikoli však na jeho obsah, ani na jména hlavních představitelů. Jedno ke druhému: zpátečnictví a zánik.

Za druhé: žid se může honosit, že dal orientální smyslnosti schopnosti pro jeviště. Coul za coulem stoupala špinavá vlna po zádech amerického divadla a zaplavuje nyní všechny scény. Najdeme v „lepších divadlech“ více nezahalené neslušnosti než dříve v nejobyčejnějších tingl-tanglech. V New Yorku, kde jsou židovští ředitelé četnější, než by mohli být kdy v Jeruzalémě, posunuje se vždy hranice divadelnických odvážlivostí do dále oblastí dřívějších nemožností. Nedávné vypravení „Afrodity“ znamenalo asi dobře promyšlený a připravený frontální útok na poslední baštu morální tradice - spisovatelem byl ovšem žid. Ani stopa po idejích; povrchní narážky, choulostivé situace, odvážnost výstupů byly plodem dlouholetého studia v umění svádět lidi. Volný prodej narkotických prostředků je zakázán, našeptávání zákeřného morálního jedu nikoliv.

Darebné kabarety a půlnoční zábavy jsou čistě židovským zbožím. Pařížské boulevardy a Montmartre nemají nic z oněch oplzlostí, které by nenašly napodobení v New Yorku. Paříž má však alespoň Comedie Francaise jako protiváhu proti té špíně; New York nemá ani té.

Kde by měli vážní dramatičtí spisovatele nejmenší vyhlídku v takovém bahně? Kde interpreti, hodní vážného a radostnějšího umění? Jeviště stojí ve znamení chóristek a statistek.

Dovolí-li se někdy přístup na jeviště poněkud vynikajícímu dramatikovi, tož pouze na krátkou dobu. Zatlačí jej elektrické světelné a barevné hry, cetkami sotva zahalená těla; a v knihách protloukají svůj život ti, kdo ještě nezapomněli, čím by mělo být divadlo ve skutečnosti.

Třetí řadou židovského ovládnutí amerického divadelnictví je objevení se systému „Star“. Poslední léta viděla množství těchto „hvězd“, které nikdy nevzešly, aby svítily, nýbrž které byly vysoko vyvěšeny na reklamních stěnách divadelních syndikátů, aby vstúpily obecenstvu domněnku, že svítí tato mrkadla na nejhořejším nebi dramatického umění a dokonalosti: „Hvězdy“ ze včerejška, které již dnes jimi nejsou, byly buď ženskými oblíbenci ředitelů nebo zboží, vzaté z masy a postavené do výkladní skříně, aby vzbuzovalo dojem „novinek“. Zkrátka zatímco dříve dosahovali interpreti a interpretky slávy přízní obcenstva, určuje ji nyní reklama majitelů divadel. „Známka New York“, která často značí uměleckou nulu, není ničím, než přízní, v jaké se právě těší u lidí, kteří mají divadlo v moci. - Právě proti této „známce N.Y.“ vzpírá se ostatní země; hnutí ochotnických divadel ve střední a západní Americe je toho znamením!

Ve všech věcech vychází žid na rychlý úspěch; tento nezdá se mu dost rychlým zbořením nežidovského divadelního umění. Vytvářet umělce stojí čas. Reklama to takto

obstará, a jako dříve potulný trhač zubů přehlušil svou mosaznou trubkou bolestné výkřiky svých obětí, židovský ředitel odvrací pozornost od dramatické ubohosti tím, že hází na hlavy zaražených diváku konfety, krajky a cetky.

Tyto tři výsledky židovského ovládnutí divadla se dají vysvětlit společným čtvrtým důvodem: vše zčachrovat, vše proměnit v peníze, co vezme žid do rukou. Divadelní ohnisko se přesunulo z jeviště do pokladny. Je to vetešnická moudrost: „dej lidem co by rádi měli“, což se uplatnilo i u divadla od doby, kdy se ho žid zmocnil.

Kolem roku 1885 založili dva čilí židé v New Yorku divadelní agenturu a nabídli se, že odeberou ředitelům v St. Louis, Detroitu, Omaze a jinde starost o angažmá znamenitých herců pro příští herní období. Tato firma se nazývala Klaw a Elanger; první byl žid, který začal studovat práva, pak však odbočil k povolání divadelního agenta. Erlanger, taktéž židovský výrostek nepatrného vzdělání, ale se zkušenostmi v peněžních obchodech. Nevynalezli systém divadelních agentů, nýbrž vypůjčili si tuto ideu od pana Taylora, který zřídil jakýsi druh divadelní burzy, kde se scházeli herci a divadelní podnikatelé z venkova a kde mohli uzavřít angažmá.

Forma divadelních agentur je klíčem k problému rozpadu americké scény. Starý systém měl velkou přednost trvalého osobního styku mezi podnikatelem a jeho divadelní společností a dával geniálnímu herci čas a příležitost k přirozenému vzrůstu a uzrávání. Tenkrát nebylo ještě syndikátů a podnikatelé mohli nechat vystoupit svou společnost a své první síly na jevištích různých majitelů a využít plně sezóny. Ke konci šli pak společně navenek. Oba, podnikatel a společnost, byli odkázáni na sebe, sdíleli radost i žal, dobré i špatné časy.

Agenturní obchod učinil všemu tomu konec.

7. První židovský divadelní trust

The Deaborn Independent, issue of 8 January 1921

Roli, kterou hrál „Moudrý Nathan“ na německých jevištích, zastával na anglosaských „Ben Hur“: Tento kus osvědčil se jako nejúčinnější divadelní dílo ve prospěch židovstva, byť i to ovšem nebylo úmyslem spisovatele Lew Wallace.

Zdá se skoro, jako by se spojily umění a osud proti tendenčním kusům, jinak se dá sotva vysvětlit neúspěch nezakrytých židomilských kusů. V žádné době mimo poslední nebyla silnější snaha vnutit divadlo ovládané židy do služby opěvování židů. Avšak všechny tyto pokusy, s jedinou výjimkou, přes nejhluchnější reklamu, příznivé novinářské kritiky a přízeň jistých úředních osob ztroskotaly. Dokonce i jistý počet židů ohradil se zjevně proti pokusu, používat jeviště jako propagačního místa, aby bylo židovstvo vychvalováno do neoprávněného významu a obliby. Židovské ovládnutí divadelnictví samo o sobě není důvodem ke stížnosti, jestliže jistí židé, jednotlivci nebo skupiny, dovedli vyrvat tento bohatý příjmový pramen dřívějšímu nežidovskému vlivu, je to snad věci obchodního nadání, jako v jiných oborech - obchod. Rozhodující otázkou však je, jakými prostředky bylo dobytó této vlády a jak a k čemu ji bylo použito.

Nejprve je známo, že dřívější nežidovští divadelní podnikatelé umírali chudí; viděli svou hlavní úlohu v tom, aby podporovali dobré umění a ne aby dělali dobré zisky. Moderní divadelní židé však naproti tomu chtějí bezměrně zbohatnout; dali divadlu ráz výhradně obchodního podnikání. A ztrustování divadel bylo již dokonáno, když průmyslové trusty ležely ještě v plenkách. Již roku 1896 divadelní trust kontroloval 37

divadel ve velkých městech. Hlavními muži byli Klaw a Elanger, Nixon a Zimmermann, kterého původ je sporný. K ním připojili se později Rich, Harris a Brookes, všichni tři židé. Svou kontrolou trust mohl svým hereckým společností zajistit dlouhou sezónu. Proti tomuto závodění, hlavně proti tomuto vytlačování, nemohly se udržet nezávislé společnosti. Jejich konec sloužil ještě dalšímu židovskému účelu: kinoprůmysl, podnik od počátku židovský, vystoupil na obzor. Zde nebylo teprve třeba vypichovat ne-židy, protože ti nebyli nikdy na věci zúčastněni. Do divadel, poražených trusty a prázdných, vtáhla kina - dvě mouchy jednou ranou.

Veškerý vývoj se nemohl odehrávat bez protiobrany. Udatní mužové a ženy ze světa divadelního, novinářského a referentského, kladli odpor. Konce toho boje leží nasnadě. Počátkem tohoto století židovský trust opanoval pole. Učinil z umění pouhou peněžní věc, pracoval s mechanickou přesností dobře vedené továrny. Potlačil uměleckou iniciativu a odvalu, zardousil každou soutěž, vytlačoval neustále podnikatele a herce dobrého jména, vyloučil kusy odůvodněného významu a podporoval popularitu pochybných, obyčejně židovských veličin. Hleděl si naklonit divadelní kritiky a tisk. S dramatickými díly, s divadlem, s herci bylo zacházeno jako s továrním zbožím. Vše, co s ním souviselo, vzalo na sebe nízký obchodnický výraz.

Co to vše znamená? - Scéna je dnes hlavním vzdělávacím místem pro polovinu obyvatelstva. Co vidí a slyší mladý člověk a pojímá nevědomky jako vzdělávací prvky: společenské chování, mluvu, módu šatů, zvyky a mravy jiných národů, dokonce pojmy o právu a náboženství. Jeviště a kino poskytují masám názory na život a podstatu boháčů. Co je takto židy úmyslně ve falešných představách a předsudcích sneseno z divadla do lidu, nedá se přehlédnout. Často se lidé diví zmatení a zdivočení mladšího pokolení. Uvedená fakta mluví.

Někdy pronikla do veřejnosti ozvěna boje počestných divadelních kritiků proti úplatkářství, jindy proti jejich strhání židovským trustem. S počátku plný laskavosti vůči podnikatelům, hercům, divadelním spisovatelům a kritikům, tento trust ukázal své drápy, jakmile dosáhl moci. Obecenstvo a miliony proudily k němu - a o koho a o co se měl dále starat? Protivil-li se kritik jeho metodám nebo poukázal-li na méněcenný, surový a sprostý ráz prodáváného požitku, byl vyloučen z trustových divadel. Majitelé novin byli požádáni, aby je propustili ze své redakce. Často měla takováto přání úspěch, neboť za nimi kývala hrozba, že budou novinám odňata divadelní oznámení. Ještě v nejbližší minulosti trust vydal černé listiny nepohodlných kritiků, aby zamezil jejich umístění u novin.

Hlavní věci nejsou již hry, nýbrž divadla. Z masy špinavých kusů vynikají sotva tři vyšší scény, přesto však v přítomné době se jen v New Yorku staví tucet nových divadel. Místa pronajímají se na hodiny. Peníze jsou duší všeho. Jeviště je pouze vniadlem.

V říjnu 1920 stihla divadelní obchod velká pohroma. Ba i v New Yorku dopadla divadla tak špatně, jako nikdy za mnoho let. Více než 3 000 herců bylo bez zaměstnání. Uprostřed této krize dali rozhlásit divadelní spekulanti Schubertové - syrakusští židé, kteří se připravovali jako vrátní a prostřednictvím prýmkařského obchodu pro své postavení divadelních králů - že pouze v New Yorku by zřídili šest nových divadel a dali napsat čtyřicet divadelních kusů! Snad několik z nich má nějakou uměleckou cenu. O to se však Schubertové nestarají. Do uměleckého úspěchu jim nic není. Jejich úmysl

lem je dát nadělat tolik nových kusů, aby se zúročily jejich kapitálové vklady v divadlech a v pozemcích k nim patřících.

Dnes nelze již postřehnout odpor proti tomuto řádění. Dramatické kroužky a ochotnická divadla na venkově jsou jediným „antisemitským“ protihnutím.

8. Židovská stránka problému kinoprůmyslu

The Deaborn Independent, issue of 12 February 1921

Kdo sleduje tisk uzná, že otázka nemravných kusů nedochází klidu. Ve všech státech připravují se zákony o filmové cenzuře; proti ní staví se jen lidé mravně sešlí - přimlouvá se za ní část slušného obyvatelstva, probuzená nebezpečím. Za opozicí vězí vždy skrytý tlak židovských filmových firem.

Tento zjev zasluhuje nejvážnější pozornosti. Pozorováno samo o sobě, budilo by to zdání, jakoby jistý židovský živel byl obviněn z vědomé hrubé nemravnosti. Avšak to situaci ještě nevysvětluje. Ve Spojených státech stojí proti sobě dva názory: jeden panuje ve výrobě filmu, druhý vládne, možné-li to tak nazvat, ve veřejnosti. Jeden je orientálním ideálem: „Nemůžeš-li jít tak daleko, jak bys chtěl, jdi tak daleko, jak můžeš.“ Je nakloněn všemu, co je masem a jeho zobrazením, a je mu blaze dle jeho sklonu pod smyslnými vzruchy. Tento orientální názor se liší nesmírně od anglosaského, amerického názoru - a je si toho vědom. Tím se vysvětluje jeho odpor proti filmové cenzuře. Nelze tvrdit, že by filmoví továrníci židovského původu vědomě podporovali nízké, sprosté, a podle svého rasového sklonu; vědí však dobře, že jejich vkus a povaha se liší od převládajícího druhu amerického lidu. Kdyby byla nastolena cenzura, uplatnil by se patrně americký názor, čemuž právě chtějí zamezit. Mnozí z těchto továrníků ani nevědí, jak špinavá je jejich látka; je jim to zkrátka přirozené.

Snad žádnému jinému druhu zábavy se nedostalo tak jednomyslné kritiky jako filmovému oboru, protože všude, do hloubi každé rodiny, byla pocíťována jeho oplzle svůdná a účinná síla. Jsou dobré filmy, tohoto tvrzení držíme se křečovitě, doufajíce, že se stanou záchranným žebříkem, po němž unikneme z žumpy, ve kterou se změnil nejrozšířenější druh veřejné zábavy.

Mužové a spolky, vědomí si své zodpovědnosti, pozdvihli hlasy svého odporu: marně. Dovolávání se mravního svědomí nevzbudí ozvěnu u těch, kterým bylo vysláno - tito si dávají záležet pouze na svých hmotných zájmech. Dle přítomného stavu věci je americký lid proti filmům stejně bezbranný jako proti každé jiné přemíře židovské mocenské snahy. Teprve, až se tento pocit mdloby stane všeobecným, je možné, aby povstal záchranný čin.

Tento stav se dosud stále zhoršoval. Filmy přetékají pohlavní špínou, překonávají se v zločineckých jednáních. K obhajobě uvádí se, že kinoprůmysl je na čtvrtém nebo pátém místě mezi největšími průmysly Spojených států a proto nesmí být znepokojo-
ván. Slušná veselohra vynáší snad 100 tisíc dolarů, úspěšný „pohlavní problém“ dává 250 až 500 tisíc dolarů výtěžku.

Jistý Dr. Empringham napsal nedávno:

„Zúčastnil jsem se schůze majitelů kin v New Yorku; byl jsem jediným křesťanem. Ostatních pět set byli židé.“

Nemá smysl horovat proti filmovému zlu a při tom vědomě zavírat oči před hnací silou za ním. Nutno se rozhodnout pro změnu metody a směru boje. Dříve, dokud Spojené státy tvořily všeobecně árijskou jednotu ducha a svědomí, stačilo zlo veřejně jmenovat, aby bylo odstraněno. Tato zla byla jakýmsi vykoledováním, plodem mravního otupení nebo nedostatku dbalosti o sebe; veřejné pokárání probudilo mravní cítění toho, jenž byl pokárán - jako příslušník naší rasy mohl být vyhojen veřejnou důtkou nebo alespoň přiveden k zodpovědnému jednání. Tato metoda již nepůsobí, veřejné svědomí je odbyto. Lidé, vyrábějící morální špínu, jsou nepřístupní dovolávání se jejich svědomí; nevěří vůbec, že je to špína a že prokazují kuplířské služby nákaze lidského zvrhlosti. Nechápu vůbec onoho rozhořčení, prohlašují je za chorobné, za závist nebo - za antisemitismus. Současný filmový průmysl je špinavost a je židovský. Kdo jej potírá, „potírá židy“. Kdyby tito z vlastního popudu odmítli své nečisto živly, byli by ušetřeni poukazu na rasový živel.

Stav kinoprůmyslu ve Spojených státech je tento: devět desetin filmové výroby je v rukou deseti velkých továrních svazů v New Yorku a Los Angeles. Každý z nich disponuje jistým počtem podsvazů, prostírajících se po celé zeměkouli. Hlavní svazy ovládají světový trh. 85 ze sta je v židovských rukou. Mají nedotknutelnou centralistickou organizaci; tato rozděluje své výrobky desetitisícům majitelů kin. Většina těchto majitelů jsou židé nižšího druhu. Svobodné filmové továrny nemají takové střediska a musejí se obracet k volnému trhu.

Mnohý se bude divit, že není poptávka po dobrých filmech. Věc se má tak: tyto filmy se nedostanou vůbec k obecnstvu. Jedna známá filmová společnost s vynikajícími díly dramatického a výchovného obsahu byla nucena likvidovat, protože jí bylo nemožné dát svá díla předvádět. Měla malý, přechodný úspěch, když předala své filmy židovským obchodníkům k provozování, ale vždy měla proti sobě obrovskou a tichou moc oné semknuté opozice, evidentně bránící vstupu něčeho slušného a čisté radosti do divadelního světa.

Jak se věci utvářejí, dává se přednost špinavým filmům, protože jsou zhotoveny pečlivěji a ohlašovány většími reklamními prostředky. Nejnedudnější filmy si zajišťují diváctvo již tím, že v oznámeních poukazují na pojednávání o „morálních problémech“.

Všude jsou přátelé umění používající velkých prostředků, aby pozdvihli umělecký vkus, hlavně v hudbě; neprijdou však nikdy na své útraty - nevydělají na tom. Zpotvoření veřejného vkusu zřejmě vynáší více. Tento obchod provozují lidé a společnosti, jimž je slovo „umění“ cizí. Tvrdí-li tito drze, poukazující na špatný vkus: obecnstvo přece požaduje to, co poskytujeme, dělá věc tím horší a je třeba použít tím důraznějších, bezodkladných a pronikavých léků. Také obchodníci kokainem mohli by pro svůj jed uplatnit poptávku po něm. Ale nikoho nenapadá spatřovat v tom polehčující okolnost pro kokainový obchod. Totéž platí o duševním jedu a viditelné špíně obyčejného biografu - touha po něm i její ukojení protíví se mravnímu zákonu.

Charles Lammler, jeden z prvních filmových továrníků, a hlava „Universal Film Company“ řekl v jednom kongresovém výboru, že poslal asi 22.000 majitelům biografu, kupujícím jeho filmy, oběžník: co si přejete? Očekával, že alespoň 95 ze sta vysloví se pro slušné filmy; ve skutečnosti však žádala více než polovina věcí pikantních, tedy neslušných. Pan Lammler, žid pocházející z Německa, zapomněl pouze zjistit, jaký podíl měli na těchto odpovědích jeho „souvěrci“.

Kdekoliv a jakmile se učiní pokus zadržet záplavu sprostoty, vylévající se denně na hlavy amerického lidu, vzniká ihned židovský odpor. Běží-li například o to, vzbudit smysl pro důstojnější oslavu neděle jako dne odpočinku - protivníky tohoto hnutí, nevolajícího po donucovacích zákonech, nýbrž chtějícího probudit svědomí, jsou židé, a tito ospravedlňují své jednání židovskými ohledy. Jsou-li filmy pohnány k zodpovědnosti před zdravé veřejné mínění, jsou jejich obhájci židé. Ve zmíněném kongresovém výboru nazývají se právníci radící filmovým svazům: Meyers, Ludwigh, Kohn, Feund a Rosenthal. Ba i jeden rabín byl pozván jako znalec a mluvil přímo znamenitě - okolo věci. Vypravoval, jak zpočátku bývali také židé zesměšňováni ve filmech:

„Organizovali jsme tedy společnost, nezávislý řád B'nai B'rith, největší to židovský světový bratrský řád. Tento organizoval tak zvanou ligu proti pomluvě (AntiDefamation-League) a tato liga k ochraně židovského jména se spojila i s některými lidmi katolické církve ve společnosti Pravdy a ve společnosti Svatého Jména a vyzvala všechny filmové továrníky, aby se neposmívali židovskému charakteru a židovskému náboženství a tím nás nezesměšňovali. Nenamítali bychom nic proti představení židovské povahy, nemůžeme však souhlasit s představením karikatury. Když jsme takto projevíli továrníkům své mínění, jmenovali jsme v každém městě výbor, který měl žádat úřady, aby zakázaly provozování filmů, směřujících k urážení židovského charakteru a židovských citů. Výsledkem bylo, že nebylo potřebí jediného zákazu, protože se již biografy takovými filmy nezabývají.“

Dobrá. Proč však nedocházejí slechu neustálé námitky slušné Ameriky? Protože pocházejí pouze od ne-židů! Ovládají-li židé tak dokonale biografy, jak se chlubil onen rabín - proč se nestarají také o jejich slušnost?!

Bolavým místem v rabínském prohlášení je tvrzení, že židovské náboženství by bylo zesměšňováno. Bylo by zajímavé zvědět, kdy, kde, jak a kým se tak děje. Ve skutečnosti skrývá se za tímto tvrzením utajený a svádějící názor. Žid spatřuje urážlivé zasahování do svého náboženství v každé veřejné činnosti křesťanského rázu. Použil-li by například president Spojených států nebo guvernér některého států ve svátek díkyvzdání křesťanského obratu nebo zmínil-li by se o jménu Ježíšově, činili by židé proti němu námitky jako jednání pohoršlivému, urážejícímu jejich city. Nejen že by tak učinili - ale již tak učinili. Svazek dvacátý americko-židovské historické společnosti obsahuje tento telegram z Harrisburgu (Pennsylvanie) z 10. listopadu 1880:

„Důležitá změna nastala v proklamacích dne díkyčinění. V poslední větě jsou změněna slova ‚křesťanská obec‘ ve ‚společnost svobodných lidí‘.“

Tato změna byla zavedena na základě stížností předních Izraelitů. Guvernér Hoyt prohlásil, že použil slova „křesťanská“ ve smyslu „civilizovaná“ a ne ve vlastním smyslu konfesionálním.

V častěji zmiňovaném kongresovém výboru bylo přečteno místo z dopisů jistého pana Pierre, zvláštního zástupce filmové společnosti Oliver Morosco, obchodního vedoucího filmové obchodní komory:

„Jak vy i já víme, komory daly vyjmout z oběhu film ‚Život Spasitelův‘, protože se domnívaly, že by mohl urážeti Hebrejce.“

Podle toho je židovská citlivost paličatým a rozmazleným dítětem, takže ve skutečnosti se spor točí ne kolem údajné urážky židů, nýbrž kolem potlačovaných nežidovských práv. Židovští zmocněnci se ptají, aby vážnost situace smazali: jak mohou znamenat 3 miliony židů nebezpečí pro 110 milionový národ? A nežidovští nastrčenci to opakují s vyzývavou převahou. Na to by se dala položit protiotázka: Co znamená, zakáže-li se národu o 110 milionech, kteří jsou převážně vyznavači křesťanství, pohled na film „Život Spasitelův“, protože by mohl urazit židy? V tomto případě neběží o srovnávání čísel, nýbrž o skutečnost, že právě tak jako mají židé ruku na páce filmového průmyslu a bezpodmínečně určují, co obecnost má vidět a co ne, provádějí cenzuru i v jiných oborech.

Je však otázka, dovedl-li by židovský filmový továrník poskytnout něčeho lepšího, než podává dnes. Uváží-li se původ většiny z nich, musí být pokládána víra v dobrovolné zlepšení téměř za beznadějnou. Co ví žid o životě na venkově a o povaze sedlákově? Vidí jen hnojiště a tvrdé palice „agrárníků“ - a směje se jim. Jakou jinou představu Ameriky může mít, než představu obrovské jím dojené krávy? Právě tak bez porozumění stojí k domácímu životu Američanovi: nemůže vědět, co je americký rodinný život. Strůjci filmů snad nahlédli do vnitřních prostorů, zajisté však nikoli do ducha v nich vládoucího. Jejich představy o něm se zakládají nejen na omylu, nýbrž vykonávají i na výsost nebezpečný vliv zvláště na cizince, kteří věří, že spatřují ve filmových obrazech skutečný americký život. Ale tyto obrazy jsou nebezpečné i pro masy, domnívající se, že to co vidí v biografu, je život „lepších tříd“. Srovnáme-li skutečnou životosprávu těchto kruhů s představou, vládoucí o ní v lidu, pochopíme politické a sociální nebezpečí, vyráběné filmovými továrníky a jejich bludnými obrazy pro americkou společnost a stát. Zfalšování, zločinnost a pusté haraburdí tvoří spodní tóny většiny filmu.

Americký život je pro orientálního ducha bez půvabu a nudný. Jemu chybí smyslného vzrušení, plného pletichářství. Jeho ženy si stále a hystericky nezahrávají se „sexuálním motivem“. Má svůj význam ve vnitřních hodnotách: víře, naději a klidu. Ty jsou ovšem směšné a k smrti nudné orientálnímu nadšenci. V tom spočívá vlastní vysvětlení filmového morálního nezdaru: naprosto není americký a jeho strůjcové jsou vzhledem k své rase neschopní zobrazit americký život pravdivě v jeho rasové, mravní a idealistické snaživosti.

Nepomůže spínat rozhořčeně ruce nad filmovou hnilobou. To činí každý. Rozhořčení je všeobecné. Ženské kluby, učitelé, novinářští nakladatelé, policie, soudcové, duchovní, lékaři, rodiče - všichni vědí, co znamená kino. Neznají však podstatného: jejich rozhořčení a námitky zůstanou tak dlouho bezvýsledné, dokud nepochopí, že za biografem stojí lidé naprosto různých vloh rasových a mravních, kteří kašlou na nežidovské protesty.

Jak zmíněný rabín ukázal: židé provedli svou vůli u filmových výrobců, jakmile vyslovili své požadavky.

Čeho dosáhli ne-židé, dámské kluby, učitelé, duchovní, lékaři a rodiče dorůstajícího pokolení svými nářky a stížnostmi? Ničeho. A v dalším životě nechť dále spínají rozhořčeně své ruce - nedosáhnou zlepšení, nepohlédnou-li do očí oné nepříjemné rasové skutečnosti, že filmovnictví je židovské. Není již otázkou zda mravné či nemravné - ta je odbyta. Jde o správné jednání. Budou-li všichni vědět, kdo vykonává ten nepochopitelný vliv na biograf a co tento znamená, pozbude již otázka své beznadějně povahy.

9. Židovská převaha ve filmovém průmyslu

The Deaborn Independent, issue of 19 February 1921

V židovském duchu je stálý rozpor mezi touhou, zůstat nepoznán a „udělat si jméno“. Někdy odhadují přátelství dle hloubky mlčení o jejich židovském původu, jindy zvučícím vyzváněním veřejného uctívání. Nazvat někoho židem, může vynést dotyčným v případě pranýřování název „antisemity“, v jiném případě chválu „přítele našeho lidu“.

Vidíme-li, jak miliony lidí se tlačí po celý den a večer u vchodu do biografu, nekonečná řada v každém koutu země; vtírá se otázka, kdo je tam láká, kdo působí na jich ducha a mysl v zatemněném prostoru a ve skutečnosti vede ona nesmírná množství citů a myšlenek vyvolávaných filmovou sugescí. Odpověď zní: filmový průmysl Spojených států a kanadský je pod výhradní finanční a duchovní kontrolou židovských továrníků veřejného mínění.

Nevynalezli umění pohyblivého světelného obrazu, nepřispěli takřka ničím k jeho mechanickému a technickému zlepšení; žádný z velkých umělců, spisovatelů nebo herců, kteří poskytli látku pro film, nepocházel z jejich řad. Ale podle pravidla, jimž židé jsou sběrateli smetany lidského tvoření, nepřipadl také užitek z filmu vynálezům, nýbrž vykořisťovatelům.

Zběžný pohled ukáže nám lidi, kteří jsou směrodatní a udávají tón ve velkých filmových společnostech.

V čele „Famous Players“ stojí Adolf Zukor, maďarský žid. Nejdříve obchodník s kožešinami, který táhl dům od domu. Nesmírně bohatý. Vedoucí muž největšího průmyslu na pátém místě.

Hiram Abrams nazývá se šéf „United Artists Corporation“. Začal jako rozašeč novin, stal se podnikatelem biografu, v němž byly ukazovány oplzlé obrazy.

„Fox Film Corporation“ podléhá maďarskému židu Williamu Foxovi, původně Fuchsovi. I ten začal jako majitel biografu. Dříve pracoval v obchodě pro čištění oděvů. Určuje nyní, co si mají myslet miliony návštěvníků kin o jistých hlavních životních otázkách, jakým ideám a jakému smýšlení se mají přiklonit.

Marcus Loew, šéf „Metro Pictures Corporation“ přišel taktéž z biografu, ovládá nyní 68 filmových společností ve všech světadílech a vede osobně 105 biografů.

Karl Lammler vede „Universal Film Company“. Lammler je jméno jeho matky. Jmenuje se ve skutečnosti Julius Baruch, a je německý žid. Do roku 1906 byl majitelem konfekčního závodu.

Toť několik jmen uznaně vedoucích mužů. Sestoupíme-li až k nejzchátralejším kinům v nejodlehlejších městských končinách - spatřujeme filmový obchod venkoncem židovský. Jak jsme ukázali, byli tito velmožové dříve rozašeči novin, vetešníky, příručími, majitelé tingl-tanglů a ghettoým zbožím. Takový původ nechce být výtkou schopnému obchodníku. Ale nemůžeme od nich očekávat onoho pojmu o filmovém dramatu, který obsahuje umělecké a mravní prvky. Pan Lammler přiznal se zcela veřejně o své společnosti, že neklade váhu na to, aby si hrála na strážkyni ctnosti pro veřejné mravy a dobrý vkus.

Nejméně však je obecenstvu nápadná propagační stránka a účinek filmový; a přece je tento účinek děsný a nepřehledný. Malý majitel biografu je při tom takřka nevinný.

Kupuje svou látku jako obchodník svou zavařeninu. Nemá ani volbu, nýbrž musí vzít, co dostane. Zemí prochází kinová nákaza. Někteří lidé chtějí mít denně dvě až tři „představení“. Dělníci, alespoň mladší, chodí pokud možno v poledne a večer do biografu - slabomyslné ženy běhají tam několikrát odpoledne a několikrát večer. Při největším vypětí všech sil by bylo nemožné ukojit tuto poptávku vždy novými díly alespoň částečné umělecké ceny, i kdyby měly vycházet každou hodinu ze spisovatelských zřidel jako teplé housky z pece.

Připravuje se zde úpadek pro filmové vládcy: vzbudit chtivý hlad, vystupňovat jej k šílenství, a nemohou jej dále ukájet.

Leč přikročíme k propagandě a propagátorům. Nejprve existuje tichá dohoda, že židé nesmí se objevovat ve filmech, vyjma za okolností neobyčejně příznivých.

Sotva zastřená filmová propaganda směřuje především proti nežidovským náboženským obcím. Nikdy nevystoupí rabín na scéně, kromě zobrazení v postavě na výsost ctihodné, obklopen veškerou vznešeností svého povolání, pokud možno co nejdojemněji. Křesťanští duchovní, jak může potvrdit každý návštěvník biografu, jsou vystavováni všem druhům ponížení, počínajíc směšnou postavou až k obyčejnému zlosynu. Jako u mnohých skrytých vlivů v našem životě, odvoditelných od židovského původce, je i zde účel čistě židovský, aby bylo pokud možno nejvíce podkopáno každé úctyplné smýšlení o nežidovském duchovenstvu.

Katolické duchovenstvo postavilo se brzy na obranu proti tomuto zesměšňování svého úřadu a zmizelo také záhy potom z filmů. Avšak protestantský pastor objevuje se ještě jako huhňající, zažluklý licoměrník, jako pravá karikatura nepřátelská Kristu. Stále častěji vídáme duchovní oddané „volné lásce“. Pronášejí se ve filmech ospravedlňující slova ve věci jejich chování jako „všeobecné principy“ a zabíjejí se tím dvě mouchy jednou ranou: zlehčují se zástupci příslušného vyznání před diváky a současně se jim vštěpují oplzlé ideje.

Nikdy nesmí být zobrazován Hebrejec jako majitel bídných krejčovských dílen, tak zvaných „potíren“, byť i všechny potírny patřily židům; naproti tomu je možné udělat z křesťanského duchovního vše - počínajíc svědčím nevinností a končíc lupičem pokladen. Žasneme, čteme-li v Protokolech:

„Svedli, ohloupili jsme a znemravili nežidovskou mládež výchovnými zásadami a teoriemi, v našich očích zřejmě falešnými, které jsme jí však vštěpili.“

„Ode dávna se staráme o to, aby byli uvedeni nežidovští duchovní do špatné pověsti.“

„Proto je zapotřebí podkopat náboženství, abychom vymýtili z nežidovských představ pravé zásady o Bohu a duši a nahradili tyto ideje matematickými formulami a materiálními žádostmi.“

Při neustálém snižování duchovenských osobností si lze vybrat dvojí vysvětlení: buď běží o přirozený výraz ireligiózní povahy myslí nebo o promyšlenou starou podvratnou práci. Nic netuše rozhodnou se pro první možnost; zatím však je mnoho příznaků, které nelze přehlédnout a které nasvědčují druhému vysvětlení.

Dále slouží film, buď vědomě nebo z nedbalosti, jako stupeň a zkušební opatření pro jednání, ohrožující společnost. Revoluce nepřicházejí zčistajasna, nýbrž jsou soustavně připravovány. Výsledek nejnovějšího dějinného bádání je: revoluce nejsou náhodné

události, nýbrž pečlivě připravované akce menšin. Přebrot není přirozenou vývojovou formou a přináší pravidelně neštěstí. Nikdy nebyly „lidové revoluce“. Revolucemi, které byly vždy osnovány podvratnými živly, vždy trpěly civilizace a svoboda.

Má-li však dojít k převratu, musí být také provedeny k němu předzkoušky. Zde platí: pouliční demonstrace, srocování před továrnami a vládními budovami, dovoz četby, která přesně udává, jak se to provedlo v Rusku a Maďarsku. Avšak lépe než cokoli jiného mohou být provedeny tyto předzkoušky prostřednictvím filmu: to je vyučování názorů, které pochopí i nejtupější mozek - čím tupější, tím lépe. Normální lidé potřásají hlavou při pohledu na takové představení a říkají: „Tomu zkrátka nerozumíme“. Zcela správně: oni ne. Ale kdyby se dovedli vmyslet v duševní stav duchovně slabých a méněcenných lidí, pochopili by smysl. Jsou dvě duchovní vrstvy na zemi a na jedné z nich spočívá tíha duchovního zatemnění.

Řádní lidé jsou srozumění s preventivními opatřeními, pokud běží o zobrazování zločinu. Policie protestuje proti tomu, aby byla ve filmu předváděna technika zavraždění policistů ve všech podrobnostech. Taktéž obchodníci jsou proti tomu, že se denně na filmovém plátně udílí speciální vyučování ve vylupování pokladen. Přátelé veřejné mravnosti vzpírají se proti tomu, aby bylo svůdnické umění povyšováno na hlavní téma filmové, protože v tom vidí školu zla, která ponese trpké ovoce pro společnost.

Avšak tato škola pokračuje dále. Vše, co se dnes týče násilnického myšlení, bylo milionům vštípeno také filmy. Snad je to náhoda. Ale i náhody jsou skutečností.

Filmový systém má různé vývojové stupně. Jedním z nich je vzrůstající účast vážných nežidovských spisovatelů ve službě židovské propagandy. Jejich hlavní díla byla zfilmována. Často se brzy potom oznamuje, že připravují nové filmové drama. V mnoha případech je provedeno toto dílo v čistším oslavování židů. Ctižádost, ohled na dobré vztahy k filmovým vládcům a dobrý honorář přispívají k tomuto chování. Pod takovými vlivy není nesnadné považovat antisemitismus za hanbu. Kdo, jako spisovatelé, cítí potřebu idealizovat lidi a národy, může se nadchnout také pro židy. Věc má pouze jeden háček: kdo chce takto ujít antisemitismu, padne lehce do osidel služebníčkování židům a toto je právě tak nedůsledné jako ono.

Druhý stupeň je odstranění „Stars“. Má trojnásobnou výhodu. Obrovské gáže těchto hvězd se uspoří. Dále se bere návštěvníkům možnost, aby trvali na „vystupování“ takových stars. Také majitelé kin nemohou teď říci: „chci to nebo ono“. Protože není výběr ve hvězdách, nemohou již také volit; musejí vzít, co dodává filmový průmysl.

To jsou některé skutečnosti o filmařství; ne všechny, ale každá je významná; ani jedna nesmí být přehlédnuta těmi, kdo se zevrubně zabývají divadelním vlivem. Mnozí postižení denními událostmi, kteří se nemohou ve věci vyznat, najdou v těchto skutečnostech klíč k mnohým věcem, jinak nevysvětlitelným.

10. New York pod kahalem

The Deaborn Independent, issue of 26 February 1921

Je židovstvo organizováno? Jde vědomě za programem, který je na jedné straně prosemitský a na druhé straně protilidský? Jak může vykonávat skupina, početně tak malá, tak velký vliv na ostatní lidstvo?

Jsou ovšem jisté nejasné úsudky na nežidovské straně o kmenovém souručenství, o daleko rozvětvené židovské organizaci a s ní spojených cílech, ale naprosto scházejí přesnější znalosti. Bude tudíž užitečné a poučné poznat jejich podstatu na nejdůležitější židovské organizaci Spojených států.

Jsou židovské lóže, spolky a společnosti, jejichž jména jsou na veřejnosti známá. Objevují se jako protiváha podobného seskupení nežidovského obyvatelstva. Leč nesmíme se u nich zastavovat. V nich a za nimi působí teprve vládnoucí středisko, vnitřní správa a vláda; jejich nařízení mají zákonnou sílu a jejich činnost je úředním výrazem židovské hromadné vůle.

Dvě těchto organizací, stejné pozoruhodně svým utajováním a svou mocí, jsou NEWYORSKÁ KEHILLAH a AMERICKÝ ŽIDOVSKÝ KOMITÉT (American Jewish Comittee A.J.C.). Slovem „utajování“ má být označena skutečnost, že přes značný počet příslušníků a přes to, že hluboce zasahují do amerického života, většina lidí sotva tuší jejich existenci a činnost. Kdyby mělo být hlasování mezi obyvateli New Yorku, kdo slyšel již něco o kehillah, zodpověděl by kladně sotva jeden ze sta. A přece je tato kehillah nejsilnějším faktorem v newyorském politickém životě, který ji úplně přetvořil. Užije-li se pojmu kehillah někdy v novinách, děje se tak pouze ve výrazech zcela neurčitých a trvá-li nějaké mínění o její existenci, je to názor, že je židovskou organizací jako jakákoliv jiná.

Newyorská kehillah má největší význam ze dvou důvodů: nejen že je dokonalým a skutečným příkladem „státu ve státě“, uprostřed největšího amerického města, nýbrž tvoří též svým obchodním výborem XII. distrikt amerického židovského komitétu. A tento je opět ohniskem prosemitské a protiamerické propagandy. Jinými slovy: židovská správa New Yorku tvoří podstatnou část židovské vlády ve Spojených státech.

Obě společnosti zahájily svou činnost skoro současně. Podle aktů kehillahy bylo bezprostřední příčinou její organizace uspořádání protestů proti tvrzení generála Bingham, tehdejšího newyorského policejního presidenta, že polovinu všech zločinů ve městě provedli židé. Vyšetřování vlády ve věci „obchodu s bílými otroky“ (obchod s děvčaty) vyneslo na světlo na výsost nepříznivý materiál proti židům a rozrušilo veřejné mínění. Proti tomu bylo třeba pracovat; brzy na to generál Bingham musel ustoupit z veřejného života; vysoce vážený časopis, který chtěl uveřejňovat výsledek šetření ve věci obchodu s děvčaty v řadě článků, byl přinucen, upustit od věci po prvním článku. To se stalo roku 1908. Americký židovský Komitét byl založen již roku 1906 !!

Slovo kehillah má též význam jako „kahal“ a znamená tolik jako „obec, shromáždění“ také „správa“. Kahal je zvláštní vládní a správní židovská forma v diaspoře. Od doby, co se židé rozšířili po zemi, zřídili všude svou vlastní vládu a její orgány, bez ohledu na vlády, dosazené góji. Již v babylonském zajetí a ještě dnes ve východní Evropě tvoří kahal ochrannou moc, ve které zákonů věrný žid ctí svou vládu a pravo-

věrnost. Mírová konference výslovně připustila kahal pro Polsko a Rumunsko. V New Yorku má kahal svoje vlastní soudnictví, vydává zákony, vynáší rozsudky ve věcech sporných „provádí rozhodnutí, a židé dávají přednost těmto soudům před soudy zemskými.“ To se může ovšem dít jen po vzájemném všeobecném dorozumění.

Kehillah newyorská je největší a nejmocnější světová židovská organizace. V tomto městě spočívá - následkem nesmírného nepřetržitého přistěhovaleckého proudu - středisko židovské síly a moci. Toto město je pro židy tím, čím je Řím pro katolíky a Mekka pro Mohamedány. Proto dosahují také židovští přistěhovanci právě tak nerušeného vstupu do Spojených států jako do Palestiny.

Kehillah má stále připravenou případnou odpověď, že židé jsou mezi sebou rozštěpení a že nějaké společné semknuté vystoupení je nemožné. Toto „beznadějné rozštěpení“ je jedním z mnohých rčení, připravených pro nežidovskou veřejnost.

Jistý židovský spisovatel se nedávno pokoušel zesměšnit ideu, že židovští podnikatelé a dělníci nemají ani v nejmenším spolu co činit; počítal s neznalostí faktů o kehille. V této korporaci se shromažďují skutečně všechny skupiny a zájmy, stýkajíce se v ní jako židé. Kapitalista a bolševik, rabín a obchodvedoucí, stávkující dělník a podnikatel, proti němuž stávkuje - všichni se sjednocují pod praporem Judovým. Zaútočte na židovského kapitalistu a okamžitě mu na pomoc přispěchá židovský anarchista. Snad se právě nemilují, ale silnější je společné pouto: nenávisť k ne-židům.

Kehillah je svazkem určeným spíše ke vzdoru než k ochraně před góji. Většina jejich členů je velice radikální politické povahy. Jsou to ony statisíce židů na východě města, kteří pečlivě připravovali a vyzbrojovali expedici, jež měla zřítit ruskou říši, a kteří dokonce i zvolili žida, stanoveného jako nástupce ruského cara. Přes tento základní charakter stojí v čele kehillahy mužové, jejichž jméno má vysoký zvuk u americké vlády, v soudnictví, v zákonodárství a ve finančnictví. Poskytuje velkolepý pohled na rasově upevněný národ s živou vírou v sebe a ve svou budoucnost s vyloučením všech různorodostí, semknutého v mocnou organizaci k materiální a náboženské podpoře své rasy a výlukou všeho ostatního. Kehillah rozdělila New York právě tak, jako Americký židovský Komitét rozdělit Spojené státy pro své účely. Město má 18 distriktů, které vždy obklopují 100 kehillahových obcí. Radové distriktu vedou správu v souhlase s nařízeními a hledisky, vydanými ústřední správou.

Každý žid v New Yorku patří jedné nebo více lóžím, tajným společnostem, spolkům, řádům, komitétům nebo svazům, jejichž účely a metody do sebe zasahují, takže stojí všechny veřejné záležitosti a každý oddíl newyorského života nejen pod bdělým okem, nýbrž i pod rychlým a působným zásahnutím vnučeného zařízení, ověřeného zkušeností.

V zakládajícím shromáždění bylo zastoupeno 222 židovských spolků; asi po roce vyrostl počet organizací, kehiliaze podřízených na 688. Mezi tím byly tři svazy, které opět měly za sebou 450 spolků. V přítomné době je překročen počet 1000 organizací.

Abychom pochopili moc kehillahy, třeba si představit, že židovské obyvatelstvo New Yorku čítalo před třemi roky (1916) 1,5 milionů hlav; nyní je jejich počet značně vyšší - vláda Spojených států nemůže ovšem říci kolik.

Přelidnění židovských čtvrtí následkem přílivu rusko-polských židů, kteří nechtějí jít dál, vysvítá z faktu, že třetina newyorských židů, asi 570 tisíc osob, bydlí na jedné setině městské pozemkové plochy. Kdyby byly všechny domy tak hustě obydleny, mohl by New York hostit 95 milionů obyvatel, tedy skoro veškeré obyvatelstvo Spojených států.

Toto složení a utváření se obyvatelstva musí přinášet vzápětí události, které sotva najdou příklad v dějinách civilizace. Leč právě z těchto poměrů odvozuje se moc kehiliahy.

Když byl vyhlášen útočně zahrocený program kehiliahy, aby bylo z New Yorku vytvořené židovské město a tím ze Spojených států židovská země, přijali jej někteří z konzervativnějších živilů newyorského židovstva s obavou, že by si to americký národ nemusel dát líbit. Zda by to přijali Američané klidně, kdyby židé žádali, aby byly vánoční písně odstraněny že škol jako „Židy urážející“, aby z téhož důvodu nebyly stařeny vánoční stromky v policejních kancelářích, aby byly velikonoční svátky zrušeny a aby bylo všude protestováno proti názvu „křesťanský gentleman“ - vše proto, že to uráží židy? Jiní pochybovali, že by newyorská kehillah mohla vykonávat tutéž autoritu, založenou na násilí, jako kahaly Starého světa.

Obě obavy ukázaly se jako neodůvodněné: Američané neprotestovali a autorita kehillahy zůstala nedotčena již proto, že převážná většina newyorských židů žila již pod kahaly Starého světa, jejichž vážnost spočívala na donucení a násilí.

Program kehillahy záležel navenek v tom, že „chránil práva židů“. Nikdy nebyla dotčena práva židů v americe. Toto rčení není ničím jiným, než zastřením úmyslu útočit na nežidovská práva. S tímto heslem zahájila kehillah tažení - domorodé obyvatelstvo se podrobilo. New York je židovským městem; židovskými jsou vychovatelství, tisk a soudy. New York je odpovědí na otázku: „Jak může početně nepatrná skupina diktovat všem ostatním životní podmínky?“ Vše v New Yorku to ukazuje a dokazuje.

Přes to přese všechno vládne pocit pochybnosti o trvání tohoto mocenského postavení. Ti, kdož se ho zmocnili, učinili tak bezprávně. Ani právem většiny s vyššími schopnostmi, ani právem, kterého propůjčuje lepší používání moci, nemají na něj nárok. Přivlastnili si jej s nestydatostí, když prohlásili boj proti ní za rasový předsudek. A na tomto základě se dosud udržovali; on vysvětluje také dosavadní americkou shovívavost v tomto oboru, ba i pocit nejistoty v jejich dosavadním postavení. Nikdo z Američanů se nedá obtížněji pohnout ke smýšlení a jednání, která pocházejí z rasového nebo náboženského předsudku. I tam, kde je v plném právu, je znepokojován pochybnostmi, není-li přece jen zaujat. To vysvětluje zdánlivý odpor k pouštění se do židovské otázky a přivádí Američany k tomu, že podepisují protesty proti „antisemitismu“, který ve skutečnosti není nic než protest proti faktům, židům nepohodlných. Nicméně byla by velkou chybou domněnka, že se Američané smířili se skutečností židovské převahy v kterémkoliv oboru. To neučinili. Židovský vrchní vliv ve věcech amerických je právě tak vzdálen zřícení, jako bolševické panství v Rusku; oba se mohou přes noc zhroutit. Právě vliv kehillahy a amerického židovského komitétu uspíší pád. Židé mohou žít mezi námi, nikdy však nad nás a nad námi.

To vše je židu lépe známé, nežli ne-židu, neboť zná židovskou otázku lépe než kdokoliv jiný a ví zcela dobře, kdy rána trefila do černého. Američtí židé protestují nyní, prý proti „lžím“; byli by rádi, kdyby to byly lži. Ve skutečnosti žene je však strach před mocí pravdy k jejich hlučným protestům a vědí příliš dobře, že pravda bojuje proti nim. Otázka se netočí kolem násilného vyhnání nebo obrany, nýbrž kolem postavení židů na úplné denní světlo - neboť není mocnějšího nepřítele tmy nad světlo.

V kehillaze měli židé znamenitou příležitost ukázat, co dovedou a říci světu: „Vidíte, to vykonává žid k blahu města; má-li volnou ruku.“ Mají správu, policii a zdravotnictví, školní dozor, soudnictví, finance, tisk - samé prvky mocenské. A co dokazují při

tom všem? New York! Toto město je školním příkladem před očima celého světa, co židé dovedou, zmocní-li se vlády. Je nemyslitelné, aby i samotní židovští chvalořečníci mohli obhajovat zežidovštělý New York. Mohl by být učiněn pokus, zeslabit za zády význam kehillahy námitkou, že představuje pouze radikální živly, židy „odpadlé“. Oproti tomu svědčí další částečný seznam jejích vedoucích mužů:

Při hlavním shromáždění roku 1918 byli přítomni: Velkobankéř Jakob G. Schiff; Louis Marschall, advokát a prezident amerického židovského komitétu, častý host ve vládním sídle ve Washingtonu; Otto A. Rosalsky, soudce General Session Court; Adolf S. Ochs, majitel listů *New York Times*; Otto H. Kahn z bankovního domu Kuhn, Loeb a Co., a Benjamin Schlesinger, vrátivší se nedávno z Moskvy, kde měl konferenci s Leninem. Dále Josef Schlossberg, generální tajemník Spojených konfekčních dělníků amerických (177.000 členů); Max Pine, taktéž nedávny host bolševických vládců Ruska; David Pinski, Josef Barondess, vůdci dělníků. Příslušníci všech stavů. Mark, předseda válečné pojišťovací kanceláře ve vládě Spojených států a vůdce rudé skupiny v newyorské východní části - ti všichni se setkávají jako Židé v kehillaze.

V ní jsou mimo jiné zastoupeny: Centrální konference amerických rabínů, řada reformovaných rabínů východu, nezávislí rady B' nai B' rith, B' rith Solom, Volní synové Izraele, B' rith Abraham, Spolek amerických sionistů, ortodoxní a reformní židé, „odpadlíci“, asimilovaní, bohatí, chudí, zákonů věrní a revoluční židé. Adolf Ochs z velkých „*New York Times*“ spolu s nejrozčilenějším vydavatelem některého židovského týdeníku, který křičí po krvi a násilí. Jakob Schiff, pobožný žid nejpřísnějšího směru a Otto H. Kahn, z téhož bankovního domu, pokřtěný - ti všichni, ze všech tříd, spojení v jednu dokonalou rasovou jednotu, jaké žádný jiný národ nedosáhl, všichni spojení „k ochraně židovských práv“. Ochrana, proti čemu, proti komu? Kdo ve Spojených státech chce upírat práv jiným? Američan má to vědět, neboť odjakživa zastával se těch, jejichž práva byla porušena a učiní tak vždy, ať se tak stane s kterékoli strany. Proto chce prostě vědět něco bližšího o těchto tak zvaných porušeních práv a znát viníky.

Jakých práv používá Američan, která by neměl žid? Proti komu a proti čemu jsou židé organizováni? Jaké důvody mají pro obžalobu „pronásledování“? Ani jediný, mimo vědomí židů samotných, že cesta, kterou nastoupili, musí narazit na překážku.

Rabbi Elias L. Salomon prohlásil:

„Není myslícího žida mimo Ameriku, kterého zrak by nebyl upjat na tuto zem. Svoboda, které požívají židé v Americe, není výsledkem emancipace koupené na účet národní sebevraždy, nýbrž přirozeným produktem americké civilizace.“

Tak je tomu. Proč tedy ta „ochrana“? Jaká jsou práva, k jejichž ochraně byla organizována kehillah? Jaký účet mají v každém městě ony komitáty, čenichající v amerických záležitostech a pečující protesty, aby tyto záležitosti zůstávaly vždy v mezích židům příjemných?

Tyto otázky nebyly ještě nikdy zodpovězeny židovskými mluvčími. Ať sestaví zákon o právech, jak jim oni rozumějí. Budiž uvedené každé jednotlivé právo. Toho dosud neučinili. A proč ne? Protože používají v přemíře všech práv, která by mohli otevřeně a veřejně jmenovat, a proto práva, po nichž touží ve svém nitru nejsilněji, by nesměli předložit americké veřejnosti.

Zákonnou předlohou židovských práv, která snesou denní světlo, uvítal by americký národ s konstatováním a otázkou:

„Vždyť máte již všechny tyto dobré věci. co chcete ještě více?“

Tato otázka týká se celého židovského problému - CO CHTĚJÍ JEŠTĚ VÍCE ?!

11. Požadovaná „práva“

The Deaborn Independent, issue of 5 March 1921

Americký národ má větší zájem na kehillaze, než se domnívá. Tato je více než místním spolkem; je vzorem a hnací silou židovského společenského utváření, viditelnou formou židovské vlády a správy, ohniskem síly, uvádějící v pohyb všechny ty „protesty“ a „shromáždění davů“, tak často pořádaná po celé zemi; je konečně skladištěm zbraní pro podzemní moc, kterou dovedou vůdcové tak působivě upotřebit. Někdy je také „poutavou galerií“, v níž se rodí ničemné pověsti, zaplavující posléze zcela otevřeně jako lži. Úzkým spojením s americkým židovským komitétem - obchodvedoucí výbor newyorské kehillahy je současně XII. distriktním komitétem A. I. C. - newyorské židovstvo stává se hnací silou celé národně židovské mašinerie.

Tyto společnosti mají částečné cíle, které vytyčují veřejně, částečné opět takové, o nichž mlčí. O těch se dozvíme za zády ze zpráv o podniknutých pokusech a dosažených výsledcích.

Jako cíle pro své založení v roce 1906 Americký židovský Komitét (AJC) udává:

- Ochranu proti porušení občanských a náboženských práv židů celého světa.
- Zákonitou ochranu a účelnou pomocnou akci pro případ hrozícího nebo skutečného zmenšení nebo omezení těchto práv nebo pro případ rozdílného zacházení.
- Zajištění židovské rovnoprávnosti s ohledem na hospodářské, sociální nebo výchovné vztahy.
- Pomoc při pronásledování, podporu při neštěstích.

Toť program, proti němuž by se nedalo nic namítnout a který, kdyby neznamenal něco zcela jiného než co říká, a kdyby za ním nevězelo něco zcela jiného, byl by docela doporučeníhodný. Uvidíme.

Jak a kde působí A.Z.K. a kehillah spojenými silami, vypovídá akční program:

„Pokud je A.Z.K. národní organizací, má mít židovská obec (kehillah) v New Yorku sídlo a hlas, aby prováděla utvářející vliv na židovskou politiku v čele zemi. A.Z.K. má mít výhradní pravomoc ve všech otázkách národního nebo mezinárodního rázu, týkající se všeobecně židů.“

Kehillah jmenuje výkonný výbor o 25 členech, kteří vedou současně XII. okres A.Z.K. Oba jsou tudíž jedno a totéž. New York je hlavním městem amerického židovstva. To vrhá světlo na přímo křečovité snahy, aby současně z tohoto města byl učiněn prazdroj všech důležitých myšlenek, střed finančnictví, umění a politiky. Avšak v umění je dosažen vrchol - „Afrodita“, jejich politika je zežidovštělé bahno Tammany. Je třeba, aby všichni Američané věděli, že New York není jejich hlavním městem, že spojené státy začínají západně od tohoto města. Americký národ spatřuje v tomto pobřežním pruhu na východě místo bahna a horečky, kde vychází zápach ze všeho, co je vyrobené v oboru sprostých a rozkladných myšlenek. Je mylný názor, podle něhož je ještě tu a tam spatřován v tomto pelechu protiamerické propagandy, prožidovské hyste-

rie a duchovního penězokazectví obraz americké podstaty - New York je cizí provincií na okraji Spojených států.

Protože devět desetin amerických židů patří ke spolkům, podléhajícím A.Z.K., je při líčení souvislosti komitétu s kehillahou jejich vliv na židovský národ nedozírný. V každém městě a v každém městečku, v němž je sebemenší židovská obec; stojí vedoucí žid, ať již je to rabín, kupec nebo veřejný úředník, ve stálém styku s ústředím. O každé události v New Orleansu, Los Angeles nebo Kansasu, dozví se New York s telegrafickou rychlostí.

Navenek se tedy předstírají prý ohrožená „Židovská“ práva. Kdyby tato židovská práva nebyla ničím, než všeobecnými americkými právy, nebylo by zapotřebí, aby je hájili pouze židé; veškerá Amerika stála by na jejich straně. Avšak - židovská a americká práva nejsou totéž. Chování židovstva nutí k přesvědčení, že židovstvo považuje za své právo zežidovštit spojené státy.

Nejnebezpečnější naukou přítomnosti je, že Spojené státy nejsou ještě něčím hotovým, nýbrž že jsou ve stavu vznikání, že jsou beztvárnou masou, kterou smí každý kdo chce, podle své vůle hníst a utvářet. Tuto teorii dlužno mít na zřeteli, chceme-li správně chápat židovskou činnost u nás doma. Tato činnost činí z Ameriky útvar, který se již zdaleka nepodobá své původní zvláštnosti, a smazává všechny ideály a ideje, vytčené cíli, na nichž je založené americké obecné myšlení a společenství. Přiznáme-li platnost této teorie, končí se Američanství; nevychováváme Američany, nýbrž neutrály, a sice ve víře, že Amerika je zboží bez pána, dobrou kořistí pro fantasy a politické doktrináře. S touto teorií souvisí, že různé národnosti odmítají splynout s Američanstvím. Proč - skýtá-li se jim možnost přizpůsobit toto sobě?

Je na čase, uvést svoji velkodušnost do příslušných mezí, chceme-li, aby zůstala Amerika tím, čím byla a nechceme-li, aby se stala rájem židů a každé jiné rasy, kteří jí dají přednost před Palestinou.

Pokusme se nyní zjistit na skutečnostech, co míní A.Z.K. a kehillah skutečně „Židovskými právy“. V židovských zprávách z roku 5668 (1907-8) můžeme číst:

„Snad nejpozoruhodnějším činem minulého roku v Americe byl v mnohých krajínách požadavek úplného zesvětštění veřejných zařízení země, čímž třeba rozumět židovský požadavek úplných ústavních práv. Článek vrchního soudce Brewera, tvrdící, že tato země je křesťanská, byl více než jednou odmítnut a formálně vyvrácen dr. Friedenwaldem, Isaakem Hesslerem a rabínem Efraimem Frischem. Právnícké a teoretické důvody byly podporovány prakticky daleko rozšířenou opozicí proti předčítání z bible a proti vánočním písním ve veřejných školách; tato opozice byla stanovena výslovně na centrální konferenci amerických rabínů.“

Zde stojí v rozkladech z nesporného a oficiálně židovského rázu to, v čem spatřují židé část svých práv. V tučtech států a ve stech měst byl tento program činný, ovšem tak opatrně, že většina nevěděla, co za věcí vězí. V mnohých případech uplatnili židé svou vůli nátlakem na místě samém - obyčejně dlouhou dobu připravovanými volbami a zaručením úředních osob, jim pohodlných. V jiných případech se potázali se zlou. Toho použili opět, aby těm, kdo se jim protivili, „dali za vyučenou“ - bojkotem nebo přiměřeným stanoviskem místních bank nebo jinými prostředky, schopnými vyvolat „strach před židy“.

Je nutné, aby se američtí občané již smířili s myšlenkou, že je dobrým ústavním právem židů, měnit podle své vůle ráz mnohých zařízení, posvěcených časem a tradicí. Neučiní-li toho dobrovolně, pocítí židovské prostředky a zbraně, ještě ostřejší obvyklých. Aby bylo jasno oč běží, zde jsou uvedeny některé požadavky „práv“ kehillahy:

- Neomezené připuštění židovských přistěhovalců ze všech dílů světa. Ať židé přicházejí z Ruska, Polska, Sýrie, Arábie nebo Maroka - musejí být vpuštěni, byť všichni ostatní měli by zůstat venku. Mimochodem: Skoro nerozlučitelným od požadavku židovských práv je požadavek „výjimek“. Ničím nedokazují židé své zvláštní národní a rasové postavení jasněji, než neustálou žádostí, aby s nimi bylo jinak a lépe zacházeno než s každým jiným národem a aby se jim dostalo předností, jakých požadovat nenapadlo by nikdy kteroukoli jinou národnost.
- Úřední uznání židovských náboženských zařízení městem, státem i ústřední vládou. Kehillah jde zde tak daleko, že požaduje pro židovské zřízence výplatu mzdy, nedostaví-li se do práce na svátek Jom Kippur, zatímco katolickým zřízencům upírá toto právo pro jejich zvláštní svátky - toť příklad „výjimky“.
- Potlačení všech poukazů na Krista městskými, státními a celostátními vládami, ve veřejných dokumentech a veřejných shromážděních. Zprávy zmiňují se o protestu jistého rabína proti guvernérovi států Arkansas, který použil ve své vyhlášce v den díkučinění „christologického výrazu“.
- Úřední uznání Sabbathu. Celý život Spojených států spočívá na uznání neděle jakožto dne svátečního a odpočinku. Více než deset let snaží se kehillah dát toto místo sobotě. Pokud schází úřední potvrzení tohoto židovského požadavku, do té doby je tím rušeno mnoho veřejných záležitostí, takže např. porotcové a jiní vzpírají se úřadovat v sobotu. Židovští advokáti jsou v sobotu obvykle nemocní. Nikdo nenamítá nic proti tomu, aby židé slavili svůj Sabbath. Něco jiného však je, chtějí-li svůj Sabbath učinit svátkem ostatních a ještě k tomu s námitkou, že neděle je „christologickým projevem“.
- Oprávnění židů, aby směli mít v neděli otevřené své obchody, továrny, divadla, aby směli pracovat a provozovat obchod. Svěcení Sabbathu je naprosto chvályhodné, nezvrhne-li se v znesvěcení neděle. Nedělní zákony bývají židy často obcházeny a nedodržovány.
- Odstranění vánočních svátků na veřejných školách a na veřejných místech, v policejních kancelářích, zákaz veřejného vystavování vánočních stromků a veřejného zpívání vánočních písní - řada zpráv kehillahy může hlásit vítězství tohoto požadavku.
- Zbavení úřadu a soudní potrestání všech úředních osob, kritizujících židovskou rasu, byť ona kritika byla v obecném zájmu a oprávněná. Otto A. Rosatsky, soudce a člen kehillahy oznamuje, že se pokusí uplatnit zákon, podle něhož bude trestán každý, kdo bude kritizovat židovskou rasu! Vůdcové kehillahy veřejně odsuzují magistrátního úředníka Cornetta a žádají, aby byl obžalován, protože kritizoval židovstvo newyorského východu, pokud se týká přírůstku mladistvých židovských zločinců. Policejní president Bingham v New Yorku byl zbaven úřadu pro kritiku rusko-polského zločinctví.
- Zřízení Beth Dinů, tj. Židovských soudů, ve veřejných soudních budovách. Zprávy hlásí, že se zdařilo na více místech.

- Odstranění ze škol a univerzit všech knih, označených židy jako závadné!! Pokud se týká „Kupce Benátského“ a Lambových „Povídok ze Shakespeara“, bylo toho dosaženo skoro v celé zemi. V přítomné době se čistí v některých městech veřejné knihovny od knih, pojednávajících o židech tak, jací opravdu jsou. Všechny spisy, obsahující chválu židů směji ovšem zůstat.
- Zákaz výrazu „křesťanský“ anebo obratu „stát, náboženství a národnost“ ve všech veřejných vyhláškách, jako omezování židovských práv a ponížení židů. Různí židovští státní úředníci byli Louistem Marschallem vypeskovaní, protože nepokáráli své podřízené za slovo, „křesťanský“ v uveřejněných provoláních k milodarům. V instrukční knize pro důstojnické čekatele stála věta: Ideální důstojník je křesťanským gentlemanem. Židé vymohli vynětí této knihy z oběhu. Podle zprávy kehillahy pro rok 1920 bylo řečeno, že mnohé velké newyorské časopisy ve svých výzvách ke kupeckým firmám k sbírání milodarů podržely slovo „křesťanský“. Byly varovány, omluvily se a slíbily budoucně pečlivou cenzuru. Slovo „žid“ ve stejných případech nebývá shledáno závadným. Tak vypadají takzvaná „Židovská práva“ ve skutečnosti.

A ještě více. Kehillah odsoudila používání slova „amerikanizovat“, protože by se jím mohlo rozumět „pokřesťanit“; amerikanizování znamená prý dělání proselytů. Je obyčejným zjevem v New Yorku, že se židé tlačí do porotních lavic, před nimiž se projednávají židovské trestní případy. Židovští studenti práv, jimiž se město hemží, protloukají svou studijní dobu částečně nebo úplně pomocí porotní denní mzdy.

Dalším židovským právem je, že Assotiated Press přináší jen to, co si židé přejí a přesně v tónu, jaký předpisují. Ztratila-li tato kancelář v posledních letech na vážnosti, dá se to vysvětlit pocitem, že se příliš dostala do židovského vlivu. Vyjadřuje se umělým výrazem: „A.P. dává svým zprávám jisté newyorské zbarvení.“ Základní barva je z 85% židovská.

Dalo by se uvést nekonečně množství příkladů, že předstírání „Židovských práv“ není, než nic jiného, než zastírání systematického útoku na stará a pevně zakořeněná americká práva. Nikdy a nikde nebyla dotčena židovská náboženská práva. Tím nápadnější je, dovídáme-li se ze tří zpráv kehillahy a Amerického židovského Komitétu, jak značného rozsahu ve své činnosti nabývá přímá protikřesťanská ofenzíva. Činy vysvětlují slova. Dle nich židovstvo spatřuje ve svých „právech“ úlohu, aby vypudilo ze svých očí a ze svých uší vše, co jakýmkoli způsobem připomíná křesťanství nebo jeho zakladatele Krista. Náboženská nesnášenlivost existuje - ovšem pouze na straně židovské. Tyto dříve řídké jevy, tyto útoky na americká práva vzrostly nyní od založení kehillahy a A.Z.K. na počtu a síle. Pod ochranou ideálu svobody poskytli jsme židům svobodu, aby útočili na svobody naše. Nad to někdy útočí takovou formou, že je obava o jisté křesťanské nauky.

„Dali jsme vám vašeho Spasitele: on vás učí, že máte milovat své nepřátele, proč nás tedy nemilujete?“

Jak oni smýšlejí o lásce k nepříteli, nechť dosvědčí několik málo skutečností, vyňatých z židovského kalendáře.

- 1912-13 kehillah spatřuje ve rčeních „křesťan má přednost“, „Židé se žádají, aby neobtěžovali“, „hrozivé množení se odstrkování židů“, a je pozoruhodné, že mnohé firmy, které rády pěstují obchodní styky s židy, vyjadřují tuto předpojatost.

- 1918-19. V jednom oznámení byli hledáni křesťanští tesaři pro barákové stavby. Na židovskou stížnost odpověděl válečný sekretář Baker, že zakázal dotyčným podnikatelům, vydávat takové urážlivé inzeráty.
- V jistém armádním rozkaze vojenským lékařům stala věta:

„Cizí národy, zvláště židé, mají větší sklony stavět se nemocnými než domorodci.“

Předseda A.Z.K. Louis Marschall vyzval telegraficky generála lékaře, aby zakázal další užívání této věty, aby všechny dosud vydané rozkazy telegraficky odvolal, aby podal případně vysvětlení, aby z archívu Spojených států byly odstraněny podobně neodůvodněné výtky proti třem milionům občanům. President Wilson rozkázal, aby tato věta byla vypuštěna.

„Lodní rada“, úřední instituce, hledala inzerátem křesťanských kancelářských pomocníků. Louis Marschall žádal: Ne k potrestání, ale pro příklad a k provedení nutného postupu je nezbytné, aby po této urážce následovalo propuštění viníka z veřejné služby a veřejnosti aby byla oznámena příčina. Pozorujte tón, jakého předseda Amerického židovského Komitétu užívá ve styku s úřady. V židovských inzerátech je dovolené žádat si žida, křesťané však nesmějí veřejně hledat křesťany.

Často opakovaným požadavkem je zákaz čtení některých biblických míst, ba i Otčenáše ve veřejných školách. Židé chtějí mít v neděli své krámy otevřeny. Židovští žáci podávají žádost na odstranění Bible a křesťanských písní ze škol. Naproti tomu požívá v New Yorku 200 tisíc židovských dětí čistě židovského náboženského vyučování. Školní rada v Chicagu doporučuje, aby se škrtly vánoce ze seznamu svátků pro školy. Při veřejném stravování měla být rozdávána košer strava.

Každý požadavek se provádí obzvláště důrazně. 1913 směřovala židovská moc k tomu, aby zamezila Spojeným Státům změnu přistěhovaleckého zákona ve smyslu ochrany proti nepohodlným cizincům, zvláště bylo naléháno na odstranění pravidla, podle něhož se přistěhovanci musejí vykázat, že dovedou číst a psát.

Tak to jde dále, do nekonečna. Nikdo se nestará o židovské obyčeje: mají svůj vlastní kalendář, vlastní svátky, obřady; někdy se odlučují v ghettech, poslouchají vlastních zákonů jídla, porážejí dobytek způsobem, jaký nemůže žádný citlivý člověk schvalovat - vše to mohou provádět, aniž by byli obtěžováni, bez nejmenší otázky, jsou-li k tomu oprávněni. Pronásledovaným je dnes výhradně ne-žid. Má činit to, co chce žid: nečiní-li toho, uráží židovská práva. Židé byli by mohli provádět své kousky ještě dlouho, kdyby nepřepjali strunu. Nyní musí Američan uznat, že byla porušena americká práva a sice zneužitím jeho smyslu pro spravedlnost. Vidí: jedinou, skutečně provozovanou náboženskou nesnášenlivostí je dnes židovské zasahování do náboženských práv jiných a židovské odhodlání, vymýtit převážně křesťanský ráz Spojených států z veřejného života do poslední kapky. Každý pohled a každý zvuk něčeho křesťanského ruší židy v klidu a spokojenosti a proto je zašlapáván všemi politickými prostředky, kdekoli mohou. Kam věc posléze povede, ukázaly bolševické školní „reformy“ v Rusku a Maďarsku.

To není všechno: jsouce nespokojeni s vlastní svobodou a „zesvětštěním“ - rozuměj odkřesťanštěním veškerého veřejného zařízení - židé provádějí ještě třetí krok své činnosti: pozvednutí judaismu na uznaný a přednostní systém. Otčenáš a Shakespeare jsou že škol vyháněny, ale ve veřejných budovách usazují se židovské soudní dvory.

Rok 1918 přinesl snahu činit ze Sabbathu veřejně uznáný všeobecný svátek. Židé se vzpírali konat v sobotu porotní služby. Kupci, kteří měli v sobotu otevřené krámy, byli bojkotováni.

Roku 1919 bylo vymáháno stejné uznání pro židovské svátky: Židovští návštěvníci burzy navrhli, aby byla burza zavřena v den smíření. Rabíni žádali, aby se pokračovací školy nekonaly v pátek večer, jakožto v počátku Sabbathu.

Kdejaké hnutí proti židovstvu má průběh většinou velice mírný. Avšak studium židovských uveřejnění, knih, letáku, prohlášení a dokumentů, jakož i organizační práce židovské zde i v jiných zemích dokazují, že VŠUDE EXISTUJE NESMÍRNÁ MÍRA NENÁVISTI - PROTI NE-ŽIDŮM.

12. Světový řád B'nai B'rith

The Deaborn Independent, issue of 19 March 1921

Židovské organizace jsou četné a daleko rozšířené; všechny jsou skutečně mezinárodní, ať je to psáno v jejich stanovách nebo ne. Alliance Izraelite Universelle může snad být označena jako světové středisko židovské politiky, s nimi má spojení každý svaz židovských společností v jednotlivých zemích.

Nezávislý řád B'nai B'rith, kterého počet členů dosáhl milionů, je povýtce internacionální. Rozděлил svět na 11 distriktů, v samotných Spojených státech je jejich sedm. Počet jeho lóží činil dle posledních zpráv 426 ve Spojených státech, Evropě, Asii a Africe. Ze čtyř členů výkonného výboru, nežijících ve Spojených státech, sídlí po jednom v Berlíně, Vídni, Bukurešti a Cařihrade.

Prohlédneme-li obchodvedoucí výbory židovských společností, stává se nám nápadným, jak ve všech důležitějších z nich jsou vždy tíž vedoucí mužové; několik jmen se stále vrací, ale nejen na těchto místech, ale i při vyšetřování v Senátu, na nejdůležitějších místech válečné správy Spojených států, a všude, kde zasahuje židovstvo do zahraniční politiky. Všechny nitky sbíhají se konečně v Americkém židovském Komitétu (A.I.C.) a ve výboru newyorské kehillahy. Mack, Brandeis, Warburgové, Schiffové, Morgenthau, Wolf, Kraus, Elkus, Straus, Louis Marschall - tato jména objevují se všude a vždy opět, ve všech důležitějších událostech.

Ve Spojených státech je 6100 židovských organizací, z nichž podle nejnovějších zpráv připadá na New York asi 4 000. To ukazuje, jak úzce a pevně jsou židé spojeni vzájemně všemožnými způsoby; nejsilnějším poutem je rasová jednotnost.

Nejznámější organizací je řád B'nai B'rith. Jeho sídlem je Chicago a byl založen 1843. Jeho zakladateli byli většinou němečtí židé. B'nai B'rith znamená „Bratři úmluvy“. První založení mimo Spojené státy se stalo roku 1885 v Berlíně, kde byla zřízena velkolóže č. 8., brzy po ní následovaly velkolóže v Rumunsku a Rakousku.

Řád chce vychovávat všude židy k vlastenectví. Jak například za války měla lóže č. 6. v Illinoisu posílnit lóže č. 8. v Německu v jejím vlasteneckém smýšlení, nelze snadno pochopit.

Řád se též pokoušel prosadit na politickém poli. Diplomatické dějiny Spojených států za posledních 70 roků jsou bohaté stopami B'nai B'rithu. Roku 1870 byl jmenován bratr Piescotto konsulem Spojených států v Bukurešti za zvláštním účelem „zlepšit stav židů, ukrutně pronásledovaných v Rumunsku“. Tato „pronásledování“ byla obra-

nou rumunských sedláků proti dvěma nejhorším nepřátelům - židovské kořalce a židovským pachtýřům. Toto jmenování stalo se „na návrhy, které podal řád; vyjednávání byla hlavně vedena bratrem Simonem Wolfem“.

Tento Simon Wolf byl po 50 let stálým a oficiálním zástupcem židovských věcí ve Washingtonu. Kdyby chtěl, mohl by napsat velice poučné pojednání o vztazích B'nai B'rithu k diplomatickým jmenováním. Navrhl státnímu sekretáři zahraničních věcí Bryanovi, aby jmenoval žida vyslancem ve Španělsku, čímž by ukázal této zemi, že Spojené státy neschvalují vyhnání židů ze Španělska v 15. století! Židé nutili presidenta Hardinga, aby jmenoval žida vyslancem pro Německo a vyjádřil tak Němcům svou nelibost pro jejich ohrazení se proti židovskému ovládnutí financí, průmyslu a politiky. Tento názor na diplomatickou službu Spojených států jako na agenturu k podpoře židovských světových záležitostí trvá již dlouho a jeho výsledkem byla některá zvláštní jmenování, která vyvolala v zemi potřásání hlavou a podivení.

Zaslouží pozornost, že zatímco američtí židé obsadili východní diplomatická místa pokud možno četnými svými příslušníky, učinili britští židé totéž ve věci Persie, Indie a Palestiny. Tímto způsobem je celý střední východ pod židovským dohledem a dává se mohamedánskému světu na srozuměnou, že židé po ovládnutí bílé rasy se vracejí do své staré vlasti. Tento pokus o sblížení přívrženců Mojžíšových s věřícími Mohamedovými zasluží plné pozornosti.

B'nai B'rithu patří hlavně nábožensky liberálnější židé a zajisté i velký počet těch, kteří rasově volněji smýšlejí. Není již mluvčím souhrnu židovských ideálů, nýbrž spíše střediskem jistých snah. Nestojí nad A.I.C. (Americký židovský Komitét), nýbrž je současně jakoby daleko sahajícím ramenem, vykonávajícím jeho příkazy. Dá se označit jako svobodné zednářství určené výhradně židům. To ukazuje na jeden nápadný zjev: žid považuje za své dobré právo, aby směl vstoupit do všech spolků a řádů; do svého vlastního připouští pouze židy. Tuto politiku jednostrannosti najdeme všude.

V čele činností B'nai B'rithu stojí činnosti „Ligy proti pomluvě“ (AntiDefamation-League). Tento vnitřní výbor v každé lóži vykonává potřebné vyzvědačské práce, aby udržoval velkolóže na výši doby, ovšem, co se týká židů. Při svém vyzývavém postupu „Liga proti pomluvě“ pracuje dle pečlivě vytyčených směrnic. Obyčejně je v každém městě hlavou ligy důležitá osobnost, která dovede vykonávat nátlak na tisk. Někdy je to majitel inzertní agentury, která řídí zadávání židovských inzerátů, takže jsou časopisy i v tomto směru již závislémi. „Ligou proti pomluvě“ jsou inscenovány všechny bojkoty. Ona podává své protesty nejen hlasitě a veřejně, nýbrž používá i nátlakových prostředků, nevystupujících navenek. Je to velice bojovný spolek, kterého prostředky nejsou vždy naprosto diktovány rozumem a právem: mnohé čisté historky daly by se o tom vyprávěti.

Mezi nejvýznačnější úspěchy náleží odstranění slova „žid“ v nevychvalovaných spojeních. Dlouho nevěděli ne-židé, jak mají žida nazývat: zda hebrejcem nebo izraelitou nebo jinak - tak účinným byl strach, aby nenarazili. Následek toho byl, že ostatní národnosti musely vzít na sebe všechny ty špatné věci, které pocházely od židů, ale neměly být uznány jako takové. Nedávno stál před soudem žid pro vraždu své ženy; noviny jej nazývaly „malým drzým Angličanem“. Rusové a Poláci ve Spojených státech musejí to snášeti s rozhořčením, a často veřejně protestovat proti zneužívání jejich národnostního označení v policejních a novinářských zprávách - aby mohli židé za ním zmizet.

Jakmile některé noviny přidají slovo „žid“ ke jménu nějakého zločince, ihned se objeví „Liga proti pomluvám“ se svou námitkou. Stále se vracející odůvodnění je:

„Kdyby to byl baptista nebo episkopejec, nepodotýkalo by se to - proč právě u židů, když toto slovo je pouze náboženským označením?“

Kdyby toto odůvodnění nespočívalo na falešném podvržení, že slovo „žid“ - na což nikdo nepomyslí - je použito v konfesionálním smyslu, bylo by to správné. V praxi však znamená toto potlačení národnostní příslušnosti provinilého člověka velkou nespravedlnost oproti ostatním národnostem, které jsou zatěžovány židovskými špatnostmi. Pak znamená však toto odůvodnění omezování tiskové svobody a dává zmizet židům v propadlišti, kdykoli si toho přejí.

Toto chování B'nai B'rithu odnímá každou naději na sblížení nebo dokonce na smíření. Žádný jiný národ na světě není více nakloněn poctivému, mírnému uspořádání židovské otázky než národ americký: ale toto uspořádání nedá se provést odkřesťanštěním a zežidovštěním Spojených států. To však chce „Liga proti pomluvě“.

Jednou z nejúčinnějších kulis, za nimiž židovstvo skrývá své pravé úmysly, jsou shromáždění davů. Newyorská kehillah nebo, což je totéž, Americký židovský Komitét, může během 24 hodin vyvolat v každém městě shromáždění davu. Jsou to čistě mechanické bojové prostředky, ne aby byla židovská mínění volně pronesena, nýbrž aby se „veřejné mínění“ v jistém smyslu a směru ovlivnilo - divadelní práce.

Davovými shromážděními byla vláda přinucena, vypovědět Rusku obchodní smlouvu; ona přivodila pád zkoušek vzdělání přistěhovalců a každé omezení přistěhovalectví. Kdyby se byl snad president Harding opovážil propustit židovského úředníka nebo kdyby se byla statistická kancelář pokusila zjišťovat židy dle rasové příslušnosti, byla by hned zítra proti tomu protestovala davová shromáždění ve stovce větších městech.

Jak B'nai B'rith dospěl k tomu, že se zasadil celou svou mocí o odstranění Shakespeara „Benátského kupce“ ze školní a univerzitní literatury, se nedá říci. Většinou dosáhl svého cíle - v listopadu roku 1919 mohla „Liga proti pomluvě“ hlásit, že je Shakespeare vyloučen ze 150 škol - ale k velké škodě židovského vlivu v každém směru. Ani vnějšího úspěchu nedosáhl B'nai B'rith ve svém pokusu odstranit obraz „Synagóga“ od Sargenta z uměleckého oddělení veřejné knihovny v Bostonu; mnoho bylo po celé zemi protestováno, ale obraz visí tam dosud.

O minulých vánocích bylo stěží možné dostat dopisnice, poukazující na vlastní smysl svátku; velikonočím se tak budoucně také stane - vše, co je křesťanské, je antisemitismem, a musí tudíž zmizet. Vždyť i rabín Coffee prohlásil Nový Zákon za největší antisemitskou knihu, jaká kdy existovala.

Veškerá agitace, od vymýcení Bible až k vymýcení Shakespeara, byla neobyčejným přehmatem a vyzní v nezdaru, kterého následky židovstvo v budoucnost ještě pocítí.

13. Jak Disraeli líčí židy

The Deaborn Independent, issue of 18 December 1920

Je obvyklou stížností židů, že nejsou chápáni. Vždy jsou prý židé „podezřívání“ a „pronásledování“. Kdyby ne-židé konečně úplně chápali židy, kdyby se například církve osvobodily od omylu, že dnešní židé jsou židy Starého Zákona a kdyby ne-židé věděli, co je psáno v Talmudu, šlo by zajisté nežidovské „podezřívání“ trochu hlouběji a důkladněji.

Pádu Ruska předcházelo - židovským tiskem a židovskou diplomatickou službou dlouho připravované - soustavné zkreslování ruské národní povahy. Za židovského vedení bylo jméno Polska v americkém tisku smýkáno bahnem; jediným zločinem Poláků je to, že se chtějí ubránit židům. Takovéto „podezřívání“, nebo-li zkreslování, je židovské přednostní „právo“. Kdekoliv se však pozdvihl varovný hlas proti židovskému útoku na národy nebo proti židovské tajné vládě nad všemi existenčními podmínkami, ozval se vzápětí nářek nad „podezříváním“.

Židé se nikdy neblíží žádné otázce čestně a přímo; jejich bojový způsob záleží v nepravdivém popírání a překrucování, dále ve snaze, vmluvit se do soucitu lidí a zaplést jiné do svého vlastního pádu. K těmto posledním patří svobodní zednáři, dívající se zajisté v údivu, jak v poslední době jejich jméno je uváděno do souvislosti s židy. Znalci židovských metod tomu zajisté dobře rozumějí. Dvakrát v dějinách Spojených států byl lid znepokojen pocitem působících cizích vlivů; a dvakrát se podařilo tahačům drátků za kulisami, odvrátit od sebe pozornost k svobodným zednářům; jednou za presidentství George Washingtona, pak opět za presidenta Adamse. Knihy byly psány, řeči proneseny, tisk počal hledat, ale nikdo neobjevil židovský vliv v pozadí. George Washington viděl dobře, že zrádný vliv nelze odvodit od svobodných zednářů, ba našel i stopy oné tajné moci, která se pokusila působit pod maskou svobodného zednářství. President Adams nepronikl ani tak hluboko. Konečně vyšlo z věci svobodné zednářství bez poskvrny, prokázalo nevinu na oněch podzemních pletichách. Tyto vycházely z jednoho francouzského pseudozednářství, které sloužilo ateistickým a podvratným snahám; avšak lidé viděli jen cosi jako svobodné zednářství, aniž pozorovali, že jsou židovské ruce ve hře. Roku 1826 po druhé činěn pokus, svést podezření na svobodné zednářství. Od té doby zůstala jeho pověst čistá až do nejnovější doby, kdy vůdcové amerického židovstva znovu se pokoušejí skrýti za jménem zednářství. Necht' však zvedí, že se jim to tentokrát podaří právě tak málo, jako štítem svobodného zednářství odrážet šípy a oštěpy, směřující proti jejich podvratným činům. Americké svobodné zednářstvo nezúčastnilo se nikdy židovských pletich a plánů (Od Fordových dob se ovšem v tomto bodu situace změnila; svodozednářství již je po řadu desetiletí zcela pod sionistickou kontrolou. Pozn. red.).

Zaslouží pozornosti, že židé, stejně jako se pokoušeli posloužit si svobodným zednářstvím a pak svést na něj protinárazy, tak se snažili i časem použít k témuž cíli i jména a řádu Jezuitského. Kdyby Jezuité a svobodní zednáři porovnali všechny známky, narazili by na tutéž příčinu. Tento židovský plán ztroskotal sice posléze v obou případech, avšak jména obou řádů tím ještě dlouho trpěla.

Zde leží jedna z mnohých shod mezi „činy“ a „Protokoly“: Tyto sice vyhlašují válku svobodným zednářům a Jezuitům, chtějí však použít služeb obou, aby dosáhly židov-

ských cílů. Oba řády dovedou se přistě chránit, když poznaly židovský záměr. O tomto tématu je po ruce mnoho látky, o níž svět nic neví; je ponecháno pozdějšímu studiu pro zjištění oněch dějinných židovských snah k současnému použití a zničení svobodného zednářstva. Takové studium ukáže, jak se měly dříve k dílu židovské vlivy, aniž bylo možné poznat, že vycházejí od židů. Lidé útočili na to, co měli před očima; to však nebyl pramen zla. Znamená pokrok, že světový plán židovský je dnes poznatelný a že bude poznán.

Další vylíčení má ukázat, že židé nemají právo tvrdit, že jsou stále „podezřívání“, a to svědectvím významného žida, kterého nazývají jeho rasoví soudruzi pyšně jedním ze svých.

BENJAMIN DISRAELI, jako lord Beaconsfield, premierministr Velké Británie, byl židem a honosil se tím, ačkoliv byl pokřtěn. Jako spisovatel napsal více knih o svém národu, chtěje jej uvést do správného světa.

Ve svém románu „Coningsby“ kreslí židovskou charakterní postavu jménem Sidonia, jejíž podstatou a jednáním Disraeli chtěl zřejmě ukázat světu židy, jak by je sám rád viděl.

Sidonia seznámí nejprve mladého Coningsbye s jeho původem slovy: „Jsem téže víry, jako Apoštolové, nežli následovali svého Pána“ - vůbec jediné místo, kde je řeč o „víře“. Naproti tomu se vyskytuje již v krátké předmluvě k pátému vydání z roku 1849 slovo „rasa“ s ohledem na židy.

V prvním rozhovoru obou se přiznává Sidonia ke svému stoupenectví hesla „vůli k moci“, a skončí rozmluvou o velkých mužích v dějinách slovy:

„Aquaviva byl jezuitský generál, panoval nad všemi evropskými kabinetem a kolonizoval Ameriku, když mu ještě nebylo 37 let. Jaká kariéra!“

Při charakteristice Sidonia Disraeli označuje židy jako mosaické Araby; chtěl jim tím vykázat zvláštní hodnost mezi národy. Na jiném místě nazývá je židovskými Araby. Dále projevuje mínění, že ten, kdo jedná proti židovské vůli, propadl soudu - tot' názor na „vyvolený národ“, zasahující hluboko do křesťanských kruhů. „Strach ze židů“ je toho výmluvným svědectvím a příležitostně se ho židy užívá; pozdvihují je takřka do sféry náboženské - „chci proklít ty, kdož tebe proklínají“ - a osobují si právo pokládat každou kritiku o sobě za zločin. Kdyby si židé byli skutečně vědomi, že jsou národem Starého Zákona a kdyby si uvědomili své poslání stát se „požehnáním národů“, musela by rázem ustát všechna jednání, která jsou všude kamenem úrazu. Útočí-li se na žida, neděje se tak proto, že je židem. Nýbrž proto, že rozšiřuje smýšlení a vlivy, jež povedou k zničení veškeré společenské mravnosti, nebude-li vyřazen.

Pronásledování židů o němž Disraeli mluví, se týká perzekuce se strany španělské inkvizice, vykonávané z náboženských důvodů. Historie rodiny Sidonia v jisté neklidné kapitole evropských dějin se líčí takto:

„Za nepokojů na španělském poloostrově... Člen mladší větve této rodiny získal velké jmění válečnými dodávkami pro intendance různých vojsk. Byli prvními zásobovateli vojska“.

Zásoboval-li každý člen rodiny Sidoniovy současně „různé armády“, tedy i nepřátelské, přidržoval se tím zcela přesně ověřených židovských metod a pravidel.

„Při uzavření míru, předvídáje velkou finanční budoucnost Evropy, spoléhaje na plodnost svého génia na své hluboké náhledy do státních financí a na svou znalost přirozených pomocných pramenů, se tento Sidonia rozhodl vystěhovat do Anglie, s níž navázal již před lety značné obchodní vztahy. Přistál zde po Pařížském míru se svým velkým kapitálem. Zúčastnil se celým úvěrem velké Waterloo-ské půjčky a úspěch z něho učinil jednoho z největších evropských kapitalistů. Sotva se usadil v Anglii, přiznal se veřejně opět k židovství...“

„Již ve Španělsku Sidonia předvídal, že Evropa, po vyčerpání pětadvacetiletou válkou, potřebuje kapitál, aby mohla nastolit mírový stav. Sklidil patřičnou odměnu za svůj ostrovtip. Evropa potřebovala peníze a Sidonia byl ochoten jí je poskytnout. Francie potřebovala něco, Rakousko více, Prusko něco málo, Rusko několik milionů. Sidonia mohl je všechny opatřit. Jedinou zemi, kterou pomíjel, bylo Španělsko.“

Zde Disraeli popisuje přesně židovskou metodu ve válce i v míru, jak činili i jiní. On tak činí zřejmě ke chvále Judově, zatímco jiní národové měli příležitost vidět, co se děje za kulisami ve válce i v míru. Sidonia tedy půjčoval peníze všem státům. Odkud je však vzal? Vzal je za války těm, jimž je nyní v míru lichvářsky půjčoval! Byly to tytéž peníze; finančníci války a míru jsou tíž mezinárodní židé, jak dokazuje Disraeliho kniha k velebení jeho rasy. Pokračuje:

„Není nesnadné pochopit, že Sidonia, jakmile měl za sebou líčenou asi desetiletou životní dráhu, stal se jednou z nejdůležitějších evropských osobností. Ve většině hlavních měst umístil některého svého bratra nebo blízkého příbuzného, jemuž mohl důvěřovat. Byl pánem a ministrem světového peněžního trhu a tudíž i skutečným pánem a mistrem všeho ostatního.“

Není to mezinárodní žid v ideální podobě, jak jej Disraeli líčí pln obdivu? Nezazněl by však výkřik „pronásledování“ a nevráživost, kdyby tentýž obraz vymaloval nebo se jen o něm zmínil nežidovský spisovatel, že by přece jen mělo sloužit lidstvu k dobru, kdyby takový židovský chytrák byl „pánem a mistrem světového peněžního trhu“ a tudíž „pánem a mistrem nad vším ostatním“?

Tento román podává zvláštní zmínku o židovském vnikání do jezuitského řádu.

„Mladý Sidonia měl štěstí na svého vychovatele, kterého mu opatřil jeho otec, a jenž věnoval vychovatelskému úkolu všechny prostředky svého jemného ducha a obsáhlého vědění. Byl před revolucí jezuitou, pak jako liberální vůdce vyhnán; nyní jako člen španělského parlamentu, Rebello byl a zůstal židem. Shledal u svého žáka onu předčasnou duchovní zralost, která je známkou ‚arabského ducha‘. Tak vedla Sidoniova životní dráha také k duchovnímu ovládnutí světa. Cestoval všude, probádal všechna tajemství a vrátil se, maje svět takřka v kapse u vesty - muž, úplně nedotčený sentimentalitami nebo hnutími mysli. Nebylo jediného dobrodruha v Evropě, s nímž by nebyval v dobrých vztazích. Žádný státní ministr neměl takové styky s tajnými agenty a politickými špióny jako Sidonia. Udržoval styky s veškerými mazanými vyvrheli člověčenstva. Seznam jeho známostí mezi Řeky, Armény, Maury, tajnými židy, Tatary, Cikány, potulnými Poláky a karbonáři vrhl by zvláštní světlo na ony podzemní mocnosti, o nichž všeobecně lidstvo tak málo ví, a které vykonávají přece tak značný vliv na veliké události...“

„Tajné dějiny byly jeho koníčkem a způsobilo mu mnoho radosti, srovnávat tajné hnací síly událostí s těmi, které se odehrávaly na veřejnosti.“

Toť mezinárodní žid, jak žije a tyje; muž „Protokolů“, jehož prsty hrají na všech strunách lidského myšlení a konání a jenž současně velí nejkrutější moci - penězům.

Kdyby ne-žid vylíčil Sidonia se všemi přesně vystiženými znaky jeho rasy a jejích dějin - okamžitě by byl vystaven všem židovským nátlakovým prostředkům, které pocítí každý, kdo mluví o židech pravdu. Disraeli směl tak činit otevřeně a bez obalu, takže ztěžší lze dospět k myšlence, že tím chtěl dát lidstvu výstrahu.

Co praví o Sidoniovi, neplatí pouze o tomto; je to současný obraz jistých amerických židů, pohybujících se v horních kruzích (s výjimkou vysokých vzdělavců) a udržujících současně styky s dobrodruhy, tajnými agenty a politickými špióny, s tajnými židy a podzemními mocnostmi, o nichž všeobecně lidstvo ví velice málo.

Toto spojení vysokého s nízkým je židovskou silou; žid nezná ve svém okruhu nic nečestného. Žádný žid nebude vyloučen pro kteroukoliv věc, pokud tato směřuje proti ne-židům; podle svých vloh najde své místo a svou úlohu.

Vysoce postavení newyorští židé si neradi dávají připomínat pomoc, kterou poskytl onomu „dobrodruhu“^(*), který opustil New York, aby zničil Rusko. Jiným opět byla zajisté nepříjemná odhalení jejich styků s „tajnými agenty a politickými špióny“. - Sidonia je typem mezinárodního žida i v Americe.

Potud příběh vnější životní dráhy Sidoniovy. Pak počíná Disraeli hovořit sám o sobě, což se děje současně ke cti a slávě židů. Zmiňuje se o ponižování, jimž trpí jeho národ v Anglii - všude totéž: zatímco ruce sahají již po nejvyšší moci, dovolává se ještě soustrastně „nebohých pronásledovaných židů“! Román je psán roku 1844 a ještě dnes se hodí až do podrobností na dnešní poměry ve Velké Británii. Od doby, kdy se naše anglická společnost počala znepokojovat, stojí dřívější loyální Hebrejec naprosto v řadách politických nivelleurů a latifundistů, rozhodnut sám podporovat politiku, kde se ocitají v sázce jmění a život, místo aby se krotce podrobil systému, který jej pokořuje. Nivelleury a latifundisty jsou míněny politické a náboženské takzvané „liberální“ ideje, zaujímající v „Protokolech“ tak významné místo, které, aniž by byly schopné stavět ze své vlastní síly, dovedou spolehlivě jedno: zničit stávající pořádek.

Posledně uvedená věta podává též Disraeliho odpověď na židovskou námitku: „Proč by měli židé podporovat bolševismus, když pod ním trpí?“ Nebo: „Kdybychom byli tak mocní, proč bychom také trpěli nepokoje v této zemi?“

Každý nepokoj je další příčkou na žebříku židovské moci; pro ní trpí žid rád. Avšak přece židé netrpí nikdy tak, jak musejí trpět ne-židé. Pro židy v Rusku sověty připouštějí pomoc do země. Polské „hladovějící židovské válečné oběti“ v masách mohou platit nejvyšší ceny za převoz do Ameriky. Svá poměrně nepatrná utrpení snášejí u vědomí, že každé zhroucení se lidské společnosti jim skýtá příležitost prokopat se blíže k centrálnímu sídlu moci.

Jak podle návodu „Protokolů“ židé vyvrátí stávající pořádek pomocí „idejí“, říká také Sidonia:

„V jedné politické krizi pozbyli Toryové důležitého volebního místa, protože proti nim hlasovali židé. Církev, znepokojená latifundářskou universitou, dovídá

^{*)} Bronštajnovi alias Trockému. (red.)

se s úlevou, že peníze k ní potřebné jsou nalezeny - tu žid půjčí prostředky a dodá vybavu... A každým pokolením dovedou se stát společnosti, smýšlející s nimi nepřátelsky, nebezpečnějšími a mocnějšími.“

Od té doby přešlo několik pokolení. Každý nežidovský společenský pořádek žid považuje za nepřátelskou organizaci; kterou nutno porazit. Disraeli byl prorokem - jeho slova se naplnila: stali se vždy mocnějšími a nebezpečnějšími. Stupeň jejich nebezpečnosti ukazuje každý pohled kolem nás.

Sidonia pokračuje:

„Již jsem vám řekl, pojedu zítra do města, protože jsem si učinil pravidlem být přítomen, běží-li o státní záležitosti. Jinak se nestarám o nic. Čtu v novinách o válce a míru, aniž bych se znepokojoval, vyjma dovím-li se, že knížata potřebují peníze; pak vím, že jsou monarchové v nesnázích.“

Sidonia neměl státní postavení. K tomu nenastal dosud čas. Ale dlouho před tím, než mohla být ukojena snaha po nepokrytě prováděné moci, stala se již účinnou za jevištěm; tato poslední, byla odedávna větší než ta vystavovaná veřejně na odív. Možno číst: čím početnějšími jsou židé v státních úřadech, tím větší je také jejich tajná moc.

„Před několika lety se k nám obrátilo Rusko. Avšak mezi dvorem v Petrohradě a mou rodinou nebyly nikdy přátelské styky; obyčejně pak pomohli naši holandští obchodní přátelé. Naše výtky ve prospěch polských Hebrejců, nejčtetnějšího, ale nejopovrhovanějšího ze všech kmenů, nebyly carovi právě příjemné. Zatím poměry naléhaly na sblížení mezi Romanovci a Sidoniovci. Chtěl jsem sám jít do Petrohradu. Při svém příjezdu rozmlouval jsem s hrabětem Canorinem, ruským ministrem financí - měl jsem před sebou syna litevského žida. Půjčka souvisela s událostmi ve Španělsku. Musel jsem se tedy odebrat z Ruska do Španěl. Hned po svém příjezdu jsem měl slyšení u ministra Mendizabela - poznal jsem našince, syna ‚novokřesťana‘ aragonského žida.“

„Po pověstech v Madridu jsem jel přímo do Paříže, abych vyjednával s předsedou francouzského kabinetu. A hle - byl to syn francouzského žida, hrdina, císařský maršál.“

Kdyby Sidonia podnikl dnes okružní cestu, našel by tam, kde dříve spatřil jednoho žida, židů celé houfy a vždy na nejvyšších místech. A což kdyby pojal do své okružní cesty Spojené státy. Jakou slušnou řadu židovských jmen potkal by v úředních kruzích ve Washingtonu a v New Yorku, řadu, v níž se ne-žid vyjímá jako cizinec, jemuž milostivě byl židy povolen přístup.

„Výsledek našich vyjednávání byl, že jedna severská mocnost měla být požádána o její přátelské zprostředkování. Sjednotili jsme se na Prusku a prezident kabinetu, pozval do Paříže pruského ministra; jenž se také po několika dnech d-slavil. Hrabě Armin vstoupil - a já spatřil - pruského žida.“

„Vidíte, můj milý Coningsby, světem vládnou zcela jiné osobnosti, než se domnívají ti, kdož nestojí za kulisami.“

Tak je tomu. Avšak proč by svět neměl nahlédnout trochu za kulisy?

A nyní nejvýznamnější slova, která Disraeli vůbec napsal; slova, která skoro nutí k víře, že je napsal, aby varoval svět před židovskou ctižádostí:

„Nikdy v Evropě nespátříte žádné velké duchovní hnutí, na němž by židé nebyli zúčastněni ve vysoké míře. První jezuité byli židé. Tajuplná ruská diplomacie, znepokojující západní Evropu, je židy organizována a částečně vedena. Mocný převrat, připravující se právě v Německu, který se skutečně má stát druhou a větší reformací, o níž se dosud v Anglii tak málo ví, se vyvíjí úplně pod židovským vedením.“

Židé říkají, že Protokoly jsou smyšlenkou - je jí snad také Disraeli?! Nepochopil snad svůj národ? Nebo nemají jeho popisy nejvyšší životní podrobnosti? A co říká nám? Že v Rusku, kde židé, podle svých nářků, byli nejvíce utlačováni, mají nitky v rukou? Předpovědi revoluce v Německu, o níž neměl tenkrát žádný Němec zdání, dokazují, jak znamenitě židé rozumí převratové technice. Jak to mohl předvídat? Protože se revoluce připravovala za tajného židovského vedení a protože žid Disraeli věděl, že byla svým původem, provedením a cíli veskrze židovskou.

Jedné je jisté: Disraeli napsal pravdu. Ukázal světu svůj národ takový, jaký je. Jeho obraz židovské moci, židovských cílů a metod je tak pravdivým, protože není vypracován jen z hlediska uměleckého, nýbrž i z rasového soucitu a porozumění. Proč tak učinil? Z vychloubavosti, této tak nebezpečné vlastnosti pro židovská tajemství? Nebo jej hnalo svědomí, aby odhalil světu Judovy plány?

V každém případě řekl pravdu, aniž by mu jeho rasoví soudruzi mohli nebo směli vytýkat „podezřívání“.

14. Jistá státní hlava se musela pokořit

The Deaborn Independent, issue of 15 January 1921

WILLIAM HOWARD TAFT je přívětivý pán. Musí přitakávat tolika věcem, že sotva najde dost času pro nějaké to „ne“. Je to skutečně pohodlný postoj, ale svět se jím nedostane dál. Harmonie povstává z disharmonie, z boje proti nepříjemným skutečnostem, nikoli tím, že je blahovlnně hladíme.

Jednou, když byl ještě presidentem, pan Taft odporoval nepříjemným skutečnostem, ale špatně se mu to vyplatilo a byl tím poučen. Počneme nejdříve s jistou úplně čerstvou událostí: zastání se židů panem Taftem.

Po studiu tohoto spisu vedoucí židé Spojených států ukázali svou zaražeností, že pravda těchto bádání znemožňuje, aby byla přehlédnuta nebo vyvrácena. Pravé chování se židů proti této knize nemálo přispělo k tomu, že získala přívržence a souhlas jako uvedené skutečnosti samy. Byl zalarmován veliký aparát, všechny možné autority byly přivedeny do boje; úspěch se však nedostavil. Protože američtí židé uznávají nyní, že jejich vlastní námaha se minula účinkem, nabízejí ke své obraně celé vojsko ne-židů. Jako v bolševickém Rusku, tak i zde ne-židé jsou hnáni do první bitevní čáry.

Také pan Taft byl obmyšlen touto ctí. Dle svého vlastního doznání ze dne 1. prosince 1920 vůbec nečetl tyto články, nýbrž ve své řeči před B'nai B'rithem v Chicagu se spolehl na židovský úsudek o nich s určitostí muže, který studoval důkladně židovskou otázku a dospěl pak k nutným závěrům. Již 1. listopadu, bez nejmenší znalosti této knihy, nazval ji v rozmluvě s jistým newyorským židem „bláhovými výlevy, které jak jsem se dozvěděl, přinesl *Deaborn Independent*“ - tedy na pouhém doslechu založil svůj úsudek. Všechny známky svědčí, že ani při své chicagské řeči z nich neznal nic! Židé potřebovali „renomovaného křesťana“, a dostali jej. Řeč neříká nic k věci samotné,

nedokazuje nic a nevyvrací nic. Její části byly výňatky, někdy i doslovné, z řeči jistého newyorského rabína. Taft učinil ze sebe gramofon, kterým dali židé opakovat svá slova. Účelem této řeči bylo to, aby ji bylo možné číst ve všech novinách jakožto hlas lidu; to však neomlouvá skutečnost, že pan Taft k objasnění židovské otázky nepřispěl naprosto ničím. Je proti náboženským předsudkům - to je ovšem téměř každý člověk. Je také proti rasovým předsudkům - jako každý rozumný člověk. Co však to má co činit s židovskou otázkou?

Vlastní příhoda „Taft a židé“ kotví v době, kdy Taft byl ještě prezidentem Spojených států. Židé udržují v sídle vlády, Washingtonu, stále zastoupení; jeho úkolem je bdít nad každým přítomným prezidentem a patrně i nad každým budoucím. Tak jim byl pan Taft znám již dlouho před svou presidentskou dobou. Těžko posoudit, zda předvídali jeho politiku v budoucnosti nebo jestli přikládali jeho názorům význam - jisté však je, že s ním nedělali mnoho hluku. Chybí doklady, které by objasnily, zda před svým prezidentstvím on běhal za židy nebo židé za ním.

Jako prezident postavil se jednou proti nim, byl za to prohlášen naprosto nezpůsobilým a podle všech pravidel umění byl jimi při jisté příležitosti „zboxován“. Vytvořil si jiné mínění a ukázal pak, že porozuměl této lekci: vycházel pak vždy pěkně vstříc židovským požadavkům. Tento případ je jednou kapitolou z obsáhlých dějin amerických sporů s ostatními státy - pro židy. Od roku 1884 až do roku 1911 měly proto Spojené státy často diplomatické nepříjemnosti. Do jistého bezpříkladného postupu, který dosáhl roku 1911 svého vrcholu, byl zapleten i tehdejší prezident W. H. Taft.

Po staletí mělo Rusko své starosti a zlosti s židy; když židé Rusko po dlouhou dobu podkopávali, podlehlo tudíž konečně židovské moci. Disraeli věděl to, co nevěděl celý svět, že židovská ruka již velice dlouho spočívala na Rusku. Nejhorším světovým podvodem novější doby byla propaganda proti carskému Rusku pro jeho „Pronásledování židů“. Tato říše vykávala židům velkou část nejpříznivějších oblastí a byla tak shovívavá v provádění zákona, který jim zakazoval usazovat se v jiných částech země, že jim bylo možné zřídit po celé říši ruské podzemní systém, kterým svedli do svých rukou veškerý obilní obchod a „veřejné mínění“, a vysmívali se carské vládě. Pokřik „pronásledování“ zazněl, protože nebylo židům dovoleno vykořisťovat selský stav bezmezně podle své libovůle. Této výhody již dosáhli.

Když se tedy Spojené státy staly novým Jeruzalémem, jejich židovští občané chopili se plánu použít americkou vládu k provedení záměrů, které nebylo možné dosud uskutečnit jinými prostředky, tak se Ruští a němečtí židé začali stěhovat do Spojených států a hleděli pokud možno brzy dosáhnout občanského práva a pak se vrátili do Ruska jako „Američané“, aby tam provozovali obchod. Pro Rusko však zůstali židy a podléhali zákonům země.

Čím více amerických, německých a ruských židů se vrátilo do Ruska, aby tak obešli ruské zákony, tím více se hromadily protesty u washingtonského státního departementu. Zpočátku se jim nepřikládalo mnoho důležitosti, neboť jak v mnohých případech vyšlo najevo, nechtěli se tito noví „Američané“ vůbec vrátit do Spojených států, nýbrž získat si americké občanství pouze jako pas pro Rusko. V těchto případech americká vláda neměla vůbec důvod, aby se věcí zabývala. Její zástupci v Rusku byli žádáni, aby šli věci na kloub. Jeden z nich, John W. Roster, oznamuje roku 1890, že Rusko chce rádo vyjít vstříc pravým americkým občanům, ne však zakukleným německým židům.

V této době se zahrnila ve Spojených státech čilá propaganda „ruské otázky“. Psali nejprve v oblíbené formě o „pronásledování“. Věci byly líčeny tak jakoby život židů v Rusku byl peklem. Úřední zpráva vyslance Forstera hlásí k tomu:

„... Ve všech ruských městech přesahuje počet židovských obyvatel počet policejné ohlášených, a je větší, nežli dovoluje přesný výklad zákona. Tak odhadují znalci poměrů počet židovských obyvatel Petrohradu na 30.000 proti policejné hlášených.“

Z téhož pramene dovídáme se, že:

„...zatímco je hlášena jedna hebrejská škola, vyučuje se v nedovolených židovských školách tři až čtyři tisíce dětí. Dá se považovat za další známku židovského vlivu, že u největších petrohradských a moskevských časopisů je zaměstnán skoro bez výjimky buď jeden nebo více židovských redaktorů nebo spolupracovníků...“

Vždy shledala americká vláda, že židé líčí věci přehnaně, aby si vynutili postup.

Když pak po dlouhé podzemní i zjevné propagandě bylo „veřejné mínění“ pevně zpracováno, přejala agitace formu „ruské pasové otázky“. Rusko se odvažuje nevážit si amerického pasu! Rusko uráží vládu Spojených států! Rusko zachází neuctivě s americkými občany! Atd.

Agitace vrcholí v požadavku, aby Spojené státy přerušily obchodní styky s Ruskem. Současně státní sekretář Blain podal úvahu, jak brzdit příval židovského přistěhovalectví, který tentokrát začal zemi zaplavovat. Povstala tím ona zvláštní situace, že ačkoli měly Spojené státy dostatek důvodů naříkat si na židy, měly popírat Rusku právo činit totéž uvnitř své výsostné oblasti. Ruský ministr zahraničí poukázal také na tento bod a poznamenal, že Amerika sotva by si stěžovala na přistěhování 200 tisíc ruských židů, kdyby to byli poctiví dělníci. Že však dobře chápe, jak nevídaný je každé zemi vpád 200 tisíc dobrodruhů. Proto se také Rusko brání proti takovýmto živlům, vysávajícím zemi, a nechce je podporovat.

Agitace proti Rusku pokračovala neztenčeně, až se stal Taft presidentem. Je třeba připamatovat si zde stálé židovské zastoupení u washingtonské vlády. V čele stál jistý druh „vyslance“. Jeho příkazem přirozeně bylo, aby si pokud možné pevně zajistil presidenta Tafta. Tenkrát jim nebyl tak pohodlný jako později. Mezi Ruskem a Spojenými státy trvala od roku 1832 obchodní smlouva, která dobře po dobu 80 let odpovídala společným zájmům. President Taft považoval přece jen za trochu silný kousek zrušit tuto smlouvu na žádost židů. Vedle tohoto požadavku židé podali Taftovi ještě druhý, aby totiž zamítl rozhodnutí usnesené kongresem, aby byli přistěhovalci podrobeni zkoušce svého školního vzdělání. Přistěhovalectví nekulturních ruských židů znamenalo v židovském plánu tak důležitý moment, že zájmy země při takovémto zrušení nepadaly vůbec v úvahu.

Konečně se Taft viděl nucen otázat se, co vlastně po něm chtějí. „Konferujte s několika vůdci amerických židů.“ A tak objevili se dne 15. února 1911 v Bílém Domě pánové Jakob Schiff, Jakob Furth, Louis Marschall, Adolf Kraus a Henry Goldfogle. Snídalo se společně a při tom se mluvilo. President se připravil dobře, věděl, že z nějakého sem a tam povídání nebude nic. Jeho hosté přišli s jasným rozhodnutím: mysleli, že překvapí dobromyslného presidenta. K nesmírnému úžasu delegátů president vytáhl z kapsy arch papíru a počal předčítat své myšlenky a závěry. Na to u něho nebyli připraveni.

Obrátil pozornost na právo Spojených států, určit, koho chtějí přijmout a koho nikoliv. Pokud jde o americko-ruskou smlouvu, řekl že se dobře osvědčila a že za ní mohli američtí občané více než osmdesát let provozovat v plné důvěře v upřímnost obou zemí své podniky a obchody v Rusku. Kdyby došlo k nové smlouvě, bylo by zajisté možno brát ohledy na židovská přání. Kdyby však byla tato smlouva vypovězena; byly by značně poškozeny americké zájmy; a také prý není jisté, zda by tím nebyla zhoršena židovská situace v Rusku. Že by nenamítal nic proti přistěhovalectví ruských židů, podotknul však: „Čím více bychom jich umístili na Západě, tím raději bych to viděl.“ Poukázal ještě jednou na následky, které by mohlo mít vypovězení smlouvy pro ruské židy a končil: „Chápu věc takto, k tomuto úsudku jsem došel.“ Židovská deputace byla zkrátka ohromena. Simon Wolf, stálý vyslanec, praví: „Pane presidente, prosím, neuveřejňujte tyto názory v novinách.“ Ale pan Jakob Schiff přerušil jej hlasem, vzteky se chvějícím: „Přeji si, aby byly uveřejněny. Ať se dozví celý svět o stanovisku presidentově!“ Nutili jej, aby vyšel vstříc židovským požadavkům. Ale president odvětil, že promyslel si věc se všech stran, jeho rozhodnutí je pevné. Při rozchodu Jakob Schiff s vzezřením uraženého majestátu nepřijal podávanou presidentovu ruku. „Byl ale včera pan Schiff rozhněván!“ mínil Taft příštího dne. Měl se brzy dozvědět, co to znamená. Schiff vyjádřil se, opouštěje Bílý Dům: „To znamená válku“. Dal poukázat velkou částku k svému použití a napsal presidentovi krátký sprostý dopis. Státní sekretář pro obchod a práci, jemuž Taft zaslal Schiffův dopis a svou odpověď, podotkl: „Velice se divím mírné formě Vaší odpovědi.“

Vypovězení rusko-americké obchodní smlouvy by muselo přenést velký obchod mezi oběma zeměmi na Německo do rukou německých židů. Frankfurtští bankéři a jejich příbuzní ve Spojených státech věděli, co to znamená: Němečtí židé by se vloudili jako obchodní prostředníci! Hnutím ke škrcení spřátelené mocnosti na americké půdě, měla být na kusy roztrhána neutralita Spojených států. Skrze organizátory a finančníky by židé použili svou mezinárodní moc, aby podrobili politiku Spojených států svým záměrům, záměrům jak finančního, tak i revolučního druhu.

Když židé opustili Bílý Dům, letěly telegramy z Washingtonu a New Yorku na všechny strany; židovské vření v kotli počalo. Mělo v každém městě svého pohůnka, vzalo si na mušku každého poslance a senátora. Žádný úředník, ať bylo jeho postavení sebebezvýznamnější, nezůstal nezpracován. Tisk se vložil do díla. Již tenkrát se ukázalo, co se v posledních měsících stalo nepopíratelnou jistotou: židé ovládají většinu amerického tisku. Mezitím se však projevují jisté známky, ukazující na pochybnost o trvání tohoto stavu.

Jakob Schiff řekl dne 15. února roku 1911: „To značí válku.“ Americký židovský Komitét, řád B'nai B'rith a jiné nesčíslné židovské organizace se daly do práce - desátého prosince, deset měsíců po vypovězení války, přinutil Dům Reprezentantů a Senát presidenta Tafta, aby oznámil Rusku, že obchodní smlouva v příštím termínu vyprší.

Frankfurt nad Mohanem zvítězil nad Amerikou.

Za těchto měsíců byl Taft nepřetržitě předmětem židovské nevraživosti. Mnohému by otevřelo oči, kdyby byla při každé řeči, kterou pronáší k svým chráněncům, uveřejňována ona prohlášení, kterých použili proti němu tíž chráněnci před devíti lety.

Jsou známy metody, kterými se podařilo židům vynutit si rozhodnutí Kongresu, A jásoť, který pozdravil tuto událost: Dvě vlády poraženy! A jeden americký president přemožen.

President učinil vše, aby zhatil židovský plán. Přece však se mu dostalo po roce zvláštní cti: Vysocí hodnostáři B'nai B'rithu se objevily v Bílém domě a připevnily mu na prsa památný peníz, který jej slavil jako muže, „jenž během roku největší měrou přispěl židovské věci“.

Slavnostní obřad je zachycen na filmu: zvláštní zadostiučinění se v tazích Taftových nezračí.

Ani potom si nebyli židé Taftem úplně jistí. V psaních i v novinách prosvítala obava, že po vypovězení smlouvy najde cestu k udržování dobrých styků s Ruskem. Byl hlídán a obléhán; v každé volné minutě hučeli do něho. Bylo mu skutečně znemožněno zmírnit napjaté vztahy. Frankfurt měl právě položit svou zprostředkující ruku na americký obchod s Ruskem a Rusku měla být zasazena rána. Každý akt politicko-rasové moci vynáší mimo to peníze; pouštějí světu žilou, zatímco jej ujařmují.

Prvního vítězství nad Ruskem židé dobyli ve Spojených státech, konečným vítězstvím byl bolševismus, zničení Ruska a vyvraždění Romanovské rodiny.

15. Příběh nezávislého novinářského nakladatele

The Deaborn Independent, issue of 5 February 1921

První instinktivní odpověď židovstva na každou kritiku židovské rasy ne-židem je hrozba násilím nebo provedení násilí. Je-li dotyčný kupcem, bojkotují jej. Taktika, již se při tom používá, je obyčejně tato: agitace od ucha k uchu: „Ten to dostane!“ Pak tiskem: Každý den pokud možné nový pomlouvačný nadpis. Časopisečtí rozesílatelé dávají svým prodavačům vykřikovat vždy nová, senzační odhalení.

Osobně se zaváží, že od viníka nic nekoupí a že budou bojkotovat i toho, kdo od něho koupí. Touto zásadní užívanou metodou dovedli vypěstovat „strach ze židů“. Nežidovský ředitel jisté prodejny jedné velkoobchodní firmy přiznal se nadšeně k nové víře, že také obchodní život musí být proniknut zásadami cti. Při hostině, kterou dával na počest svých zákazníků, mluvil o tom a použil při tom slov: „Potřebujeme v obchodním životě zásady Ježíše Krista.“ Mezi těmito zákazníky bylo 40 židů. Od tohoto dne již jimi nebyli.

Předmětem této kapitoly je bojkot, který trval mnoho let a týká se „*New York Herald*“, newyorských novin, které se opovážily uhájit svou nezávislost proti židovským vlivům. Vycházely asi 90 let a zmizely roku 1919 sloučením s jiným časopiseckým podnikem. Noviny „*New York Herald*“ docílily na poli zpravodajském velkolepých věcí. Poslaly Henryho Stanleje do Afriky, aby vyhledal Livingstona, vyzbrojily Jeannetteskou výpravu k Severnímu pólu a byly významným způsobem zúčastněny na prvním podmořském kabelu. Snad největším jejich činem bylo desetileté udržení své žurnalistické nezávislosti proti soustředěným útokům newyorského židovstva. Jejich pověst v nakladatelském světě byla taková, že ani jejich zprávy, ani redakční část nebylo možné koupit nebo na ně působit.

Jejich majitel, roku 1918 zemřelý James Gordon Bennett, byl vždy přívětivý k židům svého města; nechoval proti nim předsudky a nikdy je úmyslně neurazil. Ale dbal cti nezávislého novinářství. Nikdy se neskláněl před míněním, že inzertním zákazníkům náleží nějaký vliv na časopisecké redakční stanovisko.

Před třiceti roky byl newyorský tisk ještě svobodný. Dnes je skutečně úplně v židovské moci. A ta se prosazuje různě, je však zde, a bez mezer. Novinářští nakladatelé ovšem neoznamují veřejně, že i pro ně platí pořekadlo: Business is business. Tenkrát existovalo osm nebo devět deníků, dnes je jich jen pět. „*Herald*“ požíval nejlepší pověst a byl velice hledaným inzertním orgánem, pro svůj značný náklad. Byl vedoucím časopisem na žurnalistickém poli. Židovské newyorské obyvatelstvo čítalo počátkem devadesátých let méně než třetinu dnešního počtu, ale představovalo již značnou kapitálovou moc. Nyní však ví každý žurnalista: přáním většiny židovských vůdců je: buď přinášet tiskové zprávy nebo je potlačit.

Nikdo nepronásleduje tak pečlivě časopisy vzhledem k vlastním zájmům, jako židé.

Mnohý nakladatel by to mohl dosvědčit z vlastní zkušenosti. „*Herald*“ se nikdy neuchýlil od svého přesvědčení, že nic jej nesmí odvrátit od povinnosti psát veřejně pravdu. Toto stanovisko vykonávalo po dlouhou dobu příznivý vliv na ostatní časopisy: vyšla-li najevo zapáchající příhoda v židovských kruzích, vyrojili se vlivní židé do redakcí, aby se postarali o její potlačení. Avšak nakladatelé věděli: vedle je *Herald* a ten nezná ohledy, běží-li o zjištění pravdy. A tak mohli prohlásit: „Rádi bychom vám vyhověli, ale protože tak neučiní *Herald*, musíme věc, vzhledem ke konkurenci uveřejnit. Snad u něho pořídíte. Pak ovšem rádi.“ Avšak „*Herald*“ se nedal nikdy přemluvit a prozradil tyto epizody; pro něho neplatily prosby ani hrozby.

Jistý židovský bankéř opětovně žádal, aby Bennett propustil svého redaktora pro finančnictví. Tento bankéř pracoval s mexickými papíry v době, kdy stály velice nízko. Jednou, kdy měla být nic netušícím Američanům hozena na bedra neobyčejně velké množství těchto papírů, „*Herald*“ poukázal na bezprostředně nadcházející revoluci v Mexiku, která se potom také přesně dostavila. Bankéř zuřil vzteky a uvedl do pohybu vše, aby smetl zodpovědného redaktora - dostalo se mu však důkladného odmítnutí.

Když byl člen vážené židovské rodiny zapleten do pohoršlivé příhody, Bennett odmítá žádost, aby tuto příhodu potlačil s poukazem, že kdyby tato příhoda se byla stala v rodině jiné rasy, byla by uveřejněna bez ohledu na zúčastněné.

Noviny jsou obchodem. Jsou věci, kterých se nesmějí dotknout, aniž by se uvedly v nebezpečí, aniž by si tím podkopaly půdu pod nohama. To platí obzvláště od doby, kdy hlavním příjmem není předplatné, nýbrž inzeráty. První dostačuje sotva ke krytí výloh na papír. Proto jsou inzertní zákazníci pravě tak nezbytní jako papírny. A protože největšími zákazníky jsou obchodní domy a ty jsou opět většinou v židovských rukou, je nasnadě, že se snaží ovlivňovat alespoň inzertní část novin, jimž dávají své anonce.

V New Yorku bylo ctižádostí židů mít židovského vrchního starostu. Když jednou byly hlavní strany mezi sebou rozštěpeny, židé shledali, že jejich hodina přišla. Řekli si, že noviny sotva nechají bez povšimnutí přání podepsané všemi majiteli obchodních domů, svých nejučtějších zákazníků a poslali tudíž „přísně důvěrné“ psaní všem newyorským nakladatelům s prosbou, aby podporovali kandidaturu židovského starosty.

Nakladatelé byli v úzkých. Několik dní přemýšleli o věci sem a tam. Redakce „*Heraldu*“ telegrafovala znění dopisů Bennettovi, jenž byl na cestách. Tento odpověděl: „Psaní otisknout.“ To se stalo, a nežidovský New York oddechl si volněji. „*Herald*“ prohlásil otevřeně, že slouží veřejným zájmům a nikoliv soukromým. Židovští vůdci přísahali pomstu „*Heraldu*“ a muži, který se opovážil jejich pletichy vytáhnout na světlo. Nemilovali Bennetta nikdy. „*Herald*“ byl orgánem lepší newyorské

společnosti, ale Bennett vpustil též do svého listu pouze jména významných rodin. Historiky o tom jak zbohatlí židé byli odmrštěni Gordonem Bennettem při své snaze objevit se v rubrice „Ze společnosti“, patří k nejpodařenějším v novinářském světě. Bennett zůstal tvrdošíjným. Při tom byl dost chytrý, aby nepodnítl zjevnou židovskou nenávist. Necítil k nim předpojatost, nedal se však jimi zastrašit.

Všechny bohaté a mocné firmy newyorského židovstva se spojily, aby zasadily Bennettovi ránu, která by jej porazila. Jako jeden muž židovští zákazníci odňali své inzeráty Bennettovým novinám „*Heraldu*“ a „*Evening Telegramu*“. Jako důvod udali, že „*Herald*“ projevuje zřejmé nepřátelství proti židům. Skutečným cílem jejich postupu bylo zničit amerického novinářského nakladatele, který se odvážil být na nich nezávislý.

Rána byla skutečně smrtelná. Znamenala ztrátu jednoho milionů dolarů ročně. Každý jiný newyorský časopis by tím byl zahynul. To židé věděli a čekali na zhroucení muže, kterého prohlásili za svého nepřítele.

Avšak Bennett byl bojovné povahy. A pravděpodobně znal židovskou „psýchu“ lépe než všichni newyorští ne-židé. Obrátil hru způsobem pro protivníky naprosto neočekávaným a pro ně velmi citelným. Nejlepší sloupce jeho listů vyplňovaly vždy židovské inzeráty. Tyto uvolnil nyní nežidovským obchodníkům za mimořádně příznivých podmínek. Ti, kdož byli dříve zatlačováni schopnějšími židovskými inzeráty na zadní stranu a do vedlejších sloupců, zářili na nejpůsobivějších místech. Jedním z nežidovských obchodníků, kteří z této situace vyzískali, byl John Wanamaker, jehož velké inzeráty se objevují od té doby trvale v Bennettových novinách. Tyto noviny vycházely dále v nezmenšeném rozměru, vydání a inzertním oznamovateli. Najisto předvídané zhroucení se nedostavilo. Pro Bennettovy nepřátele stala se však tato věc tragikomic-kou: jejich konkurenti, nežidovští kupci, ocitli se v nejpůsobivějších inzertních sloupcích nejváženějšího anončního orgánu, zatímco jim nezbylo než na věc přihlížet! Bojkot padl zpět na bojkotující.

To bylo přespříliš. Židé odložili svou válečnou sekeru a vrátili se k Bennettovi, aby zaujali svá stará místa. Avšak pan Bennett řekl: Ne! Nabízeli vyšší sazby. Ne! Ztratili svá dobrá místa.

Ještě jedno veselé meziaktí se událo: Několik židů, jejichž obchodní smysl byl vyvinutý silněji než jejich rasové city; anoncovali za bojkotu dále v „*Heraldu*“: Když viděli, jak se jejich nevraživí soukmenovci vracejí a zabírají anonční místa, jež ještě zbývala k obsazení, podezřívali Bennetta, že je přilákal zpět nabídkou nižší sazby. I toto psaní uveřejnil a prohlásil, že kající se židé žádné nižší sazby neobdrželi.

Bennett zvítězil, ale toto vítězství bylo draze vykoupeno. Za doby bojkotu rozmnožovalo se nepřetržitě židovské obyvatelstvo New Yorku a jeho moc. I v novinářství stávali se rok od roku mocnějšími. Domysleli se, že ovládním tisku mohou řídit i myšlenkový svět celé země. Viděli v New Yorku hlavní město Spojených států, zatímco ti, kdož byli schopni vlastního úsudku, v něm pociťovali semeniště nemoci.

Sloučením se zmenšil počet denních novin. A. J. Ochs, žid z Philadelphie, získal newyorské „*Times*“. Učinil z nich velký deník, ovšem s tím hlavním cílem, aby sloužil židovstvu. To je v něm neustále vychvalováno a bráněno. Jiným rasám se tato služba neposkytuje.

Pak se objevil na obzoru Hearst, nebezpečný agitátor, zastávající se nejen zvrácených věcí, nýbrž i nepravé třídy lidí. Obklopil se štábem lidí, protěžoval je, jednal s

nimi v rukavičkách; někdy si také vjel s nimi do vlasů, nenapsal však nikdy o nich pravdu a nenechal je nikdy na holičkách. Jako protislužbou se odměnili mu blahosklonným anoncováním.

Tím byl učiněn začátek židovské tiskové moci, již stále přibývalo. Lesk starých novin amerických jmen novinářských nakladatelů pohasl.

Časopisecký podnik spočívá buď na nějaké vynikající osobnosti nebo je pouhým obchodem. V druhém případě má největší vyhlídku na přežití svého zakladatele. „*Herald*“ - to byl Bennett; jeho odchodem musel jeho podnik pozbýt největší své síly a důkladnosti. Miloval své dílo jako své dítě. Aby se nestalo kořistí židů, ustavil v závěti, že „*Herald*“ nesmí přejít nikdy do rukou jednoho majitele a určil tudíž, že jeho příjmy mají připadnout fondu ve prospěch jeho spolupracovníků. Zemřel v květnu 1918. Židovští protivníci „*Heraldu*“, vždy ještě na stráži, ubírali postupně své inzeráty, aby si vynutili, pokud možno, jeho prodej. Na druhé straně silné finanční živly věc poznávaly a obávaly se úplného židovského monopolu v tisku. Sebraly značné peníze a daly koupit tento časopis panem F. A. Munseyem. K všeobecnému překvapení tento však změnil barvu a spojil list s časopisem „*New York Sun*“. Tím zanikl vlastní Bennettův list a jeho spolupracovníci se rozptýlili.

Židovské vítězství bylo finančním vítězstvím nad mrtvým. Dokud Bennett žil, zůstal finančním a mravním vítězem. „*Heraldu*“ bude vždy vzpomínáno jako poslední tvrze proti židovstvu v New Yorku, které tam ovládá novinářství více než v kterémkoliv jiném hlavním městě, kde existuje vždy alespoň jeden časopis, přinášející pravdu o židech. V New Yorku není jediný. A tento stav patrně bude tak dlouho, dokud si Američané neprotřou zrak po spánku, neupřou své oči pevně na národní situaci. Pak se může stát, že se nynější držitelé moci zachvějí před tímto pohledem.

Poučení z této příhody je: vše, co pramení v New Yorku, musí být pozorováno se zvláštním podezřením, protože pochází ze sídla židovské vlády, jejíž cílem je vykonávat vliv na myšlenky amerického lidu, aby jej mohla ovládnout.

16. Morgenthauova zpráva o Polsku

The Deaborn Independent, issue of 30 October 1920

Přechod od židovské otázky ve Spojených státech k židovské otázce v Polsku se zdá být velký skok - protože však se američtí židé obracejí k propagačním účelům vždy na Polsko, dále protože je sem vrženo 250 tisíc polských židů podle plánu sestaveného zdejšími soukmenovci, a konečně proto, že polský národ získal své zvláštní zkušenosti se světovým židovským programem, může ovšem Polsko v tomto ohledu mnohé Spojeným Státům vyprávět. Tím spíše, že sotva můžeme vzít do ruky jediný americký časopis, aniž bychom nenarazili na protipolskou židovskou propagandu, sledující mimochodem účel, aby odvrátila naši pozornost od toho, co se odehrává v newyorské přítomnosti. Kdyby zde čtenář namítl: „Přestaňte již stále hovořit o Polsku; mluvmě raději o Spojených státech“ - smýšlí již o Polsku tak, jak si židé přejí, a tento židovský způsob myšlení a chápání učiní jej neschopným úplně rozumět židovské otázce v Americe. Je nutné ohlédnout se jedenkrát po jednom milionu lidí, přistávajících s takovou rychlostí u našich břehů, abychom viděli, co tam tropí a abychom zjistili, do jaké míry jsou odůvodněné stesky o pronásledování židů v Polsku.

O tom existuje pět úředních svědeckých výpovědí, které uveřejnily vlády Velké Británie a Spojených států. Jednou z těchto zpráv je zpráva pana Morgenthaua o pracích americké delegace Spojených států v Polsku, týkající se situace tamních židů. K tomuto dokumentu je připojen dodatek člena delegace, brigádního generála Jadwina.

Na tomto dokumentu spočívá jisté tajemství. Ačkoliv byl vytištěn k uveřejnění, stal se záhy vzácným - zdá se, že přes noc zmizel. Výtisk, z něhož jsou vyňaty následující údaje, mohl být opatřen jen s největší námahou. Jeho pisatel, Morgenthau, hlava americké delegace, který se zdržoval v Polsku od 13. července do 13. srpna 1919, je americkým vyslancem v Cařihradu, mužem znamenité osobní a veřejné pověsti. Vzácnost této zprávy prý souvisí s tím, že židé jí nejsou příliš nadšeni, protože vypovídá čistou pravdu o situaci židů v Polsku. Jejich názor na věc lze také zjistit jistými prostředky.

Když americká delegace opustila Polsko, přišla britská za vedení žida Stuarta Samuela a setrvala až do prosince. Bratrem zmíněného je vrchní palestinský komisař, Herbert Samuel. V jeho průvodu byl jistý setník Wright, který napsal také doplněk k Samuelově zprávě. Obě byly odevzdány s doprovodným dopisem Rumboldtovi ve Varšavě. Ze všech těchto pěti zpráv došla milosti v očích amerických židů pouze jedna - zpráva pana Stuarta Samuela. Tato objevila se v časopisech v plném rozsahu, dokonce jako „prohlášení“ jistého americko-židovského kongresu; je možné ji obdržet v každém množství - ostatní nikoliv. Proč? Protože ostatní čtyři zprávy pojednávají ze všech hledisek o záležitosti nestranně. Kdyby zprávy byly tyto známy, objevila by se propaganda ve prospěch obrovského přistěhovalectví polských židů ve zcela jiném světle než dosud.

Aby si mohl čtenář utvořit vlastní úsudek, nechť jsou srovnány výpovědi všech pěti zpravodajců v hlavních bodech. Shody a odchylky tím samozřejmě vyniknou.

1. Všeobecně o „pronásledování“.

Samuel praví:

„Poláci jsou celkem vzato velkodušné povahy a kdyby bylo přítomné dráždění tisku potlačeno silnou rukou, mohli by židé jako v uplynulých 800 letech žít se svými spoluobčany v Polsku v dobré shodě“.

Zaslouhuje pozornost, jak lehce Samuel píše o potlačení tisku. Teď konečně dosáhl polský tisk svobody, již požíval židovský tisk v Polsku již dávno. Když tedy polský tisk píše svobodně o židech, Samuel navrhuje: Potlačit pevnou rukou! Pro Anglii by se sotva odvážil učinit tento návrh, kde tisk taktéž používá svobody kritiky. O tisku „jidisch“ píše Israel Friedlander ve svém článku „Problém polského židovstva“:

„Tisk psaný ‚jiddisch‘ se vyvinul rychle v civilizátorský živel polských židů. Rozsah tohoto vlivu lze posoudit ze skutečnosti, na kterou zvláště s výtkou poukávají Poláci, že hlavní varšavský ‚jiddisch‘ časopis měl ještě před několika lety větší náklad než všechny polské časopisy dohromady.“

Morgenthau píše:

„Vojáci byli rozčilováni tvrzením, že židé jsou bolševiky, zatímco ve Lvově bylo s tím spojené mínění, že židé jsou spolčení s Ukrajinci. Tyto výtržnosti měly tudíž ráz politický stejně jako antisemitský.“

„Jako by židé pocítovali jako bezpráví, kdyby byli jako rasa odsuzování pro činy jednotlivých souvěrců, právě tak bylo by nespravedlivé odsuzovat polský národ jako takový za násilnosti, kterých se dopustila nedisciplinovaná vojska nebo místní houfce lůzy. Tyto výtržnosti nebyly zřejmě připravovány, neboť kdyby byly částí dobře promyšleného plánu, byl by počet obětí přesahoval tisíce, zatímco činil pouze kolem 280. Tyto výtržnosti lze pokládat za výsledek široce rozvětveného antisemitského smýšlení nepřátelské s polským státem.“

Vyslanec Rumboldt píše:

„Židé mají nepatrný důvod k výtkám a protestům, jimiž se dosud ohánějí proti zemi, kde snad nejméně trpěli.“

Setník Wright píše:

„Existují různé pokusy o vysvětlení chorobné domýšlivosti židů, že jsou potlačovaným a pronásledovaným národem... Toto tvrzení jako teorie má v sobě mnoho dobrého, kromě pravdivosti. Pomyslíme-li, co se v novější době přihodilo jiným ‚rasovým, náboženským a jazykovým menšinám‘ (toť formulace versailleské smlouvy) v Evropě, nejeví se židé jako nejpronásledovanější národ, nýbrž jako národ požívající nejhojnějších výhod v Evropě.“

Generál Jadwin jasně zjišťuje, že pokřik o pronásledování se dá ocenit jako pouhý propagační prostředek:

„Lvovské nepokoje od 21. do 23. listopadu se staly, právě tak jako výtržnost v Litevsku, zbraní pro cizí, Polsku nepřátelskou propagandu. Tisková kancelář ústředních mocností, v jejíž zájmu bylo rozšířit o polské republice pomluvy, dovolila uveřejňování novinářských článků..., v nichž ‚očití‘ svědkové odhadovali počet obětí na 2500-3000, ačkoliv dle údajů činil nejvýše 76.“

Na jiném místě:

„Jako všechny svobodné vlády světa, tak i Polsko je vystaveno nebezpečí politické a mezinárodní propagandy vyvolané válkou. Zabarvení, vymyšlení a potlačování zpráv, podplácení časopisů všemožnými prostředky a otravování orgánů veřejného mínění tajnými vlivy, zkrátka všechny metody propagandy jsou ohrožením, kterým trpí hlavně Polsko.“

Tato takto líčená propaganda je ovšem úplně a typicky židovská.

Počet zabitých židů odhaduje Morgenthau celkem na 258, zatímco Rumboldt hovoří jen o 18 ve „vlastním Polsku“; ostatní byli zabiti při nepokojích ve válečném pásmu. Samuel udává celkový počet zabitých na 348.

2. Všeobecná příčina židovských nepokojů před válkou

Stuart Samuel:

„Počet židů v Polsku a Haliči činí asi tři miliony. Veřejné mínění bylo proti nim poštíváno vyhlášením prudkého bojkotu. Tento bojkot se datuje z doby krátce před volbami do dumy, ve Varšavě roku 1912... Obchodní vztahy mezi Polskem a Ruskem byly v minulosti velmi značné a spočívaly většinou v židovských rukou, a to nejen vzhledem k vývoznímu obchodu, nýbrž i pokud se týká výroby... Hnací síla ve všech obchodech je skorem výhradně monopolem židovského obyvatel-

stva... Skoro všichni agenti pro statky, pracující pro polskou šlechtu, přísluší k židovské rase... Nutno věnovat pozornost také skutečnosti, že střední stav v celku je utvářen vlastně jen židy. Nad ním stojí šlechta, pod ním sedláci. Jejich vztahy k sedláckým nejsou neuspokojivé. Mladí sedláci nedovedou číst noviny a jsou proto lehce sváděni k antisemitismu, když vstoupí do vojska. Bylo mi řečeno, že není zvláštnost, používají-li polští sedláci rozsudků židovských rabínských soudů.“

Podle těchto poznámek židé zauímají v Polsku velmi příznivé postavení. Vzpomeňme v souvislosti s tím výroku Samuelova na začátku pod číslem 1.

Pokud se týká jeho výroku o židovském obchodním monopolu, Rumboldt praví:

„Pan Samuel by mohl být mylně chápán v odhadování židovské účasti v předválečných obchodních vztazích mezi Polskem a Ruskem a v postavení, které židé zauímají v průmyslu země. Spíše se má věc tak, že většina zboží vyvezeného z Polska, byla větším dílem prodávána židy, ale jen velice malé procento tohoto zboží bylo jimi také vyrobeno.“

Setník Wright:

Až do posledního pokolení byli v Polsku všichni obchodníci židé. Poláci byli sedláky nebo statkáři a ponechali obchod židům. Dokonce ještě dnes je více než třetina, ne-li polovina všech obchodníků, židy... Týká se to jak města tak i venkova, ale východní židé nebývají výrobci, nýbrž vždy jen obchodníky z druhé ruky... Hospodářsky se židé jeví od počátku jako obchodníci, nikoli však jako výrobci zboží, ani jako řemeslníci; hlavně však jsou peněžními obchodníky. Během doby připadl jim veškerý obchod a doprava a nezabývali se ničím jiným.“

Pokud se týká agentů pro statky, o nichž se Samuel zmiňuje, setník Wright píše:

„Polsko je rolnický stát, avšak východní židé na rozdíl od židů západních, hrají ve venkovském životě velkou roli. Každá vesnice, každý statek má svého žida, který tam zaujímá jakési dědičné místo; prodává selské výrobky a obstarává v městě nákupy pro sedláky. Každý polský statkář nebo šlechtic měl svého zvláštního žida, který obstarával veškeré obchodní záležitosti za něho, spravoval kupeckou část statku a opatroval mu peníze... Mimo to jsou skoro veškerí obyvatelé malých venkovských usedlostí židé. Obchodníci obilím a kůží, maloobchodníci, krupaři, vetešníci a podobní.“

O středním stavu týž setník píše:

„Je poučné představit si, jak by asi za stejných podmínek vypadala Anglie. Při příchodu do Londýna poznal by cizinec v každém druhém nebo třetím obyvateli žida; skoro veškeré chudší čtvrti a postranní uličky jsou obývány židy; k tomu tisíce synagóg. V Newbury by viděl, že skutečně celé město je židovské, skoro každý návěstní štít je v židovských písmenech. Kdyby si vyšel do Berkshire, našel by jako jediného majitele krámů ve většině malých uliček žida; trhy sestávají většinou z židovských bud. V Birminghamu byly by všechny továrny v židovských rukou, dva mezi třemi krámy by nesly židovské jméno.“

Wright snažil se ukázat svým krajanům obraz, jak vypadá situace v Polsku a jaké pocity musí v Polsku panovat. Židovský tisk tím byl nadmíru rozezlen.

Samuelova zpráva je pozoruhodná tím, že obsahuje mnoho věcí, o nichž se zmiňuje, ale málo těch, které vysvětluje.

3. Všeobecná příčina nepokojů následkem války.

Samuel píše:

„Příbuznost jejich řeči (jiddisch) s německou řečí vedla často k tomu, že byla při německém obsazení židům dáována přednost před Poláky. Z toho důvodu byli židé obviněni, že byli v bližších stycích s Němci... Vláda neschvalovala veřejně bojkoty, ale zdá se, že byli přece při znovuumístování opominuti někteří, kteří sloužili za Německé okupace. Shledávám, že mnozí židé, kteří takto sloužili, byli zbaveni svých míst a nebyli již umístěni; naproti tomu nemohu podat důkaz podobného postupu vůči Polákům.“

Rumbold uvádí:

„Příbuznost řeči ‚jiddisch‘ a německé řeči mohla být důvodem, že Němci použili za okupace polské velkého počtu židů, ačkoli bylo po ruce mnoho Poláků s dobrými znalostmi němčiny. Rozdíl je pouze v tom, že Poláci sloužili Němcům jen z donucení, protože v nich spatřovali své nepřátele.“

Generál Jadwin:

„Za obsazení Polska Němci způsobil německý ráz ‚jiddisch‘ nářečí a ochota jistých židovských žvlů vstoupit v přímý vztah k vítězům to, že nepřítel použil židy jako agenty pro určité účely a že židovskému obyvatelstvu nejen poskytl zvláštní ochranu, nýbrž dal i slib autonomie. Tvrdí se, že židé spekulovali s životními potřebami, což bylo úmyslně podporováno okupačními vojsky, aby ulehčila vývoz do Německa a Rakouska.“

To znamená: Židé byli pro Němce prostředníkem, pomocí kterého byla Polákům odebírána jejich potrava.

Setník Wright:

„Avšak velkou dobou a židovským triumfem byla doba Německého obsazení. Židé v Polsku jsou silně zgermanizovaní a s němčinou lze projít celým Polskem, protože židé jsou všude.“

A tak Němci našli všude lidi, kteří rozuměli jejich řeči a na než mohli působit. Spolu s židy Němci zřídili svou organizaci k vysávání Polska ve všem, co mělo. Ve spojení s židy spravovali Němečtí důstojníci a úředníci posléze celou zemi. V každém správním okrese byli židé nástroji Němců; chudí židé se jako služebníci stali pány bohatými a vznešenými! Ale přes židovskou germanizaci je polské obvinění, že židé byli oddáni Německu, neodůvodněné: K Německu - ohnisku antisemitismu - nechovají židé více věrnosti než k Polsku. Východní židé jsou židy a jen židy.

Zdálo by se jisté, že jedna z obou říší, Německo nebo Rusko, zvítězí a židé, kteří vsadili své peníze na obě, byli si jistí úspěchem. Tu však se dostalo Polsko navrch. Ani nyní židé nemohou věřit v jeho znovuvybudování a jeden z nich mi řekl, že se mu to zdá snem.“

4. Bojkot - prostředek Poláků k osvobození se ze židovského zardoušení.

Samuel:

„Tento bojkot se datuje krátce po volbách do dumy, které se konaly ve Varšavě roku 1912... Za války ubýval bojkot vzhledem k nedostatku téměř všeho, ale v průměří oživil opět ve své bývalé síle... Všeobecně trvá ostré, soukromé, společenské a obchodní bojkotování židů a je horlivě dmýcháno polským tiskem.“

Samuel zmiňuje se pak o příkladu, jak bylo v tisku pranýřováno jméno jisté polské hraběnky, která prodala dva domy židům. V této souvislosti budtež uvedeny některé případy vzbouření rasového podkladu, vyvolané nedávno v amerických městech systémem malých židovských syndikátů pro pozemky, které uprostřed jistého domovního bloku, na něž měly spadeno, koupily dům, nájemníkům daly výpověď a nastěhovaly tam černošskou rodinu. Použily tak rasového předsudku, aby srazily cenu celého bloku a mohly jej pak koupit za nízkou cenu. Snad jsou v Polsku podobné poměry, činící z prodeje pozemkového majetku židovi jistý druh nevěrnosti vlastnímu národu. Poláci však každým způsobem takto smýšlejí. „Rasový předsudek“ není dostatečným vysvětlením pro takové city; za ním musí vést něco hmatatelnějšího. „Bojkot“ záležel v tom, že se Poláci smluvili obchodovat pouze s Poláky. Židé byli četní, bohatí a ovládali všechny tepny obchodního života. Ve skutečnosti vlastní, byť i ne podle jména, veškeré varšavské pozemky a stavební parcely. Tento tak zvaný bojkot - polský název pro to je „společensví“ - židé líčí jako „pronásledování“.

Rumbold:

„Dlužno připomenout, že pod vlivem hospodářských změn a vzhledem ke skutečnosti, že Poláci od roku 1832 již nesměli zastávat vládní úřady, obrátili se pozvolna k obchodu. Tím počala konkurence mezi židovským obyvatelstvem a Poláky. Tento konkurenční boj se zostril, když ruská vláda povolila v Polsku zřízení městských a venkovských družstev. Družstevní hnutí nabývá stále většího rozsahu a stane se nesporně důležitou součástí ve vývoji hospodářských poměrů v Polsku. Nepřímo bude tím ovšem zasaženo postavení židovských zprostředkovatelských obchodníků. Pokud by mohl být zamezen bojkot židů zákonem nebo nařízením polské vlády, měla by tato jednat. Ale chci poukázat na to, že je mimo moc každé vlády, aby nutila své občany obcovat obchodně s lidmi, s nimiž obchodovat nechtějí.“

Také pan Morgenthau vidí situaci ve správném světle, jako jeho britský souvěrec. Píše:

„Dále židovští handlíři spatřují ve zřizování družstevních krámů jistý druh ústrku. Zatím dlužno považovat toto hnutí za zákonnou snahu zmenšit činnost a s ní spojené zisky prostředkujících handlířů. Naneštěstí byly doporučovány tyto konzumy při svém zavádění v Polsku jako prostředek proti židovským handlířům. To mohlo přivést židy k domněnce, že zřizování družstev je útokem na ně. Ať již hrály při tom úlohu antisemitské pocity, družstevnictví je formou hospodářské činnosti, k jejímuž provozování je každá obec naprosto oprávněna.“

Není nesnadné utvořit si obraz situace v Polsku dle názorů a posudků těchto pěti mužů. Před 800 lety otevřelo Polsko své brány židům, po celé Evropě pronásledova-

ným. Sbíhali se tam a požívali plné svobody; bylo jim i dovoleno vytvořit si „stát ve státě“ tím, že měli samosprávu ve všech židovských věcech a vyjednávali s polskou vládou pouze svými vlastními zvolenými mluvčími a zástupci. Poláci jim byli přátelsky nakloněni a nechovali proti nim náboženské ani rasové předsudky. Pak Evropa přepadla Polsko a rozdělila jej, takže přestalo existovat v seznamu národů a žilo pouze v srdcích Poláků. Za této doby polského ponížení se stali židé velkou mocností, ovládli Poláky až do jejich denního života. Přišla válka, s ní slib osvobození a znovuvybudování svobodného polského státu. Židé nebyli příznivě nakloněni tomuto znovuzřízení; nebyli přáteli Polska. To Poláci cítili, a jakmile mohli po podepsání příměří volně projevit své city, neváhali tak učinit. Nastaly mnohé politováníhodné, byť i ne právě nevysvětlitelné události a ještě jednou se židé obrátili - tak výslovně tvrdí Poláci - proti zemi jejíhož pohostinství požívali po 800 let.

Těchto málo skutečností ukazuje, jak velkou křivdu židovská propaganda spáchala na Polsku ve Spojených státech. Ale to bylo právě úmyslem. Druhým cílem bylo, oslepit americký lid proti skutečné tvářnosti věcí, aby si dal lhostejně líbit onen nesmírný příliv polských židů!

17. Spoutání Polska mírovou konferencí

The Deaborn Independent, issue of 6 November 1920

Rozdíl mezi zprávami Stuarta Samuela a ostatních anglických a amerických zpravodajů včetně Morgenthaua o situaci židů v Polsku se dá nejlépe chápat tak, že posléze jmenovaní hledají příčiny zmíněných událostí, Samuel však nikoliv.

Rozpory mezi židy a ostatními národy jsou - to je situace, kterou shledáme všude. Avšak svět se o těchto rozporech dozví jen tehdy, stanou-li se židům nepohodlnými. Pokud se dobře daří plánům na využití ne-židů pro židovské účely, nedozvíme se o nejnepatrnějším rozporu. Ať si ne-židé stěžují, protestují, vzpírají se jak chtějí - jim nepřijdou na pomoc žádné mezinárodní vyšetřovací výbory. Narazí-li však žid ve svém nepřátelském postupu byť i na nejmenší odpor, zazní ihned výkřik „pronásledování“ po celém světě. A tak, jakmile si Poláci vzali příklad ze semknutosti a společenství židovské menšiny a zřizovali také družstva - bylo to pronásledováním a antisemitismem; nastala propaganda proti všemu polskému. Mysli se rozpalovaly, došlo k politováníhodným násilnostem a spor zmítá se sem a tam. Zřídka přesahují židovské zprávy zpravodajství o těchto násilnostech Poláků proti židům, líčených ve všech podrobnostech a s žurnalistickým vyobrazením všeho strašlivého. Zajisté židé trpěli. Kdo by chtěl ospravedlnovat bezpráví, učiněné lidské bytosti, byť i nejnižší? Zavraždění i jednoho člověka, špatné nakládání pouze s jedinou rodinou je bídačtívím. Je trudno, že lidstvo otupělo častými zprávami ve svém citu pobouření nad těmito činy. Počínajíc třeba Belgičany, trpěly snad všechny evropské národy. O nich však slýcháme daleko, daleko méně než o utrpení židovském. Bezděky vtírá se tu otázka: Proč, z jakých příčin a důvodů dějí se tato plenění a vraždy? Mají snad Poláci takové sklony? Jsou tyto činy častým zjevem v 800-letém soužití židovsko-polském? Tomu tak není. Které příčiny tedy přivodily změnu v nejnovější době?

Pan Morgenthau se pokusil vyhledat tyto příčiny, třebaže v menší míře než nežidovští zpravodajové. Jeho zpráva byla umlčena americkým židovstvem, protože se nehodí k jím prováděné propagandě. Setník Wright, který šel věci vážně na kloub, aby učinil

srozumitelnými poměry mezi Poláky a židy britskému národu, byl židy sprostě napaden; nechtěli vyšetřování, nýbrž soucit s židy a rozhořčení proti Polákům.

Morgenthau například neuzívá slova „pogrom“. Praví:

„Delegace zúmyslně vyhýbala se slovu ‚pogrom‘, protože se dá tohoto výrazu použít nejen pro nepatrné urážky, nýbrž i pro promyšlené a pečlivě připravované hromadné vraždění.“

V jednom bodě se však srovnávají všechny zprávy, totiž že počet zabitých židů je nepoměrně menší než ten, který udává židovská propaganda. V jedné končině polské, kde byly nepokoje menší, zahynulo nevinně 18 lidí. Pro celé Polsko, za celé doby, kdy bylo jevištěm válečných událostí, Samuel přiznává, že mohl zjistit jen 18 zabitých. Setník Wright praví:

„Dle mého odhadu nebylo zabito více než 200 až 300 nevinných. Kdyby se to však stalo v jednom případě, bylo by to mnoho, ale vezmeme-li toto číslo jako měřítko celých výtržností protižidovských, divím se spíše nepatrnosti než výši tohoto čísla.“

Vyslanec Rumboldt hlásí:

„Kdyby byly bývaly tyto výtržnosti povzbuzovány a organizovány civilními a vojenskými úřady, musel by být počet obětí pravděpodobně větší.“

Události ve Lvově byly dost neblahé. Pan Samuel dává najevo, že vina na nich padá výhradně na Poláky. Ostatní zpravodajové, kteří mimo to hledí vysvětlit tyto události, udávají, že polská vláda učinila vše, aby napravila způsobenou škodu a zamezila opakování. Přes to stále čteme v novinách, že tisíce a tisíce židů bylo v Polsku odpraveno.

V Pinsku bylo popraveno z rozkazu místního velitele 35 židů bez vyšetřování. General Jadwin poznamenává k tomu:

„Žádnému z vyšších vojenských velitelů nebo civilních úředníků, ani těm několika Polákům, kteří žijí v této části bílé Rusi, nemůže být dokázána spolupina.“

Ve Spojených státech se někdy přehlíží, že v Polsku panuje dosud jistý druh válečného stavu. Polsko je dnes - na papíře - svobodným národem. Tento se však může ubránit pouze v boji. Bolševismus jej ohrožuje dosud. Kam rudé armády vpadly do země, všude byly židy vítány. Tato skutečnost, kterou nelze popírat ani ve Spojených státech, vysvětluje se tím, že bolševici smýšlejí se židy přátelštěji než Poláci. Když pak Poláci zahnali rudé zpět, našli všude sovětská zařízení, postavená výhradně židy, jakoby byla bývala již dávno připravována. Zůstali-li Poláci proto nedůvěřivými - nemůže se nikdo divit. Židé se nechtějí stát Poláky: toť kořen všech rozporů. Pan Samuel to naznačuje:

„Při různých příležitostech byl vydrážděn vztek vojáků a obyvatelstva sionistickým nárokem židovské národnosti oproti národnosti polské.“

Morgenthau se vyjadřuje jasněji:

„To vedlo ke sporům s nacionalistickými prohlášeními některých židovských organizací, které požadovaly kulturní samostatnost a samosprávu, ale současně také finanční podporu od státu.“

Nejlepší popis situace podává zpráva setníka Wrighta:

„Židovským programem v Polsku je, aby všichni židé byli odděleně vykazováni a aby s nimi se jednalo odděleně. Chtějí mít židovské zastoupení s dalekosáhlými zákonodárnými výsadami a daňovými právy; například mohlo by toto zastoupení vybírat daň pro vystěhovalecké účely. Tomuto židovskému zákonodárnému zastoupení měl by polský stát poukázat přiměřený peněz na židovská dobročinná a finanční zařízení. Mimo to měl by být jim vyhrazen ve všech místních správách a národním zákonodárném shromáždění počet míst, odpovídající jejich množství. Šestina nebo sedmina polské říšské rady sestávala by podle toho z židů židy zvolených. Mnozí židé požadují také zvláštní soudy nebo alespoň právo, použít v procesech ‚jiddisch‘ nářečí. Snaha po výstřednostech sahá však i na národní samovládu, jak jim byla přiznána Ústřední Radou na Ukrajině dne 9. ledna 1918. Podle této židé tvoří jeden národ s plnou svrchovaností; tehdejší ukrajinské bankovky byly tištěny s nápisy v ‚jiddisch‘ a ‚ukrajinštině‘.“

Někdy se lidé táží po důkazu pravdy o „Protokolech“. Je podán všude, kde židovští průbojníci snaží se dosáhnout nebo už dosáhli moci. Je podán rabínskými spisy, židovskými snahami ve Spojených státech, židovskými požadavky na Balkáně. Všechny židovské činy v sovětském Rusku jsou tím důkazem pravdy. Každá kapitola novějších dějin je dokazuje za každým krokem jako židovský ideál a praktický židovský program.

Který Američan, mající být nakloněn blahovolnému stanovisku vůči přistěhovalým 250.000 polských židů, slyšel již něco o tomto židovském programu v Polsku? Myslí snad, že tito přistěhovalci opustí své ideály v přístavu newyorském?

Aby zřetelně objasnil svým krajanům tento program, porovnává setník Wright, kterého zpráva byla veřejnosti americké zadržena, ačkoliv Samuelova je po Americe rozšířena, takto:

„Kdyby židé v Anglii, když dosáhli by dvaceti nebo třicetinasobného počtu, požadovali pro židovskou dozorčí Radu dalekosáhlé plné moci včetně práva vybírání daní pro vystěhovalectví, dále aby ve shromážděních městských radních, v horní a dolní sněmovně byl zvolen židy určený počet židovských zástupců, kteří by opět byli zvoleni židy, kdyby president pro výchovu měl jim poukázat peníze, přiměřené jejich počtu a kdyby mnozí požadovali zvláštních židovských soudů nebo alespoň používání nářečí ‚jiddisch‘ před soudy a kdyby extremisté dokonce si přáli přivodit dobu, kdy by bankovky Anglické banky byly tištěny i v ‚jiddisch‘ řeči - byly by takovéto poměry sotva vřele uvítány anglickým veřejným míněním.“

Zaslужuje za zmínku, že židovští zpravodajové anglické a americké delegace tyto okolnosti světu zamlčeli, a ten se o nich dozvěděl teprve prostřednictvím nežidovských členů. Taktéž, že židovský tisk úplně potlačil Wrightovu zprávu, ačkoliv předstíral, že podává výsledky britské vyšetřovací mise. Byl-li Wright jmenován - dalo se tak pouze ve spojení s urážkami a podezříváním.

Mírová konference nepokládala za svou úlohu nastolit v Polsku jednotu a svornost, spíše zasívá nesvornost pro dobu platnosti versailleské mírové smlouvy. Článek 11. zní:

„Židé nesmí být donucováni k činům, znamenajícím porušení jejich Sabbathu. Také jim nesmí vzejít škoda, odmítnou-li se zúčastnit o Sabbathu soudního jednání aneb vykonávat některou zákonnou věc... Polsko prohlašuje svou ochotu, že se zdrží v sobotu všeobecných a místních voleb; zanášení pro volební a jiné účely nemá se provádět v sobotu.“

Polsku se tedy zakazuje provádět v sobotu volby nebo k nim příslušící zápisy. Židovský sabbath je zákonitým svátkem; vláda a soudy se tím mají řídit. V neděli dělejte si co chcete: uspořádejte volby, jak to již Poláci činí. Jen ne v sobotu - je židovský sabbath!

Mírová smlouva versailleská učinila pro Poláky totéž, co bolševici učinili pro Rusko: židovský šábes byl uznán státním svátkem!

Tytéž živly, které zažily toto podivné „zakotvení“ židovských obyčejů v zákonech zemských - a to spolupůsobením presidenta USA - proudí nyní v davech do Ameriky. Může se jim zazlívat domněnka, vnutil-li president Poláky pod vůli židovskou, že je to dobrým a spravedlivým i pro Spojené státy?

Mimo to byly v Polsku zřízeny zvláštní školy pro židovské děti. Trpělo-li Polsko dosud nedostatkem jednotné školy, v níž by byly všechny děti vyučovány v polském jazyce polským ideálům, přispěla mírová konference k trvání tohoto zdroje utrpení.

V článku 11. Mírové konference je zmínka o „Židech“. V článku 9. je příslušně výraz „polští státní příslušníci“. Uspoříme si mnoha nedorozumění, přeložíme-li formuli v mírové smlouvě „rasové, náboženské a jazykové menšiny“ jednoduše slovem „Židé“ - oni tvoří menšinu, působící tolik zápletek a dělající o sobě nejvíce řečí. Oni byli menšinou, která vládla na mírové konferenci.

Článek 9.:

„Polsko postará se ve městech a okresech, kde žije značná část polských státních příslušníků jiného než polského jazyka, aby se dostalo v obecných školách dítkám těchto polských státních příslušníků vyučování v jejich vlastní řeči... V městech a okresech, kde žije značná část polských státních příslušníků, kteří náleží k rasovým, jazykovým nebo náboženským menšinám, zajišťuje se těmto menšinám přiměřená účast a užitek z částek, které se vyřazují ze státních, obecních a jiných veřejných rozpočtů pro výchovné, náboženské nebo dobročinné účely z veřejných peněz.“

Ale to není ještě vše: Polský stát má dodat peníze - tyto budou rozděleny mezi židy:

„Výchovné výbory, jmenované místními židovskými obcemi, postarají se pod všeobecnou státní kontrolou o rozdělení přiměřeného podílu veřejných peněz, jež budou podle článků 9. přikázány židovským školám.“

Podivné je, jak „rasové menšiny“ padají v témže okamžiku, kdy peníze vynoří se na obzoru a jak jsou tyto „menšiny“ náhle nahrazovány nedvojsmyslným výrazem „Židé“.

Ale ještě více:

„Spojené státy severoamerické, říše Britská, Francouzská, Italská a Japonská, hlavní spojené a závažné mocnosti na jedné straně a Polsko na druhé..“ - tak počíná text smlouvy - „neponechávají všech těchto předností jako věci svobodného souhlasu polského, nýbrž hledí na ně jako na mezinárodní požadavek se strany Svazu Národů.“

Článek 12. podmiňuje, aby veškeré dohody, týkající se „rasových, jazykových a náboženských menšin“ - diplomatické opsání „Židů“ - byly postaveny pod ručení Svazu Národů. Toto nařízení odnímá úplně židy v Polsku z pravomoci polské vlády. Stačí jen si postěžovat u Svazu Národů - mezinárodní židovstvo postará se pak o další.

Spojené státy přispěly k přijetí tohoto nařízení do smlouvy. Zda americký lid bude přispívat, aby v případě potřeby vynutil si výkon tohoto nařízení proti Polákům? Spolkne v přistěhujícím se čtvrt milionu židů patřičné množství židovské medicíny takového druhu, jakou Mírová konference předepsala Polákům? Kdo chce zůstat slepým oproti oné bídácké a ustavičné nenávisti, již dýše celá propaganda židů vůči Polákům, které tak hluboce pokořili na Mírové konferenci?

18. Přítomný stav židovské otázky

The Deaborn Independent, issue of 29 January 1921

Židovská otázka již po léta trvá ve Spojených státech, leč pod povrchem veřejnosti: každý, žid nejlépe, ví, že existuje, ale pouze nemnozí se odvážili vystavit ji léčivému vlivu veřejného projednání. Nutno v této souvislosti hovořit skutečně o odvaze, abychom tomu mlčení rozuměli. Několik rozvázných mužů se pokusilo veřejně konstatovat existenci této otázky; avšak bylo jim tak zatopeno neviditelnou a veřejnosti neznámou mocností, že chtěj nechtěj muselo být upuštěno od veřejného projevu o židovské otázce. **KDO SE ODVÁŽÍ O ŽIDECH MLUVIT, MUSÍ BÝT PŘIPRAVEN NA NEPŘEKONATELNÝ ODPOR, JE-LI VE SPOLKU S PRAVDOU.**

Brzdícím bodem veřejného projednání židovské otázky je zvyk amerického lidu, očekávat souhlas a potlesk za každým slovem a každým činem. V nejlepší době naší minulosti platil odpor proti veřejnému mínění jako mužnost; cena muže odhadovala se i počtem jeho nepřátel. Od té doby jsme zkrotli. Hledáme především souhlas. Naši otcové se postavili, narazivše na odpor, jejich synové se poddávají. Veřejné projednávání nemá dnes význam, tisk nechce si to pokud možno s nikým pokazit. Našemu boji za slabé schází odvaha a oheň, abychom útočili na silné, kteří vrhají slabé do bídy. Naše oslavování úspěchu zbavilo naši mravní a činnou sílu nervů. Vyhýbáme se nejraději vážným bojům, vyjímajíc zdánlivé boje na politickém kolbišti. Neodvažujeme se již pustit se s jistotou do nepřátel, kteří se brání.

Přece však bylo umožněno užít veřejně slova „žid“, což bylo ještě před rokem v klatbě. Objevuje se nyní téměř denně na předních stránkách časopisů, je všude předmětem jednání, ačkoliv pánové z B'nai B'rithu činí vše možné, aby to potlačili.

Tato svoboda je dobrou pro židy i pro ne-židy. Prvním netřeba hledět tak úzkostlivě na rty druhých, nezazní-li z nich slovo „žid“. Potlačování a uvádění v omyl pominulo. Žid je židem, je znám jak náleží. Vzduch se čistí. Nejsilnější zakalení všech lidských snah po vysvětlení světových událostí pochází z neznalosti lidstva čím a kým žid je a kde stojí. On je klíčem skorem ke všemu. Jak možné vniknout do nitra věci, je-li klíč skryt?

Asi před osmi měsíci počal *Deaborn Independent* uveřejňovat řadu studií o židovské otázce. Nebyly a nejsou útokem na židy, jak je židé chápou, nýbrž pokusem popsat skutečnosti, na nichž spočívá židovská otázka. Jejich účelem bylo objasnění, a bylo-li s ním spojeno nějaké tajné přání, bylo jím, aby vůdcové amerického židovstva dospěli k názoru, že nastala pro ně ve Spojených státech doba, aby z trampot, nedůvěry a neúcty dosáhli nejen možnosti být trpěni, nýbrž aby dosáhli i možnosti otevřeného a poctivého soužití a spolupůsobení.

Důkaz, že tyto články přinesly skutečnosti a nic jiného, spočívá ve ztroskotání židovských pokusů dokázat alespoň o jednom, že je nesprávný - ani jedno vyvrácení se

nezdařilo. Zahájí-li se polní tažení s předsevzetím strhnout nepřítele nebo vytvořit předsudky, povede takové smýšlení k tomu, že budou možnosti a pravděpodobnosti vydávány za skutečnosti. Tyto články nechtějí být polním tažením, chtějí tu i tam v zemi rozžehnout světlo a vrhnout jeho zář na věci, jež byly dosud drženy v temnotě.

Vývody *Deaborn Independentu* by neměly význam, kdyby lidé nedovedli lépe spatřovat kolkolem nyní v jasnějším světle tyto skutečnosti, které dříve ležely zahaleny ve stínu a ve tmě. Způsob odpovědí židovských přispěl pouze k tomu, že posílil závažnost těchto vývodů. Dnes mají co činit se strachem. Teď oni se mohou obávat budoucího, dosud neznámého - skutečnosti a pravdy. Netváří se již, jakoby běželo o něco nepatrného. Ve svých užších schůzkách nekřičí a neběsí jako jejich rabíni ve veřejnosti; uvažují, měli-li by se přiznat k tomu nebo onomu, nevědí však, kam by je vedla tato jedenkrát nastoupená cesta. Obávají se pravdy, nejvíce však plné pravdy.

Na těch, kteří znají plnou pravdu, spočívá však vážná zodpovědnost. Rozhodující je smýšlení a úmysl. Kdyby tyto byly založeny na vyvolání nenávisti, povstala by jistá forma postupu. Jiné však by bylo, kdyby bylo úmyslem vyvolat pozornost a rozčílení. Je-li účelem, poskytnout základy jasného a věcného porozumění případnému řešení nějaké otázky, stačí jasné vymezení problému a uvedení podstatné skutkové látky. Touto formou byl nesen tento spis. Obsahuje-li věci, židům nepříznivé, spočívá to na nich. Popírají-li určité skutečnosti, bude potřebí podat další látku. Kdyby židovští mluvčí byli zůstali poctiví a věcní v podávání důkazů a vyvracení, nemuseli by mít starosti o další. Oni sami dokázali svým vystoupením pravdivost tvrzení, že jsou nejlépe organizovaným národem ve Spojených státech. Ani vláda a správa této země není tak organizována jako americké židovstvo. Tento zjev neomezuje se pouze na Ameriku: najdeme jej všude. Hlavní prostředek, kterým pracovalo v posledním pololetí židovské hnutí, byly „davové schůze“, pořádané pomocí telegrafu.

Ne nadarmo ovládají tepenný systém zpravodajský, k němuž se v poslední době připojila bezdrátová telegrafie. Jejich lóže a spolky nemají oné volné povahy jako podobná zařízení jiných národů; jsou organizovány jako zvláštní státy, jejichž úkolem je pouze starat se o pokrok židovské moci zde i v ostatních zemích. Hromadným rozkvětem svých synagóg, časopisů, svých na oko dobročinných zařízení, svých konzervativních klubů a svých socialisticko-bolševických skupin, které všechny společně působí dle určitých pokynů, dokazují, že jsou zvláštním národem uprostřed amerického lidu, národem, který nehledá vnitřního spojení s Američanstvím, hledá spíše stálé rozdíly mezi právy židovskými a americkými.

V každém státu, v každém městě je židovská organizace s jistými politickými úkoly, z nichž prvním je, aby každý jednotlivec, každý časopis nebo kterékoliv zařízení, dávající sebeméně najevo své samostatné stanovisko k židovské otázce, byli udušeni, zničeni a podřízeni klatbě „strachu před židy“. Tyto organizace mají opět pro určité úkoly svá zvláštní oddělení a výbory. Mezi tyto úkoly náleží vyvolávání nálady proti osobám vzatým na mušku. Toto vytváření nálad je nejnižším způsobem orientálního boje a může být provozováno pouze duchy s patřičnou rasovou vlohou.

Centralizovaná organizace zřízená ve Spojených státech umožňuje v případě potřeby současný postup ve všech částech země, představuje mocnost takové pohotovosti a takového semknutí, jako se nemůže vykázt žádná jiná. Zasluhovala by nejvyššího uznání, kdyby pracovala pro blaho veškerého veřejného života. Toho však nečiní; je nejen výhradně židovská, nýbrž i v širším rozsahu potud protiamerická, pokud potírá

mnohá zařízení, která jsou svou podstatou a tradicí americká. Žid vidí ve Spojených státech ještě neforemnou masu, kterou může každý dle své vůle hníst. Neuznává Ameriku, jakou se stala a jakou je; myslí, že má právo dát zemi teprve nějakou formu, přiměřenou ovšem židovskému chápání.

Vlastnické a určovací právo mají ve Spojených státech ti, kdož se hlásí k ideálům zakladatelů tohoto státu. Tyto ideály byly vytyčeny evropskou rasou na křesťanském podkladu. S většinou jich židé nejen nesouhlasí, nýbrž je dokonce zavrhnou. Jistý židovský vůdce nedávno prohlásil v New Yorku, že Spojené státy nejsou křesťanským státem; jeho další vývody ukázaly, že podle jeho vůle se jím nesmějí vůbec stát. (Že i v tomto bodu jsou židé ve všech zemích stejní, ukazuje výrok advokáta Loeba ve shromáždění zákonů věrných židů v Německu ze 24.1.1912: „Žijeme v křesťanském státě, to je neslučitelné se zájmy židovstva; křesťanský svět musí být odstraněn“). Potíral křesťanskou neděli, protože je zřízencem společnosti, jejímž cílem je dosažení mosaického Šábesu jako všeobecného svátku.

Svým vlastním chováním židé potvrzují tvrzení, že provádějí v politických věcech nepřijatelný vliv. Tento spis podal pouze některé ukázky, hlavní masa průkazného materiálu čeká ještě na uveřejnění - případný postup odehrál se v poslední době v plné veřejnosti.

Když byl přistěhovalecký zákon předložen Kongresu, byla převážná většina jeho členů pro omezení. Kongres rozhodl na základě skutečností a vlasteneckých úvah. Sotva bylo rozhodnutí přijaté, rozřhaly se telegrafní dráty židovskými protesty a vlaky do Washingtonu byly nabity židovskými agenty. Významné slovo „žid“ se uplatnilo. Zákonodárci hledali úkryt. Naučené řeči byly spouštěny. Kompromisy byly navlékány, prováděny změny zákona. Kouzelným slovem „žid“ roztál hlavní účel jako rampouch na slunci. Nikdo, mimo židy neprotestoval. Podivuhodné pronikání jejich aparátu po celé zemi dalo však jejich postupu zdání význačné národní události. Pouze jeden bod nemohli zakrýt, totiž, že přistěhovanci byli většinou židé.

Nesporně byl zákonodárský postup Kongresu Spojených států právě tak zadržen ve věci, která měla vážný význam pro národní věc, jako před deseti lety byl jimi Kongres přinucen vypovědět obchodní smlouvu s Ruskem; dva důkazy násilí a bezohledné rozhodnosti, bez zřetele k následkům pro naši zemi, které byly podány před zraky všech.

Jako bylo zrušení obchodní smlouvy s Ruskem částí židovského světového programu, je jí nyní počínající přistěhovalectví polských židů. Žádný „pogrom“ je odtamtud nevyhání. Toto slovo je pouze propagačním zbožím. Židé opouštějí Polsko, protože vědí, že se tam něco chystá. Plány židovsko-sovětského bolševismu neodpočívají. Američtí židovští agenti cestují neustále po Polsku. To vše nevěští Polsku nic dobrého. Spojené státy jsou vystěhovaleckou shromažďovací pánví. Francie s Anglií se za to poděkují. Američtí židé jsou dost mocní, aby věci vynutili. Odtud, z newyorského východu, byl bolševismus přenesen do Ruska; má snad odtud vyjít také zničení Polska? Ovšem, nastanou snad události, které plán zkříží.

Boj s *Deaborn Independentem* je dalším důkazem ovládnutí tisku židy. Ne snad, že by byl majitel lokálního listu přímo pod vlivem mocné centrály washingtonské, newyorské nebo chicagské; leč asi dvacet bohatých židů v místě, nejlepších jeho inzertních zákazníků - kteří opět obdrží své instrukce ze židovského hlavního stanu - dostačí, aby jej učinili malým, ať je jeho přesvědčení jakékoliv. Většina novinářských vydavatelů vyzná se zcela dobře v židovské otázce a od shromáždění dobře informovaných novi-

nářů mohla by se vláda a lid dozvědět o ní všeho potřebného a žádoucího. Této otázky nelze již zdržet; projednávání v tisku počíná nabývat jiného průběhu, než jaký židé chtěli a očekávali, toto projednávání netýká se jen „útisku“, nýbrž i PRAVDY.

Pocit zklamání se zrcadlí v odpovědích na skutečnosti, uveřejněné v *Deaborn Independentu*. Buď značí nějakou židovskou fintu nebo jsou výrazem bezmocnosti; při důležitosti situace věc pro židy jistá a rozhodně pokořující. Ani jediného vyvrácení, ani ve věci „Protokolů“, ani ve věci jiných údajů; vypadá to, jakoby složili zbraně, proto ten nedostatek upřímnosti: neodvažují se pohlédnout tváří v tvář skutečností. Vyhýbají se, zahalují se mlhou frází. Kdyby se dalo proti našim zjištěním něco namítnout, bylo by třeba to dokázat.

Došla odpověď několika židovských vůdců je alespoň slušná, pokud se týče tónu, což neplatí o většině židovských vyjádření. Neslušná je však v pokusu, vzbudit dojem, jakoby zde běželo o antisemitismus!

K tomu budiž poznamenáno: veškerý antisemitismus ve spojených státech je novějším výtvozem samotných židovských vůdců; potřebují ho, byť i pouze proto, aby jím udržovali židovskou masu. Snaží se svým stoupencům zakázat *Deaborn Independent* a odvrátit pozornost od skutečnosti, že na židy nesmí být židy útočeno. Proto se tolik neobávají nežidovského antisemitismu, jako spíše výbuchu spravedlivého rozhořčení amerických židů, až ti odhalí tento manévr a neschopnost svých vůdců. „Antisemitismus“ je vždy posledním útočištěm nepoctivých židovských vůdců, stojí-li před tváří pravdy; probudili jej vědomě v nežidovské mase, aby jím upevnili svou vládu nad vlastním lidem.

Nedávné noviny přinesly „protest proti antisemitismu“ podepsaný jistým počtem nežidů a to dvakrát po sobě, protože v prvním případě nezpůsobil dojem. Zdá se, že noviny měly již dost toho stálého otiskování prohlášení ze židovského hlavního stanu. K dosažení většího účinku opatřili si tudíž podpis Woodrowa Wilsona, aby věc světu telegraficky ohlásili.

Bylo zcela správné od Wilsona a ostatních podepisovatelů, že vydali protest proti „antisemitismu“ - v předpokladu, že byl míněn tento antisemitismus. Také Dearbom Independent podepsal by takovýto protest, také on je proti antisemitismu a vytýká židovským vůdcům, že používají tohoto slova, aby jej vyvolali.

Ve skutečnosti tento protest směřoval proti veřejnému a upřímnému projednávání židovské otázky.

Ať je tomu jakkoliv, každé uveřejňování, ať pochází od Společnosti pro potírání pomluvy nebo od kohokoliv jiného, je vítáno, tím spíše, zasahují-li nežidovští obhájci židů. Židovským mluvčím nezbyvají jiné zbraně než zalhávání, svádění v omyl a výhružky. Nežidovští obhájci však musí podat důkaz pravdy, pro i proti. A tak se dá očekávat, že povstane skutečně věcná debata.

Nikdy bychom nevyloučili z poštovní přepravy nebo z veřejných knihoven jediné židovské literární dílo, ať by bylo sebe pokáráníhodnější a protipravdivé. Každý židovský řečník by směl bez obtěžování řečnit na veřejných schůzích; jediný židovský podnik by se nemusel obávat bojkotu. Zastáváme se svobody slova a přesvědčení. Židé však nechtějí svobodu slova ani svobodný tisk. V každém státě Unie pracuje B'nai B'rith, zakazující jakékoliv uveřejnění, které by obsahovalo něco nepěkného o židech - to je židovská odpověď na přednesené skutečnosti.

Ve stech veřejných knihoven pracují židé, aby odstranili všechny knihy, obsahující jen pochybnost o tom, že židé jsou vzorem všech ctností a vyvoleným národem.

A to se děje ve Spojených státech a obzvláště v některých jejich státech východních, které se dříve nejneohroženěji zastávaly svobody slova a tisku!

Jen tak dále. Každý jednotlivý případ znamená přece jen o důkaz více že to, co se zde píše o židech, je pravda. Přítomný stav židovské otázky ve Spojených státech je; uveřejňování dlouho zadržovaných skutečností je v proudu. Židovští vůdcové jsou si plně vědomi pravdy těchto skutečností.

Jejich odpověď: zalhávání a útisk.

Výsledek: naprostý nezdár na této cestě.

19. O současné americké hudební tvorbě

The Deaborn Independent, issue of 13 August 1921

Právě tak, jako se dostala americká scéna a film pod panství ničivého židovského handlířského ducha, stal se i obchod s „populární hudbou“ židovským průmyslem. Jeho vůdčími činiteli jsou většinou ruští židé, jejichž minulost je právě tak podezřelá, jako minulost jistých židovských divadelních a biografových podnikatelů. Žid nezpívá již, co miluje, nýbrž co mu předzpěvují „velké hlásné trouby“ v music hallech neustálým opakováním, až počnou to nahodilí mladí posluchači opakovat na ulicích. Tyto hlásné trouby jsou placeny agenty jiddisch-továren na písně. Nežidovská hudba se zesměšňuje jako „svatouškovská“, najdeme ji pouze ve společnosti opravdu dobré.

Đábelská potměšilost, vytvářející nečisté ovzduší ve všech společenských třídách, nesmí být přehlížena. Máme zde co činit s démonickou škodolibostí.

Proud teče dále, stává se stále špinavějším, zneuctívá nežidovské obecnstvo a rozmnožuje židovské bohatství.

Duchovní učitelé, reformátoři společnosti a rodiče otřesení tímto vzrůstajícím se pustnutím lidu, jsou rozhořčeni špatnými jevy, vystupujícími na světlo. Vidí je, potírají je, obžalovávají mladé lidi, nacházející zalíbení v těchto dusivých věcech.

Ale to vše má svůj pramen! Proč neproniknou až k němu? Útočným cílem má být příčina, ne následky. Je bezúčelné kárat lidi. Ponechte alkoholové záplavě volnou cestu a v krátké době se stanou z lidu pijáci. Podlehl by jiným narkotickým jedům, kdyby směly být právě tak volně prodávány, jako nyní výrobky fabrikantů populární hudby. V takových případech by bylo bláhové, obžalovat oběti, zdravý rozum žádá, aby byli voláni k zodpovědnosti svůdcové. Zdrojem mravního zdivočení je jidischská skupina hudebních fabrikantů, která ovládá veškerou produkci.

Rozčilující starost, aby byli stále „na výši doby“, vhání armádu majitelů samočinných klavírů do hudebních obchodů, aby viděli, co nejvíce táhne; zajisté je to jidischská hudba a tak nákazá postupuje dům od domu.

Po lidovosti ani stopy. Tak chudé jsou tyto písně duchem i citem, že mohou mít jen kratičké trvání a pak, nepovšimnuty, zmírají přes noc. Ale již je připraven nový šlágr. A protože je „nejnovější“ a reklama praví, že je šlágre, protože najaté „hlásné trouby“ oznamují, že jej zpívá každý, stane se i on na krátký čas populárním. A tak to jde rok za rokem. Je to starý trik, „měnit styl“; aby se urychlil obrát a dráždilo ke koupi. Nic není trvanlivým v židovském makléřství, v módě, ve filmu ani v písních. Musí být vždy něco nového, aby proud peněz byl sveden z kapes lidu do kapes hudebních fabrikantů.

Dlužno mít zřetel ke dvěma věcem:

1. Že „hudba pro lid“ je skorem vždy neslušná a že je nejsilnější příčinou mravního zbahnění; ne-li nejsilnější, tedy aspoň v souhrnu s filmem.
2. Že je téměř výhradně židovským výrobkem. Židé nestvořili lidové písně, nýbrž je zkazili. V témže okamžiku, kdy se jí zmocnili, zmizelo i její mravní jádro. Lid je zpíval a neměl, co by v ní skrýval. Dnešní „populární píseň“ je často tak dvojsmyslná, že přednášející se musí předem ujistit úrovní svých posluchačů.

Vkus obecnstva si žádá to, co je mu nejčastěji předkládáno; tento vkus je zvykem. Chybí mu rozlišovací síly a vezme, co se mu poskytuje. Veřejný vkus se podle hodnoty duchovní stravy buď zlepšuje nebo zhoršuje. Čtvrt století nerušeného působení divadla, kina, populární hudby, hospody a novin, k tomu zesměšňování všech mravnostních protiopatření - a veřejný vkus je změněn k nepoznání.

Staré písně vstúpily se samy sebou do paměti, nevyšly nikdy „z módy“. Kdo si pamatuje nejpoblárnější šlágr minulého měsíce?

Nespokojen tím, že všude zasahuje do našeho života počínaje zlatem nezbytným pro hospodářský život, až po denní chléb, židovský vliv vniká i do našeho obydlí a určuje, které písně mají být zpívány.

Kdyby bylo možné opatřit známkou „Židovský“ každou součást denního života, vystavenou židovskému vlivu, naskytl by se nám úžasný pohled.

20. Bolševická pařeníště ve Spojených státech

The Deaborn Independent, issue of 16 April 1921

Bolševismus v Americe pracuje přesně týmiž metodami, částečně i týmiž agenty jako v Rusku. Když Martens, tak zvaný vyslanec sovětského Ruska, musel opustit Spojené státy, zanechal tam náhradníka, jistého Kara Rechta, newyorského židovského advokáta; jeho kancelář je dostaveníčkem židovských odborových vůdců z města i venkova, příležitostně i několika amerických úředníků, sympatizujících s židovskými snahami ve Spojených státech.

Newyorské poměry jsou důležité, protože z tohoto střediska se rozebíhají nitky do všech měst země. New York je škola, kde se hlasatelé revoluce učí své úloze; jejich znalosti se prohlubují radami a zkušenostmi delegátů docházejících nepřetržitě z Ruska.

Američan si nedovede představit, že všechny ony poruchy veřejného pořádku, o nichž se dočítá, nejsou nahodilé, nýbrž že jde o plánovité zjevy, řízené vůdci, kteří přesně vědí, co chtějí a co činí. Revoluce v Německu, francouzská (1789), ruská - byly dílem mužů, z nichž každý předem znal stanoviště, které měl zaujmout; až do dnešního dne se neuvolnil stisk těchto mocenských skupin na hrdle oněch zemí. Francie je neméně pod židovskou vládou než Rusko, a Německo se, přes svůj tak zvaný antisemitismus, marně snaží vyprostit své hrdlo ze sevření židovské pěsti.

Abychom ukázali, jak židovské organizace ženou kupředu revoluci a bolševismus ve Spojených státech, nutno pohlédnout na tamní židovské hnutí dělnické.

„Pátá Avenue“ v New Yorku byla už asi před patnácti lety střediskem amerického obchodního života. Dnes je tato třída a sousední čtvrti shromažďovací pánví polských a ruských židů; jejich zaměstnáním je vše, co souvisí s „konfekcí“. Americký kupec se odvrátil, ceny budov klesly a židé je skupili za nízké ceny.

Dnes se tam večer tlačí tisíce temných postav, činících třídu jiným neschůdnou - orientální ovzduší. Drží tuto čtvrt' tak pevně a výhradně obsazenou, jako by ji byli dobyli bodákem.

To vše by bylo v pořádku, kdybychom směli věřit filmům, předvádějícím Američanům, s jak horoucím srdcem tito příchozí milují náš národ a naše zřízení. Avšak jejich skutky a výroky jejich vůdců obviňují toto krásné líčení že lži - jejich touhou není přizpůsobit se americké podstatě, nýbrž přizpůsobit tuto podstatu sobě. Považují Ameriku za masu hlíny, kterou chtějí hníst podle svých přání, nikoliv za dobrou matku, ochotnou tyto cizince přijmout jako své děti. Podle židovského politického úsudku nejsou Spojené státy ustáleným útvarem, nýbrž volnou zemí, z níž je možno učinit co se chce.

Nazval-li Zangwill Ameriku tavicím kotlem, neoznačuje správně proces, který se zde odehrává. Předně jsou látky v kotli, které se nechtějí roztavit. Ba, pozoruje se i vzcházející se snaha roztavit kotel samotný. Na Páté Avenue utržil již na každý pád díru. Vysoké budovy jsou obsazeny dílnami všech oděvnických odvětví, jež se stala ve Spojených státech židovským monopolem.

Jak máme rozumět židovské náklonnosti k tomuto řemeslu s jehlou? Vysvětluje se to odporem k těžké tělesné práci, proti životu na venkově a snahou po samostatnosti. Usadil-li se žid ve městě, zamění je pouze jiným městem. Existuje jistá hebrejská společnost, která chce usadit židy na venkově; její úspěchy se rovnají nule. Tím intenzivněji pokračuje osidlování měst; nejdříve je to několik předbojovníků a v krátkém čase pak větší kolonie, která brzy opanuje a ovládne město. To se neděje náhodně. Žid není dobrodruhem, hledajícím štěstí na vlastní pěst; všechna židovská hnutí opírají se o jeden základ a pokračují plánovitě. New York je přípravnou školou, kde židovský příchozí dostane pokyny, jak jednat s místními góji. Židovské oděvnické řemeslo nemá nic společného s řemeslnou činností a důkladností; je to pouze zhotovování hromadného zboží s nejdalekosáhlejší dělbou práce. Aby měl pokud možno nejvíce volného času, dává pak žid přednost kusové a domácí práci; tím získává vždy dost času pro revoluční porady, shromáždění, demonstrace a radikální novinářské články.

Trocký žil tímto způsobem v New Yorku. Svých prázdných chvil používal k tomu, aby kul plány k převratu carské říše. Všichni židovští vůdcové na newyorském východě věděli, že Trocký stojí před krokem k odpravení cara. Dobře promyšlený plán. V danou hodinu všichni předem určení mužové se odebrali na svá vykázaná místa. I nyní má newyorský východ pohotové muže budoucnosti - žijí uprostřed „počestného“ revolučního řemesla krejčovského.

Je-li toto úplně židovské, jsou jimi i spojené s ním zlořády. Jsou lidé, tvrdící, že ruský bolševismus je pomstou ubohých „Rusů“ za všechna bezpráví, která vytrpěli v Americe.

- Předně nejsou tito „Rusové“ Rusy, nýbrž židy;
- za druhé bolševismus není ruský, nýbrž židovský;
- za třetí jsou zaměstnavatelé židovských krejčí opět židé; domácí, který od nich bere lichvářské nájemné je židem.

Tato obhajoba není tudíž, než pomluvou Spojených států k okrášení a zastření židovského bolševismu.

Konfekční odborová organizace je čistě židovská, protože je židovský celý ten obor. To třeba mít na zřeteli vzhledem k četným stávkám v tomto oboru a neobyčejnému

zdražení všech jeho výrobků. 99 milionů Američanů zaplatilo tyto stávky a vysoké zisky židovského monopolního řemesla. Za války byly ceny v konfekci ztrojnásobeny. To se stalo přes prohlášení továrníků látek, že veškerý zisk připadá výhradně zhotovitelům oděvů.

Jsou dva tábory židovského bohatství a židovské moci, která mají v New Yorku své středisko. Jeden je Německo-židovský a je zastoupen Schiffy, Speyery, Warburky a Kahny, Levisohny a Guggenheimy - tito hrají svou hru penězi, které jím dávají do rukou ne-židé. Druhý tábor je utvořen ruskými a polskými židy, kteří monopolizují oděvní, klobouční, kožešní a galanterní řemeslo.

Oděvní trust, sestávající výhradně z židů, dodávající nejvíce průbojníků proti jistým evropským vládám, je dnes střediskem a tepnou hnutí, které, kdyby dosáhlo úspěchu, nezanechalo by ani stopy po naší zemi a jejích zřízeních, ba i jejích svobodách.

Existuje kolem padesát zaměstnavatelských svazu konfekčních. Dalo by se předem předpokládat, že práce v hlavních rysech vykonávají ženy. Tak tomu však není: většinu tvoří mužové. Židovské zaměstnavatelské svazy, které monopolizují veškeré oděvnictví Spojených států, tvoří jedno křídlo židovského vojska na poli politického zrevoluciování. Druhé křídlo tvoří Spojené kehillahy New Yorku se židovsko-americkým komitétem.

Ve Spojených státech je více bolševiků než v sovětském Rusku. Jejich cíl a jejich rasová povaha jsou stejné jako tam. Že nemohou zde stejně pořídít, spočívá v rozšířenější známosti jejich podstaty, ve vyšší všeobecné inteligenci a ve vládních mocenských prostředcích.

Baštou vlivu a činností bolševiků ve Spojených státech jsou židovské odborové organizace. Skorem bez výjimky se tyto hlásí k bolševickému programu jak oproti průmyslu, tak i oproti zemi jako celku. Seznání této skutečnosti je židovským vůdcům v tomto okamžiku velmi trapné. Je dost zlé, že ruský bolševismus je převážně židovský; zjištění téže skutečnosti pro Spojené státy znamená pro židovské vůdce zatížení, jemuž se stěží budou moci vymknouti.

Ruský bolševismus se vyvinul v newyorských východních čtvrtích a byl podporován náboženským, morálním a finančním povzbuzováním se strany vedoucích židovských osobností. Lev Trocký pochází z newyorského východu (Vlastním jménem Lejba Bronštajn; původem je z Oděsy, před US pobýval např. také v Německu. Pozn. red.). Mocnosti a síly, které jej podporovaly, měly své středisko v Kehillaze; tato a s ní spojený židovsko-americký komitét byly na jeho díle - převratu státního zřízení, které bylo za války spojencem USA - interesovány. Ruský bolševismus byl podpořen židovským zlatem ze Spojených států..

Musí vzbudit údiv lhostejnost v této zemi, která v posledních letech židovskému bolševismu dovolila, aby byl veřejně činný. Jediným případným vysvětlením mohlo by být, že židé nepomysleli, že by se mohl americký národ jednou probudit k vědomí a odporu. Dalekosáhlé vysvětlování židovské taktiky překvapilo asi židovské vůdce. A tak převládá pro tento okamžik snaha - máme-li věřit stížnostem židovských bolševiků - utlumit poněkud revoluční bitevní horlivost.

Jeden z těch, kteří si stěžují, je Benjamin Schlesinger, předseda mezinárodní unie konfekčních dělníků s počtem asi 150 tisíc členů; je to revoluční spolek k převrácení nynější společnosti a státního zřízení. Naříká si, že židovští soudcové znovu vystupují

ve svých rozsudcích proti židovským stávkám. „Říká se, že tak činí k záchraně židovského jména, aby se neřeklo: všichni židé jsou bolševiky.“

Velkou, ke kehillaze patřící odborovou organizací jsou spojení krejčovští dělníci američtí s 200.000 členy. V jejím čele stojí ruští židé, provozující bez obalu bolševickou propagandu. Předsedou je Sidney Hillmann, vyložený bolševik, narozený v Rusku. Jeho sekretáři, Josef Scholssberg a Abraham Siplakov jako cíl hlásají násilné vyhnání podnikatelů podle ruského a turínského vzoru, kde se dělníci zmocnili továren za hudby a s vlajícími prapory. Zapomínají však podotknout, že tyto továrny potom stály.

Výslovně budiž zdůrazněno, že bolševické propagační odborové organizace jsou členy kehillahy a podléhají tudíž vedení páriů z americko-židovského komitétu.

Jak americkými jsou židovské organizace, vysvítá již z toho, že asi z 2000 předsedů pochází 90 procent z Ruska, Rakouska, Maďarska, Rumunska a Německa. Jejich cílem není amerikanizovat židy, nýbrž zbolševizovat Ameriku. Židovské dělnické organizace mají svůj původ bezprostředně v rusko-židovském „svazu“, kterého spolupracovníci zaplavili po nezdaru ruské revoluce roku 1904 Spojené státy a dali židovským odborovým organizacím svou bolševickou pečeť. Obcovací řeč je jiddisch. Jsou na přední stráži světové revoluce, prováděné Moskvou. Kdyby byli židovští sovětští vůdcové použili jen desetiny námahy a prostředků, uplatněných k rozšíření bolševických idejí ve všech zemích k tomu, aby Rusko řádně spravovali a živili, byla by tato země v situaci daleko méně beznadějná; podvratná propaganda je jediným uměním, v němž jsou bolševici mistry.

Zastoupení sovětské vlády ve Spojených státech dlužno považovat za přední hlídky světové revoluce, za něž je též považováno všemi odborníky. Proto byl sovětský „vyslanec“ Martens poslán postrkem domů. Tento měl navázat obchodní styky, kterýžto účel měl současně vysvětlit částky zlata, jimiž disponoval. Avšak vláda Spojených států rozpoznala jako správnější a jediný důvod jeho přítomnost - světovou revoluci. Martens zmizel, avšak sovětské vyslanectví zůstalo. Je zastoupené 36-letým ruským židem Rechtem. V témže domě je kancelář Izaaka A. Hourwicha, která je pokládána za hlavní stan rusko-bolševické propagandy.

K hostům této kanceláře patří Judah L. Magnes, hlava newyorské kehillahy. Je rabínem bez synagogy, ultraextrémistou, mistrem agitačního řečnictví. Probolševik svým vlivem a spojením. Platí za zprostředkovatele mezi bohatými a radikálními židy, kdykoli tito potřebují peníze. Vypravuje tisku, jak slabým a nevinným sirotkem je kehillah, sloužící prý pouze výchovným účelům a skutkům lásky k bližnímu. Nuže, kehillah není výchovným ústavem, aniž slouží skutkům lásky: je to nervové středisko židovské moci; kdyby jí nebyla, nezabývala by se židovskou politikou a nacionalismem, a nezabývali by se jimi mužové, kteří nyní stojí v čele. Kehillah je tím, co toto slovo značí - židovským sjednocovacím veškerenstvem.

U Rechta a Hourwiche vcházejí a vycházejí již jmenovaní Schlesingerové, Hillmannové, Schlossbergové. Pak někteří přistěhovalečtí inspektoři z ostrova Ellis - ovšem všichni židé; někdy i některý kurýr z Ruska, který se sem vloudil nebo také některý vyslaný do Ruska, aby odnesl zprávy od Rechta Hourwiche.

V Rechtově kanceláři jsou prohlíženy americké pasy. Obchodní zástupce Recht je v nejužším spojení se sovětskými úřady a zná přesně všechny jejich úmysly vzhledem k americkým poměrům. Hlavním předmětem porad u Rechta je bolševická propaganda v Americe. Lidé jako Hillmann, Schlossberg, Schlesinger jsou pouze spojovacími důstoj-

níky mezi sověty a hebrejskými odborovými organizacemi. Rozkazy, vycházející z Moskvy jsou prostředkovány židům v Americe a těmito prováděny.

Rozumí se, že rabín Magnus je dopodrobna zpraven o všem, co ví celá kehillah; on, hlava největší rasové politické organizace země, s vlastními zákony a vlastními metodami k dosažení cílů.

Avšak Schlossbergové a tak dále nejsou nejvyššími hlavami. Spojení běží přímo k oněm výšinám, kde trůní ti, kdož vládou národním financím a vykonávají mocný vliv na vládu. Jsou to konzervativní židé, kteří financují radikální agitace; jsou živoucí odpovědí na otázku: jaký užitek mohou očekávat z bolševismu? Dále židé, kteří se zasazují u úředních míst o to, aby uznaní zrádce a revolucionáři zůstali beztrestní, a kteří stále naplňují prázdné kapsy nejpovážlivějších osob.

Je to zajisté nejhoupější karta, kterou židovští vůdce vyhodili tvrzením, že kehillah je nevinna sama.

21. Vlastní doznání vůdce řádu B'nai B'rith

The Deaborn Independent, issue of 14 May 1921

Jeden z nejvýznamnějších vůdců řádu B'nai B'rith byl LEO ST. LEVI. Jako advokát dobré pověsti obdržel předsednictví tohoto mezinárodního židovského řádu v roce 1900 a zemřel roku 1904. Zúčastnil se mezinárodní politiky svého národa a byl prý spolupracovníkem státního sekretáře Hays v mnohých důležitých věcech. Jeho projevy, dále uváděno, pocházejí z doby jeho předsednictví B'nai B'rithu a byly v pamětním spise řádem vydány rok po jeho smrti. Není tudíž o jejich pravosti pochyby.

Nežidovští obhájci židovstva mají ve zvyku se rozčilovat, kdykoli se poukáže na orientální charakter jistých židovských činů. Levi nepopírá této orientální povahy, nýbrž potvrzuje ji. Na straně 104 omlouvá jisté židovské společenské nedostatky tím, že

„Žid, pocházející původně z Východu a nucený dvacet století žít pouze mezi sobě rovnými, zachoval si ve svých sklonech mnoho, co je charakteristiky orientální.“

Na stránce 312 hovoří o „orientální přichylnosti k rodičům.“ Toto poctivé přiznání skutečnosti budiž doporučeno oněm plazivým novinářům, kteří z hloubi své nevědomosti o židovské otázce spatřují v poukazu na orientální původ židů urážku a neklamný znak antisemitismu...

K židovské otázce staví se Levi takto (str.101):

„Zdržel-li jsem se dále u tohoto předmětu, učinil jsem tak, poněvadž musím doznat, že bylo-li židu odepřeno mnohé na co měl právem nárok, často požaduje více, než mu náleží. Nejtvrdošijněji se opakuje věta, že židovská otázka neexistuje; že žid je občanem jako každý jiný občan, a že pokud vyhoví zákonitým nařízením a neprohřeší se proti trestnímu ani civilnímu zákonu, nepodléhá jeho život žádné veřejné kontrole. Tento výrok byl by zajisté dobře odůvodněn, kdyby žid nežádal si dále nic, než žít v klidu a pokoji; avšak žádá-li si společenské rovnoprávnosti, musí si dát líbit, že celé jeho chování bude podrobené zkoušce - neměl by být v tomto ohledu přecitlivělým. Nedostatku důslednosti a nevědomosti v zacházení s židovskou otázkou nenajdeme vždy na straně těch, kdož smýšlejí s

židy nepřátelsky... Od té doby pozdvihli židovskou otázku k nepřehlédnutelnému významu běženci z Ruska, Haliče a Rumunska. Od té doby svítá světu poznání, že jsme svědky druhého tažení, které slibuje v krátké době změnit tvárnost židů na západní polokouli.“ (Strana 59)

Levi zdůrazňuje opětovně, že židé jsou rasou a nikoliv náboženskou obcí - jedním národem, a že slovo žid má se pojímat spíše ve smyslu biologickém, než theologickém.

„Je jisté, že rasa a náboženství jsou vzájemně proniknuty, takže nikdo nemůže přesně říci, kde začíná jedné a končí druhé.“ (Strana 116)

„Není pravda, že židé jsou židy pouze svým náboženstvím.“

„Eskymák, americký Indián, mohl by z přesvědčením přijmout každou větu židovské víry, mohl by být, pokud se týká náboženství, židem. A přece by nenapadlo nikomu ani na okamžik, počítat jej k židům jako k národu... Není pouze nutné, aby se věřilo v židovskou víru, nýbrž aby člověk byl přímým potomkem národa, který měl kdysi svou světskou vládu a vlastní zemi až do zničení svého druhého státního zřízení. Tato událost vzala židům zemi a stát, rozptýlila je po celém světě, ale nerozptýlila národní a rasovou ideu, která byla součástí jejich přirozenosti a jejich náboženství. Kdo může tvrdit, že židé nejsou tedy rasou? Krev je základem a symbolem rasové ideje a žádný národ na světě nemůže se domáhat nároku na čistotu a jednotnost krve s tak dobrým právem jako židé.“ (Strana 190-191)

„Náboženství samo neznamena ještě národ. Jak již podotknuto, nestává se vyznavač židovské víry touto skutečností ještě židem. Na druhé straně zůstává žid od narození židem, byť i zřekl by se své víry.“ (Strana 200)

Téhož mínění jsou mužové jako Brandeis, člen nejvyššího soudního dvora Spojených států. Praví:

„Všichni chceme vyznávat, že my židé tvoříme zvláštní národnost, jejímž příslušníkem je každý žid, ať bydlí kdekoliv a věří v cokoliv.“

Levi zastává se tudíž žádané a prováděné odloučenosti.

„Židé sotva se změnili početně ve 2000 letech. Nezáskali přívrženců pro své náboženství. Privlastnili si umění, literaturu a civilizaci mnohých pokolení, ale vyhýbali se krevnímu míšení. Profiltrovali svou krev do krve jiných národů, ale od ostatních národů přijali velice málo krve do své.“

Smíšené sňatky mezi židy a ne-židy nazývá Levi bastardováním.

„Zdá se mi jasným, že židé a ne-židé mají se vystříhat vzájemných sňatků z téhož důvodu, jako se vyhýbáme sňatku s nemocným, se souchotinářem, s krtičnatým nebo s černochem.“ (Strana 249)

Přimlouvá se za veřejné školy pro nežidovské děti, nikoli však pro děti židovské; „tyto mají být vychovávány odděleně.“ (Str. 254)

„Je nejen pozitivní a bezprostřední výhodou, vychováme-li ze svých dětí židy, nýbrž je toho nevyhnutelně třeba i k našemu zachování. Zkušenost učí, že naše mládež odvyká svému národu, obcuje-li bez rozdílu s ne-židy.“ (Strana 255)

Úžasně poctivým je Levi v přiznání:

„Protože jsme daleci toho, abychom byli vespolek gentlemany, nemůžeme rozumně očekávat, že budeme jako třída přijati do dobré společnosti. Zůstaňme tedy raději mezi sebou.“ (Str. 260)

Pokud se týče výtky, činěné židům stran nedostatku odvahy, praví:

„Fyzická odvaha je vždy jen přídavkem, nikoli však prvkem židovské povahy. To možné říci s málo výjimkami o všech orientálních národech. Pocit obavy před nebezpečím je u nich silně vyvinut, ale nenajdeme u nich onoho pěstování neo-hroženosti, které vyznačuje velké národy západní Evropy.“ (Strana 205)

Pravě této starosti - aby ušli nebezpečí, Levi připisuje onen význam židů mezi národy. Ať tito bojují, židé mohou trpěti, a to je větším. Necht' se honosí jiní národové svou válečnou dobyvačností a triumfy; jejich vítězství přes rozmanité plody nebyla trvalá; možno říci právem, že národ, kterého velikost je založena na udatnosti, jde vsťíc rozpadu přes stupně nesvornost a zrůdnosti... V ctnosti utrpení mají židé, myslím, ochranný prostředek proti rozkladu, který označuje dějiny všech ostatních národů. Židovští mluvčí zprvu prudce popírali dokonce i předpovídanou účast židovskou v Německé revoluci roku 1848. V Disraeliho románu „Coningsby“ Levi poznamenává k tomu:

„Revoluce v Německu roku 1848 přiměla mnohé velmi vzdělané židy, aby se vystěhovali do Ameriky... Netřeba přecházeti k událostem roku 1848, stačí poukázat, že bylo nemálo židů mezi revolucionáři a že značný počet jejich, vládou pronásledován, uprchl z bezpečnostních důvodů do Spojených států.“ (Str.181-2)

Tito němečtí židé jsou dnes vrchními finančníky této země. Našli zde plnou svobodu, aby mohli vykořisťovat lidi a národy, pokud jen chtěli a mohli. Ještě dnes mají svá spojení s Frankfurtem, hlavním městem mezinárodního finančního židovstva.

Kde se dostanou do rozporu logika s rasovými požadavky, Levi se poctivě vzdává logiky.

„Z mnohých důvodů židé udržovali svou odloučenost. Podle teorie neměli by tak činit. Do svých společenských organizací měli bychom připustit každého dobře smýšlejícího a váženého ne-žida, který nás poctí svou žádostí o vstup. Ale co shledáváme teoreticky správným, může být prakticky nesprávné. Je jistě bezprávním, vyloučit váženou osobu pouze proto, že není náhodou židem. Ale na druhé straně: kde by měla být jinak vytyčena rozhraničovací čára?“

Leviho nemůžeme kárat, že tíhne ke svému kmeni. Pokárání zasluhují patolízalští ne-židé, kteří odpadávají od svého kmene a stávají se židovskými příživníky, rasové zrůdy, které by byly čestnějšími, kdyby měly jen jednu tisícinu židovského rasového sebevědomí.

Proč se židé drží pohromadě? Čím se liší od ostatních? Svým náboženstvím? Necht' si je podrží neznečištěné mezi ostatními. Svou rasou? Jestliže ano, musí za tím vězet politický účel. Jaký? Palestina? Čteme o něm mnoho v novinách, napájených prostřednictvím Associated Press propagačními depešemi židovských agentů. Ale dosud není Palestina židovskou. ŽIDOVSKÝM POLITICKÝM CÍLEM JE SVĚTOVLÁDA V

MATERIÁLNÍM SMYSLU. Jen toto a nic jiného vysvětluje jejich politické, propagační, revoluční a stěhovavé snahy.

22. Kuhn, Loeb & Co., New York, M.M. Warburg & Co., Hamburk

The Deaborn Independent, issue of 18 June 1921

Židovští bankéři přece jen nemají dosud plnou finanční vládu ve Spojených státech; bez veškeré pochybností po ní baží a v několika směrech ji skorem dosáhli - ne však ještě úplně. Přes to již jsou mocí tak děsnou, a tvoří se svými mezinárodními spojeními jednotný politický problém takového významu, že není radno spatřovat důvod k uklidnění v okolnosti, že nedosáhli dosud vrcholu.

Velké židovské bankovní domy Spojených států jsou dovezeným zbožím; mnohé z nich jsou původu tak čerstvého, že možné sledovat jejich vývoj ode dne přistěhování; pocit, že máme co činit s cizinci, je zesílen podrženými zámožskými vztahy. Opět je právě internacionální spojitost nejsilnějším bodem jejich moci. Čtyři současná nejvýznamnější jména v židovsko-americkém finančnictví jsou Belmont, Schiff, Warburg a Kahn.

AUGUST BELMONT přišel sem roku 1837 jako zástupce Rothschildova domu. Jeho rodištěm byl Frankfurt nad Mohanem. Jeho rodina později téměř zapoměla na svůj židovský původ. Zabýval se mnoho politikou a v kritické době od roku 1860 až 1872 byl předsedou národně demokratického komitétu. Jeho zastoupení Rotschildových zájmů bylo tomuto domu velice užitečné, i když tehdejší finanční obchody se jeví poměrně malé ve srovnání s dnešním rozsahem.

JAKOB SCHIFF je dalším židovským peněžníkem, jímž byl svět obdařen ve Frankfurtu. Když strávil učební dobu v kanceláři svého otce, jenž byl také Rothschildovým agentem, přišel roku 1865 do Spojených států. Stal se jednou z hlavních tepen, kterými probíhal židovsko-německý kapitál do amerických podniků; jeho činnosti získaly mu postavení v četných důležitých oborech amerického hospodářského života: zvláště v železnicích, bankách, pojišťovacích a telegrafních společnostech. Oženil se s Terezou Loebovou a stal se konečně hlavou firmy Kuhn, Loeb a Co.

Tak se Schiff zabýval politikou židovského zabarvení a byl hnací silou v politickém boji, ve kterém byli kongres a president roku 1911 nuceni, pro jednu čistě politickou otázku, které se dal obratně americký nátěr, aby přerušili spojení s tehdejším spřáteleným Ruskem. Prokázal Japonsku ve válce s Ruskem neocenitelné služby, byl prý však zklamán japonskou mazaností, která jej zbavila velkého protidaru za jeho služby.

OTTO KAHN je společníkem ve firmě Kuhn, Loeb a Co. A je mezinárodním ještě ve větší míře, než oba předem jmenovaní a zabývá stále se tajuplnými věcmi mezinárodního druhu, pravděpodobně pro svou znalost mnohých zemí. Narodil se v Německu, pochází taktéž z frankfurtské finanční školy a má spojení s tamním bankovním domem Speyerů. Jedna jeho státní příslušnost je jistá - britská; je-li také německým a americkým státním občanem, nedá se zjistit. Ještě podivnější je, že Kahn změnil svou víru - a přece se s ním nejedná jako s odrodilcem. Stalo se ještě známým, že v době, kdy se chystal vstoupit do domů Kuhn, Loeb a Co., zabýval se myšlenkou jít do Anglie a ucházeti se o poslanecký mandát! V Paříži a východně od ní se vydával za mluvčího

americké finanční aristokracie, kterým není. Bude mluvčím skupiny, která na mírové konferenci prorazila židovským programem tak obratně, že ve východoevropských státech bylo vzbuzeno mínění, že Spojené státy americké jsou mocnou semitskou říší.

PAUL WARBURG je čtvrtým členem skupiny židovských finančníků. Narozen v Německu roku 1868, přišel 1902 do Spojených států a stal se roku 1911 americkým státním občanem. Přišel s výslovným úmyslem do země, aby reformoval její finanční systém. Jsou dva druhy výrobců peněz: jeden se prokopává daným systémem; druhý pohlíží na takový systém jako na uměly útvar, který může být zlepšen, předělán nebo nahrazen jiným. Paul Warburg, ratolest dlouhé řady německo-židovských bankéřů, patří k druhému typu. Svou životní dráhu vylíčil v srpnu 1914 senátnímu výboru pro banky a měnu; z tohoto líčení jsou další skutečné údaje.

Warburgové jsou jednou z mezinárodních rodin, o jejichž významu až do války nikdo nic netušil a ani potom by nikdo nic nezvěděl, kdyby jejich internacionalismus nebyl vystoupil tak veřejně na světlo. Bylo velice zajímavou podívanou, vidět na obou stranách bitevních front bratry Warburgy na důležitých poradních místech.

Bankovní dům Warburg v Hamburku byl založen roku 1796. Zde, v otcovském domě, se Paul Warburg naučil základním pojmům bankovního oboru. Pak se odebral na dva roky do Anglie do bankovního domu Samuel Montague a Co. A byl též ještě po dva měsíce činný jako burzovní makléř. Pak byl v Paříži ve filiálce Ruské banky pro zahraniční obchod, na to opět rok v Hamburku. Potě procestoval Indii, Čínu a Japonsko. Jeho první pobyt v Americe byl roku 1893, pak se vrátil do Hamburku a stal se společníkem firmy. Roku 1895 se oženil s dcerou pana Loeba v New Yorku, pobyl každého roku nějakou dobu v tomto městě, přestěhoval se tam roku 1902 definitivně a stal se společníkem bankovního domu Kuhn, Loeb a Co. (Jakob Schiff se oženil také s jednou dcerou Loebovou, stal se tudíž švagrem Paula Warburga. Jeho bratr Felix, který taktéž patřil k firmě, stal se opět zetěm Jakoba Schiffa.) Americkým občanem se stal roku 1911.

Sotva tři neděle po svém přistěhování roku 1902 objevil, že americké peněžnictví a finančnictví je zcela zastaralé a napsal reformní článek, který však podržel prozatím u sebe až do roku 1906.

Když přišel roku 1902 do Ameriky, nevěděl ještě, přijme-li tam státní občanství; k tomuto rozhodnutí dospěl roku 1908 a provedl je roku 1911. Jen tolik věděl již roku 1902, že je povolán k přetvoření peněžnictví a kreditních záležitostí země. Otázku jednoho člena výboru, proč tak dlouho váhal stát se americkým občanem, zodpověděl upozorněním, že byl „velice loyálním občanem“ své staré otčiny; proto tak dlouho váhal. Teprve přesvědčení o povinnosti, provést peněžní reformu Spojených států, rozhodlo jej, že se vzdal svého dobrého postavení v Německu. Až později pocítil, že zde zapustil kořeny a stal se součástí amerického národa. Uveřejněním svého článku seznámil se senátorem Aldrichem, který byl u vlády všemohoucím a bezohledným zastáncem bankovních zájmů. Tento se poradil s Paulem Warburgem - který tenkrát byl ještě cizincem - a dostalo se mu skutečné rady.

O působení Paula Warburga usuzuje profesor E. R. A. Seligmann z university Columbia:

„Jen málo lidem je známo, jak velké jsou závazky... Federální rezervní zákon (Federal Reserve Act) zůstane spojen se jménem Paula Warburga v dějinách země.“

Tento zákon stvořil ústřední banku, Federal Reserve Board, jakou měly již Anglie, Francie, Německo. Následky tohoto zřízení ukazují Spojené státy jako zemi nejtěžší hospodářské bídy, která má sice přebytek všeho spotřebního zboží, nemůže ho však zužitkovat a rozdělit, protože systém finančních kanálů je ucpán.

Páně Warburgovo tvrzení, že postavením se v čelo Federal Reserve Boardu přinesl velkou materiální oběť, přimělo jednoho senátora k otázce, proč tuto oběť přinášel. Sotva zřejmou odpovědí bylo, že měl silný zájem o peněžní reformu od doby, kdy je v Americe.

Při tomto vyšetřování v senátním výboru hrálo také úlohu politické stanovisko páně Warburgovo a jeho společníků ve firmě Kuhn, Loeb a Co. Z jeho výpovědi vychází najevo, že patří k židovské politice - snad i k politice velkých finančních firem ve všeobecném smyslu - vsadit na všechny strany, takže židovské zájmy jsou v každém případě zajištěny, lhostejno, která strana nabude vrchu. Při tomto vyšetřování vyšlo tedy najevo: 1. Pan Paul Warburg byl nejprve republikánem, později obrátily se jeho sympatie k Wilsonovi, z čehož by se dalo soudit, že se stal demokratem. 2. Jeho firma podporovala republikánskou stranu. 3. Pan Schiff osobně vyplácel příspěvky pro demokratické volební tažení Wilsonovo. 4. Pan Felix Warburg, bratr Paulův, vydával osobně částky na volbu republikánského kandidáta Tafta. 5. Na otázku, jestli tedy žádný z majitelů firmy Kuhn, Loeb a Co. nepodporoval finančně třetího kandidáta, Roosevelta, Paul Warburg odpověděl: „To jsem tím nechtěl říci.“ Tedy vsadil například pan Kuhn, že nemůže dát na pospas „obchodní“ zájmy svých společníků a své firmy.

Výsledek tohoto mnohostranného politického zájmu byl, že za vítěze Wilsona obdržel jeden člen firmy, Paul Warburg, postavení, které mu propůjčilo směrodatný vliv na finance Spojených států. V době těchto projednávání, dne 1. srpna 1914, v předvečer světové války, byl Paul Warburg předsedou americké ústřední banky (Federal Reserve Board), společníkem americko-židovského bankovního domu Kuhn, Loeb a Co. a společníkem židovsko-Německého bankovního domu M. M. Warburg a Co. V Hamburku. On ovšem prohlásil: „Právě se chci zříci své hamburské firmy, ačkoli mě k tomu zákon nezavazuje.“

Panu Paulu Warburgovi bylo tedy určené, aby jako cizinec vstoupil do největšího židovsko-amerického bankovního domu a současně zjednal uznání bankovního systému, který se stal známým pod jménem Federální rezervní systém. Americký lid všeobecně věří, že má před sebou státní zřízení: V tom se mýlí - zákon ke zřízení tohoto systému je sice státním aktem, systém sám je však čistě soukromě povahy. Je to systém soukromých bank s jistými mimořádnými výsadami, zřízený pod státním dohledem. Tento omyl obecnstva byl živen všemi, kteří psali ve veřejnosti o tomto předmětu.

FEDERÁLNÍ REZERVNÍ SYSTÉM je systém SOUKROMÝCH bank, je založením bankovní aristokracie uvnitř již stávající autokracie. Jím vzala za své velká část nezávislosti ostatních bank. Dále bylo tím umožněno jistým finančním spekulantům, že brali velké částky pro vlastní účely bez ohledu na všeobecné zájmy.

Osvědčil-li se tento systém v uměle utvořených poměrech válečných - to je byl-li užitečný vládě, která nerozuměla vedení vlastních obchodů a financí a nevycházela z peněžních nesnází - neosvědčil se pro úlohy mírové, buď následkem chyb od narození nebo neobratným použitím.

Páně Warburgův plán dospěl k uskutečnění ještě právě včas, aby sloužil válečným potřebám. Zatímco tenkrát dobře dovedl hájit bankovní zájmy, stal se nyní až nápadně mlčenlivým, běží-li o pomoc lidu.

Paul Warburg chtěl původně pouze jednu ústřední banku, samozřejmě v New Yorku. Musel povolit, aby povstalo 12 distriktních bank, uklidnil se však myšlenkou, že je možné tuto chybu odstranit „správním cestou“ - to znamená cestou protizákonnou.

To se mu také prakticky podařilo. V New Yorku není nedostatek peněz. Filmové podniky byly financovány milionovými částkami. Společnost pro prodej obilí, pod Bernhardem M. Baruchem, s kapitálem 100 milionů dolarů, je možné založit. Loew, židovský divadelní král, může stavět každý rok dvacet nových divadel.

V zemědělských státech však, kde skutečné bohatství země spočívá v kulturním životě a v obilních sýpkách, tam nenajde hospodář peníze a úvěry.

Tuto situaci nemůže nikdo popřít; ale jen málo lidí zná důvody, protože je nelze nalézt přímými cestami. Přirozené podmínky dovolují lehce konstatovat, nepřirozené obklopuje tajuplný závoj. Jak je možné, že zde ve Spojených státech, nejbohatší zemi světa, s obrovským množstvím zboží a hodnot, připravených k potřebě, okamžitě zůžitkovatelných; a přece jako by tyto byly spoutané, neschopné pohybovat se v kolejkách? Pro temné pikle v peněžnictví.

Do toho se může lid jen stěžít vpravit; kdyby tak učinil, shledal by, že tajemství nevězí v penězích, nýbrž v tom, jak se s penězi zachází, například „správním cestou“.

Spojené státy neměly ještě nikdy presidenta, který by se byl vyznal v peněžnictví; ti museli vždy chodit pro radu v takových věcech k peněžníkům. Peníze jsou nejrozšířenějším zbožím, nejčastěji spravovaným a ovládnutým, a přece nemá s tím vláda co činit, s výjimkou, je-li přinucena, stejně jako lid, opatřit si peníze od těch, kteří je ovládají.

Peněžní otázka, uchopena za správný konec, znamená rozluštění židovské otázky a všech ostatních otázek hmotného rázu.

Páně Warburgova finanční politika směřovala k tomu, aby byla úroková míra v různých částech země různá. Když toto objasnil bankéřům, dobyl by si veliké zásluhy, kdyby chtěl poučit také lid: Proč jedna třída lidí, která v žádném případě nepatří k výrobcům hodnot, dostává úvěr pro své obchody, zatímco stavy, hodnoty vyrábějící, jsou bankéřům bublinou; proč půjčují se v jedné části země jistým lidem peníze v určité úrokové míře, zatímco tyto lze v jiné části země dostat v sazbách zcela jiných?

Své dílo stvořil pod hlediskem řemeslného peněžníka. Teprve tehdy, kdyby se obrátil k zájmům všeobecnosti, teprve potom dala by se správně chápat Prozřetelnost, která jej sem vedla.

Některé věty z Warburgova pera ukáží nám jeho názory a úmysly stran peněžnictví:

„...Vůči daleko rozšířenému mínění nejsou ústřední bankovní ústavy zpravidla majetkem vlády... Banka anglická je provozována jako privátní výdělková společnost“

„Plán peněžní komise navázat na zřízení Banky Anglické. Její vedení spočívá úplně v rukou obchodníků a neponechává vládě účast na vedení nebo kontrole... Tyto ústřední banky, třebaže dle zákona soukromé společnosti, jsou polovičními vládními orgány potud, že jsou oprávněny vydávat bankovky... A potud, že jsou uchovávači skoro všech rezerv drahých kovů země a správci vládních peněz. Nad

to musí se vláda spolehnout v otázkách národní politiky na dobrou vůli a loyální spolupráci těchto ústředních orgánů.“

Podle toho závisejí tedy otázky národní politiky na finančních mocnostech. Silnější vliv vlády pan Warburg nazývá „ještě nebezpečnějším extrémem“.

Warburg se staví proti součinnosti mužů vlády v peněžnictví z těchto důvodů:

„V naší zemi - myslí tím Spojené státy - kde každý diletant bez předběžného vzdělání může dosíci libovolného státního postavení, kde osobní přátelství nebo podpora - ať politická nebo finanční - při presidentské volbě předpokládá nárok na politickou přednost... Stalo by se přímé vedení vládou, to je politické vedení, osudným.“

Při slově „přednost“ vzpomeňme, že v prosinci 1916 bylo tvrzeno, že více mužů z nejbližšího okolí Wilsonova vydělalo při burzovních operacích 60 milionů dolarů na základě své znalosti příští válečné noty prezidentovy!

Mezinárodní činnost židovské firmy KUHN, LOEB & CO si zaslouží pozornost. Vlivy, které přinutily Spojené státy, že vypověděly roku 1911 obchodní smlouvu se spřáteleným Ruskem, vycházely od Jakoba Schiffa. Tato země, zdá se, byla ohniskem jeho politické činnosti. Jeho firma financovala Japonsko pro válku s Ruskem a pokoušela se tak učinit z něho pomocníka Judova. Chytrí Japonci však prohlédli hru a omezili své vztahy k Schiffovi na věci čistě obchodní. Tuto okolnost nutno mít na zřeteli při dnešní daleko rozšířené válečné propagandě proti Japonsku. Tytéž hlasy ve veřejném životě, které zvučely nejhluchněji pro věc židovskou, jsou nejhorlivějšími, běží-li o vyvolání nálady Japonsku nepřátelské.

Válka mezi Japonskem a Ruskem podporovala Schiffův plán k podkopání Ruska, jak bylo potom židovským bolševismem dokonáno. On dal peněžní základ, kterého pomocí byly tenkrát rozšiřovány mezi ruskými válečnými zajatci v Japonsku ideje, které jsou teď všeobecně známé jako bolševismus. Tito váleční zajatci se pak vrátili jako apoštolové převratu do Ruska. Pro svou účast na zničení Ruska byl Schiff onoho večera, kdy se rozšířila zpráva o carově vzdání se trůnu, předmětem bouřlivých oslav newyorského židovstva.

Celá forma, o níž je v této části řeč, je židovsko-německá a udržuje spojení s Německem. Do jaké míry trvá toto spojení pro další události, nelze zjistit.

Pracovním polem Otto Kahna je Velká Británie a Francie. Prohlašuje ve francouzském tisku, jako by byl americkým zplnomocněncem, co Amerika zamýšlí vůči Evropě. Je dostatečně Britek, aby mohl pomyslet na kandidaturu do parlamentu. Ba vniká i dále do evropského východu v oblasti více židovské, a po jeho příchodu a odchodu nastanou vždy vzápětí jisté změny, od nichž však je jeho jméno pečlivě vzdalováno.

Mezi nejdůkladnější výkony páně Kahnovy náleží denunce organizace „Německu přátelské propagandy“, čímž uvedl Američany, jak pravil, v divoké nadšení ve prospěch Francie, zatímco současně provozoval jeho společník Paul sladkou hru sympatií pro Německo!

Velký mezinárodní orchestr, tato židovská firma, dovede hrát „Pod hvězdnatou vlajkou“, „Wacht am Rhein“, „Marseillaise“ i „God save the King of England“ v harmonickém souzvuku.

Potom Warburgové. Jejich zájem směřoval přirozeně k Německu. Ještě při vypuknutí války byl Paul Warburg obchodně spojen s Hamburkem, slíbil však, že spojení

přeruší. Nastala válka. Židovská vláda ve Spojených státech byla zesílena. Jakou roli při tom hrál Paul Warburg, bylo ukázáno dříve.

Warburgové jsou tři. Felix Warburg je druhým v Americe. Je veřejností málo všimán, ačkoliv je členem americko-židovského komitétu. Byl ze židovské strany počtěn titulem čestného rabína „haber“ a je znám v židovském světě jako Haber Rabbi Baruch ben Mosche - jediný žid v Americe, jemuž byl tento titul propůjčen.

Max Warburg zastupuje svou rodinu ve svém rodišti. Má právě tolik co činit s německou válečnou vládou, jako jeho bratři s válečnou vládou americkou. Jak hlásaly noviny celému světu, setkali se bratr z Ameriky s bratrem z Německa roku 1919 v Paříži jako vládní zástupcové a míroví vyjednaváci.

Toť zvláštní. Tak jako ve Washingtonu byli nejčastějšími a přednostními návštěvníky v Bílém Domě židé, v Berlíně byl jediný, který měl přímé telefonické spojení s císařem - žid Walter Rahenau. Právě tak tomu bylo v Londýně, v Paříži, ba i v Petrohradě, který prý „pronásledoval“ onu rasu, která už tenkrát jej tajně ovládala tak, jak to činí dnes otevřeně.

Aniž bychom vnikali do tohoto uměleckého systému, který řídí všechny uzly mezinárodního dění z jednoho střediska, dále uvedené postačí, abychom ukázali, jak jedna jediná bankovní firma téměř řemeslně zasahuje do všemožných politických událostí národních a mezinárodních. Rodina Warburg na vrcholu finančního světa dvou, ještě k tomu nepřátelských zemí. Táž rodina ze dvou stran při vyjednáváním o světový mír a při poradách o Svazu národů. A opět rodina Warburgova, která ze dvou stran radí světu, co třeba nejdříve vykonat. Větším právem, než snad obecenstvo tušilo, vyjádřil jistý newyorský časopis z mírové konference své podezření v článku s nadpisem „Mějte se na pozoru před Warburgy“.

Pan Paul Warburg má starost o to, jak se bude zacházet v příští válce se soukromým majetkem ze strany některých válčících mocností. Dovolává se jednoho francouzského bankéře, který pokládá za možnou anglo-francouzskou válku a předvídá panické účinky, které by v tomto případě nastaly vzájemným vypovězením vkladů a pohledávek bankéřů obou zemí. Pan Warburg k tomu podotýká:

„Myslím, že naši bankéři by měli tuto velice vážnou otázku pečlivě studovat. Při nedbání práva soukromého vlastnictví nemáme co získat, ale můžeme mnoho ztratit, podporujeme-li takovou politiku. Staneme se pravděpodobně během doby největšími vlastníky cizích hodnot, které by byly ohroženy, kdybychom byli zapletení do války. Pro mne je velikým zájmem, aby se nestalo nic, co by stálo v cestě učinit ze Spojených států zemí záložního zlata světového.“

Naznačuje-li pan Warburg, že mezinárodní židé hodlají přeložit svůj peněžní a směnečný obchod do Spojených států, nutno si říci s určitostí, že si toho Spojené státy naprosto nepřejí. Dějiny nás varují příliš zřetelně před tím, co by to pro nás znamenalo. Španělsko, Benátky, Velká Británie a Německo musely si dát po řadě líbit podezření a nelibost za to, co způsobili židovští peněžníci.

Zaslouhuje nejvážnější pozornosti, že většina národních nepřátelství v přítomné době povstala z rozhořčení nad tím, co židovská peněžní moc učinila pod maskou nacionálních zájmů.

„Britové to učinili“, „Němci to učinili“, říká se, zatímco to učinili židé a národy byly pouze polem, na němž se konala židovská šachová hra.

Slyšíme dnes po celém světě výtky: „Spojené státy učinily to a to. Bez Spojených států nabyl by svět brzy lepšího vzhledu. Američané jsou špinavým, chtivým, krutým národem!“

Proč? Protože se zde zahnízdila židovská peněžní moc, vytlouká kapitál jak z naší příznivé situace, tak z evropské bídy a števe proti sobě dva díly světa; množství amerických obchodníků venku není vůbec Američany - jsou to židé, kteří v mnohých případech zastupují právě tak bídně svou rasu jako americký národ.

Spojené státy si nepřejí, aby se „ALL-JUDE“ přemístil sem. Nechceme trůnit nad národy jako zlatá telata. Chceme jim pomoci, ale reálnými hodnotami, nikoli ve jménu zlata a znamení zla.

Mezinárodní povahu Warburgů nelze popřít. Felix Warburg udržoval spojení s Hamburgem déle než Paul; v obou případech se jeví přerušení styků velice povrchním. - V téže době, kdy Felix vystoupil z hamburské firmy svého bratra Maxe, opustil zde také pan Stern svou frankfurtskou firmu. Oba stali se na straně Dohodové velmi činnými a zaujímají nepřátelské stanovisko proti Německu s velkou horlivostí. Nemožné, řeknou, kdož věří, že německý žid je Němcem. Naprosto nemožné; židovská věrnost patří židovskému národu. Zjištění této skutečnosti naráží vždy v koupeném židovském tisku na největší rozhořčení. Pouze ještě jeden případ: Každý si vzpomene na film pro válečné účely propagandistické „Berlínská bestie“. Jeho výrobcem a původcem byl německý žid Karl Lamnte. Jeho „německý“ rod mu nebránil vytlouci peníze z filmu a jeho film mu nebránil, aby nenavštívil každoročně svou rodnou zemi.

Za války převzala firma Kuhn, Loeb a Co. půjčku města Paříže. To bylo příčinou projednávání tisku v Německu. Zaslouhuje tudíž pozornost, že v Hamburku - bydlišti a obchodním místě Maxe Warburga, policejní ředitel dal tento příkaz tisku: „Další zmínka v tisku o půjčkách, poskytnutých firmou Kuhn, Loeb a Co. městu Paříži, a nepříznivé rozklady o tom, jsou zakázány.“

Jak se zdá, Max Warburg byl dost silný, aby potlačil veřejnou rozpravu o činnosti svého bratra v Americe. Právě v Americe žijící Warburgové musí si již dát líbit kritiku, pokud je ji potřebí.

23. Americký peněžní hlad pod židovskou finanční kontrolou

The Deaborn Independent, issue of 16 July 1921

Mezinárodního bankéře, který nemá vlast a sází všechny země do hry, mezinárodní židovský proletariát, který se potuluje ze země do země, aby hledal pro sebe příjemné podmínky hospodářské, možno nalézt za všemi problémy znepokojujícími dnes celý svět. Přistěhovalecká otázka je otázkou židovskou. Taktéž otázka peněžní. Taktéž zmatky světové politiky. Taktéž mravní otázka.

Řešení židovské otázky je v prvé řadě věcí židů; neprovedou-li ji oni, rozřeší ji svět. Žid hlásí a potvrzuje sám všude svou příslušnost k internacionalismu. Německý bankéř řekl: „Jsme mezinárodními bankéři. Německo prohrálo válku - co na tom? To je věc armád. My jsme mezinárodní bankéři“.

Tak se chovali mezinárodní židovští bankéři za války. Národové bojovali proti sobě - co na tom? Byl to boxerský zápas: věc bojujících - „my jsme mezinárodní bankéři“.

Nějaký národ je těžce poškozen umělým směnečným diskontem; jiný tím, že jsou mu vzaty peníze z hospodářského oběhu. Co je to pro mezinárodního bankéře? On má

své vlastní obchody a starosti. V bouřlivých dobách spadne více švestek než jindy do nastavených košů mezinárodních bankéřů. Války a doby nouze poskytují jim bohaté žně.

Projděte úředními místnostmi vlády, kde mají být uchovaná tajemství daní z příjmů, spolkových bank, zahraniční politiky - a najdete všude usazené židy, kde si to přeje mezinárodní židovstvo a kde se může dozvědět co chce.

Mezinárodnímu židovi jsou národové - zákazníky v jistém smyslu. Zvítězí-li vojsko nebo je poražené - oni vyhrají, ať prohraje kdo chce.

Pro ně válka ještě neskončila. Vlastní nepřítelství a bída národů byly pouhou předehrou.

Veškeré hotové peníze byly shrábnuty z celého světa. Někaké peníze musely být ještě ponechány venku jako válečné mzdy a dividendy; ty se však dostaly zpět zvýšením cen, umělým nedostatkem nebo vydrážděním požitkářství. Pak zmizelo poslední zlato.

Jako špatný vtíp zní promyšleně rozšiřované tvrzení: „Spojené státy mají více zlata než každá jiná země.“ Kde je? Kdy naposledy viděl jsi zlatý peníz? Kde vězí všechno to zlato - snad ve sklepeních pokladového úřadu? Nikoliv, neboť vláda je předlužena, hledí zoufale spořit, nemůže vyplácet bojovníkům renty, protože toho nedovolují finance. Nikoliv; zlato je v Americe, ale přece ji nepatří.

Americký rolník a americký průmyslník, které nedovedly zdolat triky mezinárodních bankéřů, ale kterým dochází dech při ubohém úvěru, se diví, kde vlastně peníze jsou. Evropa vězí v naprostém nedostatku a hledí k nám, hledajíc pomoc. Další kabelový telegram vyňatý z Londýnských novin, vrhá jakési světlo do této temnoty: „Dozvídáme se dnes, že další lodní náklady zlata v částce 2,8 milionů dolarů byly vypraveny firmě Kuhn, Loeb a Co., s dřívějšími dohromady 129 milionů dolarů.“

V dobře zpravených bankéřských kruzích se věří, že část německého zlata které firma dováží, pochází z Ruska, nikoliv z Německa, jak se všeobecně má za to. Židovský mezinárodní bankovní systém dá se lehce popsát. Je tu především hlavní stan. Tento stan byl dříve v Německu s odbočkami v Rusku a Itálii, Francii, Velké Británii a v Jižní Americe (jihoamerické židovstvo pracuje způsobem, jenž vzbuzuje obavy). Oba státy, Německo a Rusko byly vyhlédnuty mezinárodními bankéři k potrestání, protože se měly před židy nejvíce na pozoru. Teď je po trestu; tento obchod je odbyt.

V každé zemi, ve Spojených státech, Mexiku a jihoamerických státech, ve Francii, Anglii, Německu, Itálii, Rakousku ba i v Japonsku je jeden židovský bankovní závod, jaký stojí v čele bankovní skupiny každé země.

Paul Warburg byl vynálezcem, zdokonalitelem a ředitelem systému Federálních bank ve Spojených státech. Nebyl při tom židem jediným, ale nejvýznačnějším. Není to špatné, přes skutečnost, že se ponechávají státní peněžní a měnové funkce soukromým finančním společnostem. Avšak podle posudku o věci to vyznívá v ten smysl, že je špatně prováděna. Země prošla sice s tímto systémem válkou, prochází s ním však špatně mírem; jak říkají znalci - následkem překážek toho systému.

Ať je zásoba zlata v zemi jakkoliv velká, bohatství té země ve věcných hodnotách je ještě větší, je větší veškerého zlata světa; již roční výnos zemědělských výrobků ji přesahuje.

Ale za dnes platného systému musí procházeti bohatá hojnost národního zboží úzkým kanálem úvěrů a to závisí opět na zlatě. Kdo má zlato, ovládá svět. Kdo sedí u

kohoutu kanálu, určuje pohyb všech životních potřeb. Na těch závisí blahobyt světa. Zastaví-li se pohyb tohoto věčného zboží, zastaví se hospodářská činnost veškerého světa, onemocní hospodářsky.

Závisí-li tedy náš blahobyt na dobré vůli jisté skupiny lidí, kteří mají peníze v rukou, a naše bída na jejich zlé vůli, a houpají-li se bída a blahobyt a dolů jediné na základě rozhodnutí někde učiněných, je zcela přirozená otázka: kdo to dělá? Zde je zboží a životní potřeby, tam naléhává poptávka po něm - kde jsou peníze, zprostředkující vyrovnání?

Některá z největších průmyslových odvětví jsou v rukou věřitelských výborů. Hospodářské podniky se vydražují za stovky dolarů, koně se prodávají za tři dolary kus. Vlna a bavlna v dostatečném množství na skladě, aby se jimi mohl obléci celý národ, se kazí v rukou majitelů, kteří se jich nemohou zbavit. Všechna výrobní odvětví, železnice, noviny, obchody, továrny, stavitelství jsou v nesnázích nedostatkem peněz v zemi, která se považuje za finanční středisko světa.

Kde jsou tedy peníze?

V New Yorku - díky Warburgovu systému ústředních Federálních bank. Veřejný úředník, který je informován, podává guvernérovi Federální rezervní rady tuto stížnost.

Zatímco produkční oblasti Západu a Severozápadu trpí nedostatkem peněz, některé banky v New Yorku dostaly od Rezervních bank v jistém počtu případů více než 100 milionů dolarů; vícekrát obdržela jedna jediná banka půjčku 145 milionů dolarů - dvojnásob tolik, kolik některé rezervní banky půjčily všem členským bankám svého okresu dohromady...

Jedna jediná newyorská banka vypůjčila si sama 134 milionů dolarů, to je o 20 mil. více, než Rezervní banka v Kansasu mohla půjčit 1.091 členským bankám svého okresu. Jiná obdržela 40 mil.; více než mohla kreditovat Federální banka v Minneapolisu 1000 členským bankám. Třetí bylo půjčeno 80 mil., více než si mohly vypůjčit všechny banky států Texas, Louisiana a Oklahoma od Federální banky v Dallasu. Rezervní banka v St. Louis nemohla půjčit 569 členským bankám v sedmi státech oněch částek, jež obdržel jeden newyorský bankovní závod od newyorské Federální banky.

Tak tedy vypadá situace. Těchto dvanáct distriktních federálních bank, jejichž úkolem by mělo být opatrování peněz rovnoměrně všem částem země, je asi tak usazené „správním způsobem“, že newyorská Rezervní banka se stala skutečnou ústřední bankou Spojených států v každém směru, a slouží spekulativnímu obchodu s miliony, zatímco produktivní hospodářství se odbývá tisícovkami!

Došla-li věc tak daleko, že čtyři newyorské bankovní závody mohou si vypůjčit od newyorské Federální banky tolik peněz, kolik banky 21 států Unie dohromady, vyžaduje tento jev vysvětlení.

Odkud přišly tyto peníze, vypůjčené v New Yorku? Z týchž částí země, kde panuje největší peněžní nouze! V květnu 1920 bylo vydáno po telefonu heslo: patnáctého dne začíná věšení! - A patnáctý den nastal. Kredity byly vypovězeny. Platby byly naléhavě požadovány. Proud peněz, doslova vymačkaný z produktivních oblastí země se počal valit do New Yorku. Jiným způsobem byly by zmíněné obrovské půjčky nemožné. Bylo to vydírání.

„Peníze byly odňaty legitimnímu obchodu v různých částech země, aby mohly být půjčovány za lichvářské úroky ve Wallstreetu,“ píše již zmíněný úředník.

„Jak bylo zjištěno, spekulativní banky dostaly své peníze za 6 procent a půjčovaly je za 20-30 procent.“

Federální rezervní systém stvořil umělý nedostatek peněz, ze kterého kořistí spekulativní banky. Vyňal peníze z oběhu; newyorští je půjčovali na obrovské úroky, které musely zaplatit výrobci, producenti, aby ušli záhubě nedostatkem peněz.

V této době se dařilo Federal Reserve systému tak dobře, jako ještě nikdy. V prosinci 1920 dosáhly jeho zisky 45 procent, v červenci 1921 už 60 procent jeho kapitálu.

Warburgův systém, určený k tomu, aby vyrovnával proměnlivé náhody peněžního obchodu, zemi peněžně vyprázdnil. Neosvědčil se jako federální systém, nýbrž jako soukromý rezervní systém - ne k užtku všeobecnému, nýbrž ve prospěch židovských bankéřů.

Měl sloužit k tomu, aby uvedl opět do spořádaných kolejí obchodní život a pohyby cen - sloužil však k ochromení hospodářského života v kritickém okamžiku. Bylo to zvrácené. Hospodářsky, logicky, komerčně, ne-li zločinecky zvrácené!

Federální rezerva se honosí svými vlastními rezervami právě tak, jako by to bylo znamením národního hospodářského zdraví. Trpí-li země, mají být rezervy nízké, nikoli tak vysoké: Výše, již dosáhly, je měřítkem hloubky národní hospodářské deprese. Jen desetina z nich by stačila k oživení krevního oběhu hospodářského.

Warburg systém pracoval špatně, bylo ho zneužito a trpí jím celá země.

Situace se zhoršuje ještě tím, že mnohým, kteří by mohli mluvit, jsou ústa zamčena. Vysocí úředníci musejí mlčet s ohledem na volební příspěvky, kterých se zúčastňují všechny finanční živly. Příliš mnoho mužů je jim zadluženo. Seznam soukromých dluhů některých těchto lidí, kteří se ucházeli v posledních osmi letech o prezidentství by působil hodně osvětlivě, snad právě tak osvětlivě jako jmenný seznam židů, do jejichž domů zavítali při své předvolební cestě naší zemí. Mužové, kteří jsou tím zavázáni panujícímu finančnímu systému, nesmějí ovšem prozradit co vědí.

Tento stav je osvětlován zvláštním způsobem výrokem sekretáře pokladu Cushinga Daniela, proneseným před jedním kongresovým výborem. Tento ukazuje, jak daleko sahá mocenská oblast soukromých společností, nazývaných „ústředními bankami“:

„Když jsme procházel závodem Bank of England, vykázal jsem se doporučujícím dopisem státního sekretáře Haye, a zástupce banky mne přijal velmi zdvořile. Prováděl mne bankou a když jsme se vrátili do přijímací kanceláře, tázal jsem se, dovolí-li mi několik otázek. Když přisvědčil, tázal jsme se, mohl-li by mi dát výkaz bankovního stavu.“

„Nevystavujeme výkazy.“

„Což nežádá parlament někdy vysvětlení o stavu banky?“

„Nikoliv“

„Jak je však možné, že i tak zvaní revolucionáři v Dolní sněmovně nevstanou a nepožadují vysvětlení, co se zde děje?“

„Oh, většinu z nich tvoří znační dlužníci naší banky - ti nám nepůsobilí potíže...“

Konec 2. svazku

